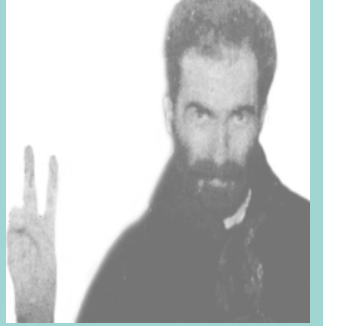

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Son sözü peşpeşe verilen şehitlerle tutsaklar söylüyor

Bundan tam bir yıl önce verilmişti Ölüm Orucu'nda ilk şehit. Bir Newroz gününde yanan isyan ateşini Sincan Zindanı'ndan haykıran Cengiz Soydaş harlandırmıştı. Bir yıl sonra yine 21 Mart'ta bu kez Newroz ateşini körüklemek İzmir'den Tuncay Yıldırım'a düştü. 17 Mart'ta toprağa düşen Doğan Tokmak'ın ardından Newroz'un isyancı ruhunu kuşanarak Tuncay Yıldırım kucakladı ölümü...

DEVİRİM YOLUNDA

işçi-köylü

126345 Sayı: 2002-07

25

* Yıl:1

* 29 Mart

11 Nisan

2002

* Fiyatı: 500 000 TL

ISSN: 1303-0299

İşimiz, ekmeğimiz, kanımız, ülkemiz, IMF anlaşmalarıyla emperyalizme satılıyor

Onurumuza sahip çıkalım esaret zincirini kıralım

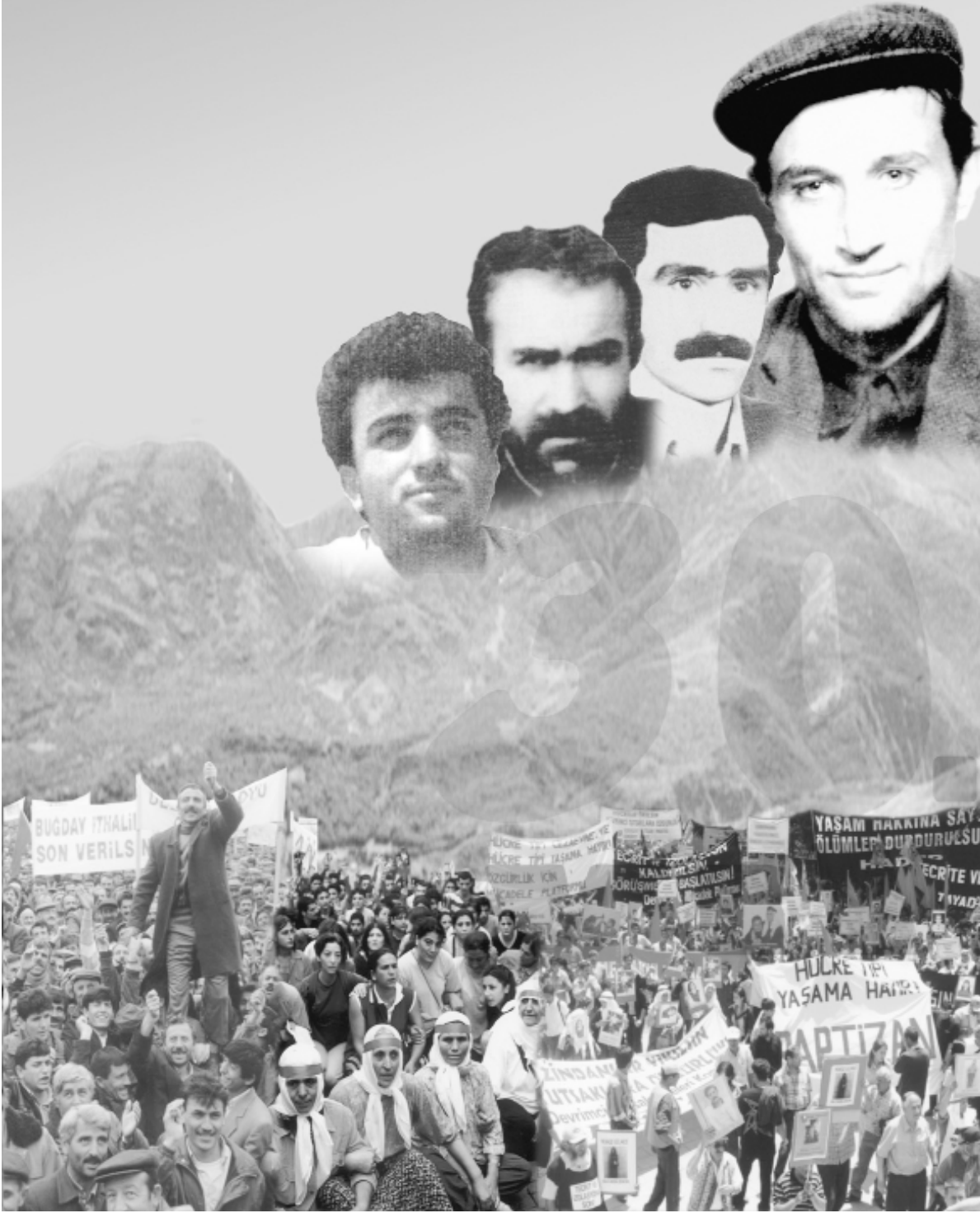

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

Kriz bitti diyenler yalan söylüyor
Yerli ve yabancı gericiliği alt etmek
için devrimci direniş saflarına katıl

SAYFA 30

30. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ ŞÖLENİNDE PROLETARYA PARTİSİ'YLE BULUŞALIM!

30. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ ŞÖLENİNDE PROLETARYA PARTİSİ'YLE BULUŞALIM!

"Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım! Bu mücadele kahraman işçi sınıfımıza, fedakar ve çilekeş kölülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!"

Program

Edip Akbayam
Ferhat Tunç
Suavi ve Grubu
Grup Çiğ
Ekrem Ataer
Partizan Müzik Topluluğu
Halk Oyunları
Film
Enternasyonal Delegasyonlar
Türkiye'den Delegasyonlar

Tarih: 25 Mayıs 2002
Saat: 15:00
Yer: UNI-HALLE WUPPERTAL
Albert-Einstein Str. 10

ÇAĞRI

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 30. yıldönümü vesilesiyle "Şehitler Albümü" çıkarma projemiz var. Fakat bazı şehitlerimiz hakkında ya hiçbir bilgi sahibi değiliz ya da çelişkili bilgilere sahibiz. Bu nedenle şehitlerimizden tanıdıkları olan, bilgi sahibi olan okurlarımızın yardımlarını bekliyoruz. Doğum tarihi-yeri, özgeçmişi, fotoğraf vb. gibi her türlü bilgi ve belgenin albümü zenginleştireceği ve niteliğini güçlendireceği muhakkak.

İşçi-köylü

Ç
I
K
T
I

**İŞKENCEHANELERDE
KIZIL DİRENME RUHUNU
YAŞATMAYA
HAZIR OL!**

Ünvan Yayıncılık

Ç
I
K
I
Y
O
R

A. Öcalan'la İmralı'ya Uzanan Yol,
PKK'nin Oturduğu Eksen ve
Ulusal Soruna Kısa Bir
Bakış
İbrahim Cihan

Ünvan Yayıncılık

**İsteme
adresi**

Weseler Str. 93
47 169 Duiburg-
Deutschland
Tel 0049 203 40
60 958
Fax: 00 49 203
40 60 959

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

ABONELİK ŞARTLARI

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Hesap Numaraları
Sakine Dönmez

Ziraat Bankası Aksaray Şubesi
Yurtdışı Euro Hesap no: 301009-389694
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi Avusturya Şilini
Hesap No: 345-4018882

IMF'den halka yeni bir saldırı mektubu daha

IMF, haziran ayı sonuna kadar 61 bin kamu işçisinin, gönüllü emeklilik ve benzeri yöntemlerle işten çıkartılmasında ısrar ediyor

IMF Türkiye masası şefi **Juha Kahkonen** IMF ile yapılan yeni Stand-by anlaşması kapsamında ekonomik program için birinci gözden geçirmeyi geçtiğimiz günlerde tamamladı. IMF İcra Direktörleri Kurulu, devlet tarafından da desteklenen ekonomik programa ilişkin 2002-2004 yıllarını kapsayan dönemde 16 milyar lira tutarındaki üç yıllık Stand-by anlaşmasını onayladı. Kahkonen'in ziyareti devletin IMF karşısındaki acizliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Bir yandan yeni taahhütlerini dayatan IMF şefi bir yandan da hükümeti tehdit etmekten geri durmadı. Türkiye hükümetinin IMF'nin talimatlarını uygulamada oldukça iyi olduğunu söyleyen Kahkonen ancak bundan sonrası için kemerleri daha da sıkmanın gerekeceğini sözlerine ekledi. Bu aşamadan sonra programın herhangi bir yerinde meydana gelebilecek en ufak bir aksamanın tüm programı çökertebileceğini söyleyen Kahkonen iki amacı bir arada gütmektedir. **Birincisi** bugüne kadar hükümetin uşaklığını pohpohlamakken; **bir diğeri** de alttan alta hem hükümete hem de halka gözdağı vermektir. Hükümete **"eğer bu programı aynen uygulamaz, bir kusur ederseniz karınız azalır"** mesajı verilirken halka da **"eğer bu dayatmalara karşı direnirseniz tekrar başa döneriz, tekrar kriz yaşarız"** tehdidi yapılmaktadır. Yaptığı açıklamalarda sürekli az da olsa bir büyümenin yaşandığını söyleyen Kahkonen'i yalanlayan rakamlar ise tüm çıplaklığı ile ortada. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın verilerine göre 2001 yılında çeşitli nedenlerden ötürü 1.5 milyon kişi işsiz kalmış durumda. Kasım ve Şubat krizlerinin ardından değişen tek şey işsiz sayısının her geçen gün biraz daha artması ve krizi atlama bir yana krizle yaşamaya alışmak oldu. Öyle ki 2001 yılı Şubat ayında 160 bin 156 kişi işten atılırken bu rakam her ay biraz daha artarak Aralık ayında 217 bin 909 kişiye çıkmıştır. O günden bugüne sürekli **"biraz daha kemerleri sıkarsak krizi atlattırız"** diyenler ise krizden dahi kar etmiştir.

Kahkonen son Stand-by anlaşması ile ilgili yaptığı basın toplantısında Türkiye hüküme-

tinin bugüne dek IMF direktiflerini uygulamakta başarılı olduğunu belirtirken kullandığı **"başarılı"** ve **"hükümet bu konuda büyük ve sert adımlar atmıştır"** derken kullandığı **"büyük ve sert adımlar"** sözcükleri aslında halka uygulanan zulüm, sefalet ve açlıkla birebir aynı anlamdadır. Her konuşmalarının başında biraz daha fedakarlık isteyen ve büyüme sinyalleri alındığını söyleyen egemenler artık bu yalanlara kendileri dahi inanmamaktadır. Kesin

verilebilecek.

Hem hükümetin ve hem de IMF'nin vatandaşın içinde bulunduğu durumun, zorlukların farkında olduğunu iddia eden Kahkonen saldırıların kademeli olarak artırılacağını da sözlerine ekledi. Kahkonen'in bu talimatlarının ardından yeni saldırılar için kolları sıvayan hükümet bir yandan "kamu finansmanı ve borç yönetiminin düzenlenmesi hakkında kanun tasarısını" ay sonuna kadar çıkarmayı hedeflerken bir yandan da KİT'lerde-

diği ortada. Çalışırken bile doğru dürüst geçinemeyen, sefaletle burun buruna yaşayan binlerce emekçi, emekli olduğu takdirde maaş kuyrukları, ücretlerden kesintilerle karşılaşacağını bildiğinden emekliliğe yanaşmıyor. Bu anlamda Türkiye'de gönüllü emeklilik yerine **emekliliğe zorlama** denmesi daha doğru olacaktır. Yalnız gerekli olduğunda işten çıkarma deyimi ile ise ne anlatılmak istendiği çok da açık değil. İşten atılma gerekliliğinin patron tarafından

dürlüklerinin kapatılması için biraraya gelip çeşitli yasal değişikliklerle bunu olur hale getirmeye çalışan devlet yetkilileri bir yandan da bu kurumları işlevsiz, işe yaramaz gibi göstermeye çalışıyor. Bu bölge müdürlüklerini kapatarak yaklaşık 400 trilyon kar etmeyi amaçlayan devlet, karayolları genel müdürlüğüne bağlı 17 bölge müdürlüğünü de kapattığı takdirde bu işletmelerde çalışan yüzlerce işçinin işinden atılacağı bir gerçektir. Bu konuda en iddialı devlet adamlarından biri de Maliye Bakanı **Sümer Oral**'dir. Oral aralarında MTA ve **Çay-Kur'un** da yer aldığı 32 kurumun bölge müdürlüklerinin kapatılması için canla başla çalışmaktadır. Ecevit'in ise bu konularla ilgili bir televizyon kanalında yaptığı açıklamalar oldukça ilgi çekici. Bu konuda "en insani yöntemi" aradıklarını belirten Ecevit emekliliğin özendirilmesi ile ilgili de "bu konuda hayli adım atıldı. Boş kadroların doldurulması üzerinde duruluyor. Şimdiden birkaç bin işçiyi özelleştirme tehlikesi ile başka görevlere aktararak işsizlik sorununu halletmiş olduk" dedi.

Çalışanların nasıl istihdam fazlası haline getirilip işten çıkartıldığına en "güzel" örnek geçtiğimiz günlerde bankalarda yaşandı. İş güvencelerini ortadan kaldıracak sözleşmeyi imzalamadıkları için istihdam fazlası ilan edilen banka çalışanları bu uygulamanın ilk kurbanlarından.

Bir yanda bu gelişmeler yaşanırken bir yandan da Ekonomi Bakanı **Kemal Derviş'in** "krizi atlattık" açıklamaları yapması tepki ile karşılandı. Kemal Derviş ekonomik krizin atlatıldığını, Türkiye'nin bir büyüme sürecine girdiğini iddia etse de gerçekler bir tokat gibi yüzüne inmeye devam ediyor. Kahkonen'in bile sadece "sinyaller alıyoruz" diyerek altından kalkmaya çalıştığı bu yalanlar Derviş'te daha uç boyutlara ulaşmış durumda. Şu bir gerçek ki egemenler halkın yaşadığı krizin çok uzağındadır ve bunu atlama için sunacakları her yöntem, yapacakları her toplantı halklara daha fazla açlık ve sefalet getirecektir. Krizin yaratıcısı olan egemenler asla çözücüsü olamazlar.

hiçbir şeyin konuşulmadığı, sadece "sinyaller" alındığının belirtildiği bu son toplantı da emekçi halk için aynı anlamda idi. Yani daha çok sömürü ve açlığın karar altına alınması idi. Yine enflasyondaki düşüş ve büyüme sinyallerinin alındığı vb. iddialar ortaya atıldı. Bu toplantıda alınan saldırı politikalarının uygulanması için atılacak adımların **ilki KİT**'lerdeki fazla istihdamın tespit edilerek düzene sokulması; **ikincisi** de "kamu borç yönetimi kanununun" kabul edilerek bunlarla ilgili genelgenin yayımlanması. Biraz daha açıkçası KİT'lerde çalışan personelin üçte iki oranında azaltılması ve birçok kişinin işten atılması. Eğer tüm bunların yapılmasında herhangi bir sorun çıkmazsa ancak o zaman Nisan ayı başlarında toplanacak olan IMF İcra Direktörleri Toplantısında 1.1 milyar dolarlık kredi dilimi Türkiye'ye

ki istihdamı azaltmanın çabasını veriyor. Bunun için de ilk aşamada KİT'lerdeki istihdam ve kadrolar tespit edilerek, bu kadroların nasıl azaltılacağı konusuna bir açıklık getirilecek. Yani daha önceki niyet mektuplarında da yer alan emekliliği özendirici önlemler alınacak. Bu çerçevede istihdamın azaltılması için Hazine Yüksek Denetleme Kurulu ve DB tarafından verilecek reçeteler kullanılacak. Yine niyet mektuplarında yer alan **gönüllü emeklilik** teklifini kabul eden işçiler Mart ayı sonuna kadar bir an önce emekli edilmeye çalışılacak. Gönüllü emeklilik ve **sadece gerek görüldüğü takdirde** işten çıkarılmaları vasıtası ile 2002 yılı Ekim ayı sonuna kadar kamuda çalışanlar üçte iki azaltılacak. Ancak adına her ne kadar gönüllü emeklilik dense de Türkiye koşullarında emekliliğin pek de gönüllü olarak gerçekleşme-

belirlenmesi durumunda onlarca çalışan sürekli işten çıkarılma tehdidi altında çalışmak durumunda kalacaktır.

Devletin planlarına göre bu sıra ile gidildiğinde 2003 Haziran sonuna kadar "kamudaki fazla istihdam" azaltılmış olacak. İşten atılan binlerce insanın tekrar geri alınmaması için gerekli tüm önlemler de alınarak boşalan kadrolar hemen iptal edilecek. Rakamlara baktığımızda devletin kendi verilerine göre 61 bin olan fazla istihdamın 22 bini bugüne kadar uygulanan aynı tarz politikalar çerçevesinde emekli edilmiş durumda. Geriye yaklaşık olarak 40 bin kamu işçisi kalıyor. Bu son niyet mektubu da 40 bin insanı kapsayan bu soruna böyle bir çözüm buluyor.

Bu kapsamda ilk olarak ele alınan kurumlar bölge müdürlükleri oluyor. Örneğin Karayolları, DSİ vb. gibi. Bölge mü-

Generaller Susurluk'a kefil: Cinayet şebekesi emirlerimizi uyguladı"

TSK'nin "kahraman" subayı MGK emrindeki Katil Şebekesi şeflerinden **Korkut Eken**'in tutuklanması eski komutanlara dokunmuş olacak ki hazretler üçerli gruplar halinde çok satan Holding gazetelerinin manşetlerinde boy gösterdiler ve kefaletlerini dile getirdiler. Devamla ise Korkut Eken'in, yaptığı her şeyi bilgileri dahilinde yaptığını itiraf ettiler.

3 Kasım 1996 tarihinde Balıkesir'in Susurluk ilçesinde bir mercedes ile bir kamyonun çarpışması sonucu gerçekleşen kaza ile sadece küçük bir bölümü açığa çıkan gayri nizami harp çetesinin kan, uyuşturucu ve kara para lordluğunun pislikleri Türk egemen sınıflarının başını oldukça ağrıtmış, halen de ağrıtmaya devam etmektedir. Kazayı takip eden günlerde halkın konuya karşı duyarlılığı ve tüm ülkede olayın aydınlatılması için gerçekleştirdiği eylemlere rağmen önce ilgili DGM savcılıklarınca daha sonra Meclis Araştırma Komisyonlarınca ve Başbakanlık Teftiş Kurullarınca yapılan soruşturmalar olayları açığa çıkarmak yerine olayların üstünü örtmek amacıyla yürütülmüştür. Ancak bütün bu çabalara rağmen kazayla ortaya saçılan pislik öyle kolay yenilir yutulur cinsten olmadığı için başta Korkut Eken olmak üzere **İbrahim Şahin**, **Ayhan Çarkın** ve benzeri bazı aktörler "feda edilmek" zorunda kalınmıştı. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesince yapılan yargılama sonucunda bu kişilere yaptıkları işlere göre devede kulak kalan hapis cezaları verilmişti. Bir molotofa 18 yıl veren DGM'nin, anadilde eğitim için dilekçe verenlere yılları bulan ceza istemleri düşünüldüğünde bu çete kalıntılarına verilen cezaların niteliği çok daha iyi anlaşılır. Bu cezalar salt halkı yatıştırmak amacıyla ve göstermelik olarak verilmiştir.

Ancak MGK emriyle faaliyet yürüten bu çete artıklarının 1993-1996 döneminde ülkede yarattıkları kan gölünün gerçek sorumlula-

rından olan dönemin silahlı kuvvetler içinde yetkili generallerini bu küçük cezalar dahi rahatsız etmiş olacak ki, bir süredir holding gazeteleince konuyla ilgili olarak yürütülen kampanyaya destek olmak için harekete geçtiler. Başta dönemin Genel Kurmay Başkanı ve Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisinin ülkemizdeki uygulayıcısı Orgeneral **Doğan Güreş** olmak üzere, yine dönemin Jandarma Genel Komutanı Orgeneral **Teoman Koman** ve adı Susurluk Skandalı ile anılınca Giresun Jandarma Bölge Komutanlığına atanan Tümgeneral **Veli Küçük**, Albay Korkut Eken ve eylemlerini sahiplendiler.

Generallerin Korkut Eken ile ilgili demeçlerinin zamanlamasının Eken'in avukatının diğer Susurluk faillerinden ayrı olarak yapmış olduğu Karar Düzeltme başvurusunun görüşüleceği zamana denk gelmesi oldukça anlamlı. Açıklamalarla açıkça Korkut Eken kollanmaya ve hapishaneden çıkmasına zemin hazırlanmaya çalışılıyor. Generallerin bu hamlesi Yargıtay'ın Eken'in başvurusunu reddetmesi nedeniyle boşa çıkmış gibi görünüyor. Ancak oyunun son perdesi daha oynanmış değil, bu yüzden önümüzdeki günlerde generallerin beyanları esas alınarak yargılamanın yenilenmesi istenebilir. Ne de olsa bu açıklamalar Eken ve arkadaşlarının eylemlerini emir komuta zinciri içinde yaptıklarını gösteriyor, bu durum ise hukuki planda yeni delil demek.

Susurluk Skandalı olarak adlandırılan bir ayağı uyuşturucu ve silah ticareti, bir ayağı kara para trafiği ve bir diğer ayağı faili meçhul cinayet olan olaylara karışan herkesin yargılanması hukuki bir zorunluluktur. Eken ve arkadaşlarının bütün cinayet, uyuşturucu ve kara pa-

ra aklama operasyonlarını tek başlarına yapmadığı ortada. Bu faaliyetlerin esas amacı PKK ve devrimci örgütlere karşı MGK'nın direkt emriyle kurulan çeteyi finans etmektir. Ama emekli generallerin isimleri emekli generaller Korkut Eken'e destek mesajları gönderinceye kadar hiç gündeme gelmemiştir. Bu organizasyonun Eken ve arkadaşlarından oluşan ayağı tetikçilerden, katillerden oluşmakta olup pis işleri bu kişiler gördüler. İşin siyaset ve Silahlı Kuvvetler ayağındaki temsilcileri ile sermaye içindeki temsilcilerine şu ana kadar hiç dokunulmadı. Dönemin İçişleri Bakanı **Mehmet Ağar** ve DYP Urfa Milletvekili **Sedat Edip Bucak**'ın isimleri daha ilk günlerde ön plana çıktığı halde yargılanmadılar. Gerekçenin milletvekili dokunulmazlığı olduğuna ise sakın aldanmayın; zira bu kişilerin yargılanması Eken ve arkadaşları gibi harcanabilir tiplerin yargılanmasına benzermemektedir. Ağar ve Bucak bu MGK Genel Sekreteri imzalı organizasyonun siyaset, ordu ve ticaret ayağındaki bağlarını çok iyi bilmektedir, zaten bu yüzden korunmuşlar, halen de korunmakta, etkili ve yetkili pozisyonlarında piyasada boy g ö s -

termektedirler.

Toplum olarak adalet istemek hakkımızdır. Bugün için MGK çetesinin ordu, siyaset ve ticaret içindeki bağlarının ortaya çıkarılması ve sorumluların yargılanmasını istemek adalet duygumuzun tatmini için bir zorunluluktur. Öncelikli olarak da çetede rollerini itiraf etmiş olan 6 general yargı önüne çıkarılmalıdır. Madem MGK odaklı bu çete mensupları ülkenin menfaati için çalışmışlar. Neyse açıklasınlar da ülke menfaatine gerçekleştirdikleri eylemleri biz de öğrenebiliriz. Onların ülke menfaatine dedikleri faaliyetler emperyalizmin maşası siyaset, ordu ve bürokrasinin Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden halkımıza ve proletaryaya karşı yürüttüğü haksız savaş ve bu savaş içinde hukuk kurallarının tamamen dışında birçok faili meçhul cinayet, yargı-

sız infaz, gözaltında kayıplardır.

En yanılmaz adalet halkın adaletidir. Egemenlerden adalet beklemek ve onların adaleti sağlaması olacak şey değildir. Ancak yine de halk baskısıyla egemenler belli şekilde davranmaya zorlanabilir. Susurlukla çok küçük bir kısmı ortaya çıkan pisliklerin tüm çıplaklığıyla sergilenmesinde toplumsal açıdan son derece büyük bir yarar vardır. İşte bu yüzden generallerin ve milletvekillerinin yargı önüne çıkarılmasını istemek ve bunu sağlamak için mücadele etmek bir gerekliliktir. Bu bilinçle hareket ederek egemenlerin PKK ve devrimci örgütlere yönelik bu kanlı faaliyetlerinin mutlaka bir bedeli olacağını göstermeliyiz.

Sınıfsal yaklaşım

ZOR, OYUNU BOZAR !

Bu ülkede **faşizmin** hüküm sürdüğü, bunun devlet biçimi olarak kesintisiz bir özellik arz ettiği ve ortadan kaldırılmasının yalnızca ve yalnızca devrim sorunu olduğu gerçeğinden kopuk bir biçimde sorunlara yaklaşanların, kaçınılmaz bir biçimde işin içinden çıkamayışlarını siyasal iflasa dönüştüren bir dönemi yaşıyoruz.

Oysa, karşı-devrimin bütün çabalarına ve çarpıtmalarına karşın ortaya dökülen istatistik verilerinden, her alanda açığa çıkan bilançolara ve bizatihi günlük pratiğe bakıldığında, yaşananlar gerçeğe, sadece gerçeğe işaret ediyor. Bu gerçeği önce olduğu gibi resmetmek, sonra da başka bir gerçeklik, **sosyalizm** gerçekliği ile değiştirmek gerekiyor. Yani sadece "**durum**"u doğru tahlil etmek asla yeterli olmuyor. Ancak, henüz ilk aşamada, yani yaşananları ve maddi olguları bilimsel olarak değerlendirirken ortaya çıkan sorunları aşmamız gerekiyor.

"**AB'ye üyelik süreci**" adı verilen, **Avrupa** emperyalist koalisyonuyla da var olan **komprador** tipte uşaklık ilişkisini yeniden biçimlendirme aşamasında; faşist diktatörlüğün, kılığını efendilerinin istediği tarzda ve kendi egemenliğinin bekası uğruna düzeltmek için yaptığı iğreti müdahaleler (**Katılım Ortaklığı Belgesi-Ulusal Program-Uyum Yasaları**), sınıf mücadelesinin kızgın pratiğinde eriyip gidiyor.

Bir futbol karşılaşmasında (Roma-G.Saray), **İtalyan** polislinin vaka-i adiyeden sayılabilecek tutumunu, "**banası Mussolini'nin polislerini hatırlattılar**" diye yüksek sesle yorumlayan Dışişleri Bakanı **İsmail Cem**'e, son **Newroz** gösterileri sırasında panzerle duvara sıkıştırmak suretiyle vahşice cinayet işleyen, kolları

koparcasına yaşlı, kadın, çocuk demeden insanları copleyan, yerlerde sürükleyen, kurşunlayan **Türk polisleri**, hiç bir şey hatırlatmıyor. Çünkü Türk polisi görevini yapıyor. İşi bu onların. **Mussolini**'nin polislerini amatör kılacak bir katliam, işkence ve saldırı geleneği olan TC polisleri; faşizmin kendi medyasına ait ekranlardan halkın geri kalanına yönelik gözdağı ve terör amaçlı bir faaliyetin de her zaman için baş aktörü konumundadırlar.

Polisi böyle olan faşizmin askeri de elbette ki **Hitler**'inkilere rahmet okutmaktadır. Kesik gevri başlarıyla poz veren, kulak koleksiyonu yapan, ölü bedenlere işkence eden bir alçaklığın timsali olan **TC ordusunun** subayları da son haftaların öne çıkan simalarıydılar. Ordunun, faşist diktatörlüğün esas yürütme fonksiyonunu (buna paralel yasa ve yargı üzerindeki rolü) oynadığı ülkemizde, savaşın kızıştığı, başkaldırının büyüdüğü dönemlerdeki cuntacılığı bir yana, "**olağan**" koşullarda da açıktan boy göstermesi, kanıksanan bir tablo yaratmıştır. Bu nedenledir ki, TL'nin Dolar karşısındaki durumuna paralel, ABD'deki çavuş rütbesine general olarak "**denk**" düşen emekli subaylar, cellatbaşısı **Korkut Eken**'e sahip çıkma adına başlatılan kampanyada açıktan rol üstlendiler.

OHAL kasaplığı yapan valiler, polis şefleri, bakanlar, hatta bugünün Meclis Başkanı, milletvekilleri vb.lerini de içine alan bu kampanya, **devletin** kampanyasıdır. Korkut Eken her zamanki gibi sadece aşağılık bir **nesne**dir. **Amaç**; yoksullaşmanın geldiği noktada bıçağın kemiklerini kestiği emekçilerin, üstüne serpilme istenen ölü toprağını sürekli silkinerek atan **Kürt** halkının, değil dilekçe hakkı, öğrenim

haklarına dahi ağır bir saldırı düzenlenen öğrenci gençliğin ve hapisanelerdeki hücre zulmüne karşı aklını ve canını yitirme pahasına direnen komünist ve devrimci tutsakların öfkesi ve mücadelesinin bastırılmasıdır. Amaç, bu dinami(k/t)lerin demokratik halk devrimi mücadelesinde buluşmasının engellenmesidir.

Faşizm, bu esaslı amacına hizmet edecek her fırsatı değerlendirmektedir. Nasıl **ABD emperyalizmi** 11 Eylül gerekçesiyle, geçen altı ay içinde **Kızıldeniz**'den **Pasifik Okyanusuna** kadar bütün **Asya**'da askeri abluka kurduysa, dünya çapında olağanüstü hal ve sıkıyönetim uygulamasına geçti ve bunu süreklileştirmenin ciddi adımlarını attıysa, onun ülkemizdeki egemen uşakları da her vesileyle tahkimatlarını güçlendirmeye, düzenlemeler ve kampanyalarla halka karşı mevzilerini daha ileriye taşımaya çalışıyorlar.

Emperyalizmin ve faşizmin bildiği ve uyguladığı öncelikli yol **şiddettir**. İktidarını ve "kazanım"larını "**zor**"a borçludur. Aslında tarihteki bütün sınıfsal altüst oluşlar ve kalıcı sonuçların ebesi de "**zor**"dur. İktidarı yitirme tehlikesinin (**kriz halleri**) güçlendiği koşullarda, bu duruma paralel onun ikiz kardeşi gibi şiddetin de büyümesi kaçınılmazdır. Bu yüzden bizimki gibi sömürünün daha vahşi, sınıfsal çelişkinin daha keskin olduğu ülkelerde, şiddet sürekli halde, bir devlet biçimi olarak **faşist** karakterde yapılaşırken, emperyalist ülkelerde krizin derinleşmesine paralel yükselişe geçmekte ve kendini emperyalist paylaşım ya da işgal savaşlarında, her türlü saldırı ve müdahalelerde somutlaştırabilmektedir.

Düşmanlarımız son derece kararlı ve ısrarlı geliyorlar. **11 Eylül**'ün **6. ay** dönümü vesilesiyle konuşan **2. Bush**, "**Hareketsiz kalmak kabul edilemez. Tarafsızlık da mümkün değildir**" dedi. **Cheney**, "**Terörle mücadelede yüzde 99 başarı olmaz, yüzde 100 olmalı**" diyor. İsrail Adalet Bakanı **Meyr Şetrit**, "**Ateşkes için yalvaracaklar**" diye konuştu.

En az aynı kararlılık ve ısrarlılık içinde olunmadan sonuç elde edilmesi, düşmanın yenilgiye uğratılması mümkün değildir. Halk kitlelerini seferber etmeden zafer kelimesini telaffuz etmek imkansızdır.

Nepal yolumuzu aydınlatıyor, **Kolombiya** moralimizi tazeliyor, **Filistin** öfkemizi büyütüyor. **Arjantin, Güney Kore, Filipinler, Yunanistan, İngiltere** ve bir dizi ülkede zulme ve sömürüye karşı ciddi boyutlarda gerçekleştirilen başkaldırı eylemleri ve direnişler umudumuzu canlı tutuyor. **Barcelona**'da şimdiye kadarki en büyük kitlesel bileşimi yaratmakla (**500 bin** kişi) küreselleşme karşıtı gösteriler, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü müjdeliyor. Emperyalistlerin panik içinde, telaşlı ve hummalı faaliyeti bize korku değil cesaret aşıyor.

Bütün bunların içinde, bildiklerimizden ve geçmişte olanlardan değil, bugün yaşananlardan, yaşadıklarımızdan öğrendiğimiz bir şey var. Bildiklerimizi, inandıklarımızı doğrulatan bir gerçek, **Dersim** ve **Karadeniz** dağlarından süzülüp gelen bir gerçek, **Türkiye Kürdistanı**'nda somutlanan bir gerçek. Ülkemizin fabrikalarında, alanlarında ve sokaklarında, üniversitelerinde ve gecekondu mahallelerinde yaşanan bir gerçek. Ve **F tipi** hapisane hücrelerinden dalga dalga yayılan bir gerçek. **Halklı** olduğumuz, **güçlü** olduğumuz ve **başaracağımız** gerçeği.

Bu gerçeği ellerimizle tutabilmek için önce şiddetin ve zorun **tain edici** rolünün kavranması gerekiyor. Bunun ekseninde düşünmek, bunun ekseninde hareket etmek gerekiyor. Karşı-devrimin şiddetine ve zoruna devrimin yanıtı da aynanın aksi gibi **şiddettir, zordur**. Karşı-devrimci şiddetin kesintisiz olduğu ülkelerde bunun yolu da süreklilik arz eden bir devrimci şiddetten geçer. Egemenler bizi seçeneksiz bırakan bir oyun oynuyorlar. Bu oyunda halka mağdur, bize kurban rolünü yazmışlar. Biz bu oyunu bozacağız. **Zor da olsa, zorla bozacağız**.

Tuzla'da jandarmaya karşı işçiler ayakta

Kartal: İşten atmalara karşı 4 Ocak 2002 tarihinden itibaren işyeri önünde direnişte olan Cihan Deri işçilerine jandarma saldırarak gözaltına aldı. Daha önce de direnişçileri keyfi olarak gözaltına alan jandarma bu kez Deri-İş Tuzla Şube Sekreteri Musa Avyüzen ile direnişçileri ziyarete gelen Uyguner ve Yıldız deri işçileriyle toplam 61 kişiyi gözaltına alarak, Tuzla Jandarma Karakolu'na götürdü. Gözaltına

alınanları ziyarete giden Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya da gözaltına alındı.

İŞÇİLER ÜRETİMDEN GELEN GÜÇLERİNİ KULLANDILAR

Sendikacı ve işçilerin keyfi bir şekilde gözaltına alınmasını protesto eden diğer deri işçileri 26 Mart 2002 tarihinde üretimden gelen güçlerini kullandılar.

Sabah saat 7:00'den itibaren Tuzla Aydın Köyü Deri Sanayi girişi ve Şifa mahallesinden sanayiye giren 1500'ün üzerindeki işçiler arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyerek jandarmanın keyfi tutumunu protesto ettiler. Kortejler ha-

linde Jandarma Karakolu'na doğru yürüyüşe geçen işçiler "Sermayenin itleri yıldırılmaz bizleri", "Birlik mücadele zafer", "Sendika yoksa üretim de yok", "Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın", "Baskılar bizi yıldırılmaz" vb. sloganlarını attılar. Karakolun önünde biraz bekleyen işçiler sloganlarla yürüyüşe devam ederek Şifa mahallesinden gelen işçilerle buluştu. Eski İşverenler Derneği önünde kitleye bir konuşma yapan Deri-İş Başkan Vekili Musa Servi, işçilerin haksız yere gözaltına alındığını belirterek "bugün yaptığımız bir uyarıdır. Arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır. Aksi takdirde üretimden gelen gücümüzü kullanarak sanayide üretimi durdururuz" dedi. Servi konuş-

masının devamında "Cihan ve Tarancılar Deri'de işçiler haksız bir şekilde işten atıldılar. Arkadaşlar işlerine geri dönmek için direniyorlar. Haklı mücadelelerinde sonuna kadar işçilerin yanındayız" dedi.

Deri işçileri arkadaşlarının serbest bırakılması için 2 saatten fazla üretimi durdurduktan sonra Traktör Eski Durağı'ndan işyerlerine döndüler. 1997'den sonra ilk defa deri işçilerinin bu kadar kalabalık bir şekilde kitlesel eylem yapmaları dikkat çekerken ilerisi içinde umut vericiydi. İşçilerin bu kararlı tutumlarından jandarmanın da tedirginlik yaşadığı gözlemlendi.

Gözaltına alınanlar Tuzla Savcılığı'na çıkartılarak serbest bırakıldılar.

Kamu Emekçilerinden Kararnameye Tepki

Ankara: Devlet tarafından "eşit işe, eşit ücret" olarak adlandırılan ancak çalışanlar arasındaki eşitsizliği iyice artıran kararname ülke çapında yapılan eylemlerle protesto edildi. Ankara'da TMMOB, KESK ve TTB tarafından organize edilen eyleme yaklaşık 1500 emekçi katıldı. Kızılay Güvenpark'ta yapılan eyleme Eğitim-Sen ve BES 1 No'lu Şubesi Ziya Gökalp Caddesi'nden; BES 2 No'lu Şube Ulus yönünden; Tarım Orkam-Sen üyeleri Maltepe yönünden sloganlar, alkışlar eşliğinde katıldılar. TSE önünde biraraya gelen ESM ve Yapı Yol-Sen üyeleri ise keyfi bir şekilde bir saat boyunca bekletildikten sonra yürüyüşlerine izin verildi. Polis barikatı ile durdurulan emekçiler,

"Emekçiye değil, IMF'ye barikat", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını attılar. Tüm sendikaların alanda toplanmasının ardından oturma eylemi başladı. BES, TMMOB, KESK, ESM, Yapı Yol-Sen, Tarım Orkam-Sen, SES, Eğitim-Sen pankartlarının açıldığı eylemde emekçiler ellerinde "İşte eşitlik, ücrette adalet istiyoruz", "Sadaka değil toplu sözleşme" vb. dövizleri taşıdılar ve sık sık "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız", "Bankalar halkıdır satılmamaz" gibi sloganlar attılar. KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **İsmail Sağdıç**'in bir konuşma yaptığı eylem polislerin yoğun ablukası altında devam etti. Tüm Yargı-Sen mahkemesinin devonunun açıklanmasına emekçiler, "Yargının onuru Tüm Yargı-Sen" sloganı ile eşlik ettiler. Sağdıç'ın ABD Başkan yardımcısının Türkiye ziyaretinden ve Filistin halkı-

nın direnişinden bahsetmesi üzerine de kitle "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarını attı.

Söz konusu kararnamenin kamu emekçileri arasındaki eşitsizliği derinleştirdiğini belirten Sağdıç ayrıca karnameme dışında kalan 2 milyon emekçinin açık ve yoksulluk sınırı altında yaşamaya mahkum edildiğini de sözlerine ekledi. İnsanca bir yaşamın kamuda çalışan her personelin hakkı olduğunu vurgulayan Sağdıç "Bizler emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarının karnameler yolu ile değil toplu sözleşmeler yolu ile çözüleceğinin bilincindeyiz. Buradan bir kez daha sesleniyoruz. Bizlerin yaşamını ve ülkenin geleceğini ilgilendiren konuları girdiği her ülkeyi yıkıma sürükleyen IMF ile değil emekçilerin örgütleri ile görüşün." dedi. Oturma eylemi alkışlar ve sloganlar ile sona erdi.

Bilinç

Ülkemizdeki en büyük işçi sendikasıdır Türk-İş. Ne var ki, yönetimine çöreklenen sendika ağaları sayesinde Türk-İş, işçi sınıfının ekonomik-sosyal çıkarları savunan değil, sermayenin çıkarlarını işçi sınıfına kabullendiren bir sendika niteliğindedir. Bu bakımdan da, Türk-İş bünyesindeki bir avuç sendikacı dışındakilerin, işçi sınıfının çıkarlarını savunma gibi bir amaç ve hedeflerinin olmadığı muamma değildir. En sıradan bir işçi dahi bu tip sendikacıların gerçek kimliğinden haberdardır. İşçi sınıfı bünyesindeki sendikasız, örgütsüz işçi oranının giderek artmasının nedenlerinden biri de işbirlikçi sendikaların ihanetçi tutum ve pratikleridir.

Tabi ki özellikle son yıllarda işçi sınıfına emek cephesine karşı giderek pervasızlaşan saldırılar, kaçınılmaz olarak çeşitli tepkilerin açığa çıkmasını da beraberinde getiriyor. Bu durum coğrafyamız özgülünde egemen sınıfları tedirgin ettiği kadar onların işçi sınıfı içerisindeki işbirlikçileri olan sendika ağalarını da tedirgin ediyor. Ayaklarının altındaki ze-

Sendika ağalarının oyunlarını bozalım; İşçilerin kendiliğinden tepkilerini bilinçli tepkiye dönüştürelim

minin kayabileceği korkusuna kapılan sendika ağaları da, zevahiri kurtarma telaşına kapılıyor.

Türk-İş'in "Artık yeter, bu memleket bizim" sloganıyla bir kampanya başlatıp iller ve bölgeler düzeyinde "Salon Toplantıları" düzenleme kararı da zevahiri kurtarma telaşının son örneğidir. Ama sendika ağalarının işi bu kez gerçekten zor. Çünkü; şimdiye değin üçüncüsü düzenlenen salon toplantılarındaki ortak ve hakim yön başta Bayram Meral olmak üzere sendika bürokratlarına karşı öfke ve "Genel grev genel direniş" ya da Türk İş yönetiminin atırmaya çalıştığı "Türk İş nerede biz oradayız" sloganının reddedilip "Eylem nerede biz oradayız" sloganlarında somutlanan eylem talebidir.

Tabi, Samsun'da düzenlenen 3. Salon Toplantısı'nın Türk-İş yöneticilerince çok daha sıkı tutulduğuna dikkat çekmekte fayda var. Yönetimi eleştiren ve farklılığını ortaya koymaya çalışan sen-

dikaların toplantı salonuna alınmama çabası, kürsüden konuşma hakkı verilen işçilerin eline Türk-İş yönetiminin kaleme aldığı metinlerin tutuşturulup okutulması, sürekli Türk-İş'i destekleyen sloganların atırılma çabası....

Türk-İş yöneticisi sendika ağalarının işçilerin tepkilerini ve hoşnutsuzluklarını yatıştırma amaçlı girişimlerinin kendileri adına şimdilik pek olumlu gitmediği bir gerçek. Ne var ki, bu toplantılarda açığa çıkan tabloyu abartmamak da gerekiyor. Dahası, kaşarlanmış sendika ağaları böylesi bir tabloyu öngörmüyor olamazlar. Hatta tepkilerin bu düzeyde ve nitelikte kalması tersten onların işine de gelir. Çünkü **sınıf bilincinden yoksun tepkiler, sendika ağalarının varlık zeminidir de.**

İşçi sınıfının can düşmanı patronlar ve onların şiddet aygıtı olan devlet tarafından muhatap alınmaları için, işçi sınıfının güdük, bilinçsiz ve hedefsiz tepkile-

ri bir gerekliliktir sendika ağaları için. O halde sınıf bilinçli işçilerin, devrimci sınıf sendikacılığını savunanların bu tablodan çıkarılması gereken sonuç nedir? Her şeyden önce sendikalar cephesinde devrimci sınıf sendikacılığı zemininde faaliyet yürütme dinamiklerinin daha da olgunlaştığı gerçekliğidir. Tabi bu gerçekliği günümüz işçi sınıfının devrimcileşmesinin önündeki en büyük engellerden birisinin, sendika ağaları ve bürokrasisi olduğunu dikkate alarak değerlendirmek zorundayız. Böyle bir değerlendirme ve tespit, sınıf sendikacılığını savunanların, işçi sınıfını örgütleme, bilinçlendirme faaliyetinde bugüne değin düştüğü hata ve zaafı tekrarlamamanın güvencesi olacaktır. Sendika ağalarının ve bürokrasisinin etkinliği zayıflatılmaksızın, işçi sınıfının IMF-DB patentli devlet saldırılarını püskürtmesi bir tarafa, en sıradan ekonomik hakkını dahi elde edemeyeceği açıktır.

İşçi sınıfı içerisinde sendika ağalarının ve bürokrasisinin saltanatına son vermenin yolu, kapitalizme, faşizme karşı olan en geniş kesimlerle, belirli ilkeler ve paydalar etrafında birleşebilme yetenek ve esnekliğine bağlıdır. Unutulmamalıdır ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm bu yetenek ve esnekliği kuşananların, kuşanabilenlerin bilimsel ideolojisidir.

IMF-DB patentli işçi-emekçi düşmanı devlet politikalarının ve sendika ağalarının işbirlikçi ihanetçiliklerine karşı gelişen hoşnutsuzlukları ve tepkileri devrimci bir güce dönüştürmek; dar grupçu çekişmelerden, günü birlik çıkarlardan, küçük burjuva "sol"culuğundan arınmış platformlar ve bu yönlü çabalarla mümkündür. Eğer Türk-İş'in başına çöreklenen sendika ağalarının "Artık Yeter, Bu memleket bizim" demagojik sloganıyla başlattığı "salon toplantıları" etkinliklerini bu bilinç ve perspektifle değerlendirirsek, sınıf sendikacılığı adına, devrim adına olumlu sonuçlar alacağımıza kuşumuz olmamalıdır.

Samsun'da TÜRK-İŞ salon toplantısı yapıldı

Samsun: Türk-İş yönetiminin yapmayı kararlaştırdığı salon toplantılarının üçüncüsü Samsun'da yapıldı. Toplantıya yaklaşık 5 bin işçi katıldı. İller bazında da katılımın olduğu toplantıya Kastamonu, **Ordu**, Sivas, **Amasya**, Çorum, **Trabzon**, Sinop ve **Rize**'den de işçiler katıldı.

Samsun'da toplantı öncesi yapılan hazırlıklar Türk-İş'in bürokrat sendikal anlayışını bir kez daha ortaya koymuştu. Toplantıdan iki gün önce Samsun'a gelen Bayram Meral muhalif sesleri susturabilmek için işçilere kürsüde söz hakkı tanımadı. Türk-İş lehinde konuşma yapmak için 1 kişiyi belirlerken toplantının yapılacağı salonun düzenlenmesi bile günler öncesinden yapılarak muhalif sesleri çıkaracak sendikalar

salona alınmak istenmedi. Konuşma yapmak için belirlenen iki işçi de kendi düşüncelerini değil Türk-İş yönetiminin hazırladığı metni okudu.

Konuşmacılardan Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu hükümetin IMF'nin ve DB'nin dediklerini uyguladığını söylerken işçiler "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye" sloganlarıyla Başoğlu'nun konuşmasını kestiler.

Başoğlu'nun ardından kürsüye Bayram Meral geldi. İşçi sınıfının sorunlarına ve yapacaklarına ilişkin genel-geçer şeyler söyleyerek toplantıyı bir an önce bitirme telaşındaydı. Yaptığı konuşmada Bayram Meral'in tek derdinin varolan tepkiyi yatıştırma olduğu açıkta. İşçilere "siz bu hükümeti devirecek güçtesiniz ama sizi şimdi yormayaca-

ğız" diyerek sınıfın sorunlarını nasıl çözeceklerini(!) de gösterdi. Meral konuşmasında işçilere Kızılay adresini göstermeyi de ihmal etmedi. Günler öncesinden Türk-İş yönetimi tarafından hazırlanan Samsun toplantısı sonuç bildirgesinin dağıtılmasıyla toplantı sona erdirildi. Bildirgeye damgasını vuran ise sınıfın taleplerinin alınarak hazırlanması yerine sendika bürokrasisinin anlayış ve talepleriydi.

Toplantı boyunca "özelleştirmeye hayır" ve TEKEL işçilerinin "Tekel bizimdir" sloganı yankı buldu. Özellikle Petrol-İş, Tes-İş, Tüm-Tis üyeleri salondaki genel atmosferi attıkları sloganlarla etkileyen sendikalardı. "**Yaşasın işçilerin birliği**", "Genel grev genel direniş" ve Türk-İş yönetiminin attığı "Türk-İş nerede biz oradayız" sloganına yanıt olarak "**eylem nerede biz oradayız**" sloganlarıyla karşılık verdiler.

Yapılan salon toplantısına ilişkin **Petrol-İş Yönetim Kurulu Üyesi Adem Kürek**'in düşüncelerini aldık.

A. Kürek; Toplantı Türk-İş'in iste-

diği biçimde geçmedi. Kendi kontrolü altında hiçbir muhalif sesi orada konuşmuyarak birlik beraberlik havası yansıtarak güçlü bir Türk-İş imajı çizdiler. Petrol İş, Tüm-Tis ve Tes-İş çöküşü bir biçimde kadro sorunlarını ve diğer sorunlarını ifade ettiler. Türk-İş bu toplantılardan sonra profesyonel sendikalarla bir toplantı yapacak. Bir sonuç çıkmazsa bakanlarla görüşülecek. Buradan da bir sonuç çıkmazsa ki çıkmayacaktır. Oradan da işçileri yine Kızılay meydanına dökerek geçiştireceklerdir.

Ayrıca Türk-İş, geçici işçilerin kadro sorununu çöze bile bu; işçilerin gerçek anlamda sorunlarını çözdüğü anlamına gelmez. Türk-İş'in yönetimi işçilerin iktidara gelmesi bilincini taşıyor. Siyasete aktif katılım düşüncesiyle varolan sistemin peşinden sürükleniyor. Bu ülkeyi değiştirmek ve yönetecek gerçek güç işçilerdir. Biz her zaman bunu söylüyoruz.

Sonuç bildirgesi ise işçilerin taleplerini yansıtmıyor...

Kölelik zincirini adım adım kıralım

Kartal: Tuzla tersane işçileri yıllardır sendikasız-sigortasız bütün haklarından yoksun kölece koşullarda çalıştırılıyor. Gün geçmiyor ki tersanede iş kazası olmasın, insanlar ölmesin, sakat kalmasın. Her türlü hukuksuzluğun yaşandığı bölgedeki Yonca Teknik İşçileri Limter-İş sendikasına üye oldukları gerekçesiyle işten atıldılar. İşten atılan 30 işçi, sendikaları Limter-İş öncülüğünde 28 Şubat'ta direnişe başladı. Yonca Tersanesinde Limter-İş sendikası yetkiyi mahkeme yoluyla kazanmasına rağmen patron sendikayı tanımayarak toplu sözleşmeye oturmuyor. Bunun üzerine Çalışma Bakanlığı tara-

findan arabulucu atandı. Arabulucunun patronla görüşme talepleri de yanıtsız kalıyor. 15 gün içinde arabulucu sorunu çözemediği takdirde işçilerin yasal grev hakkı doğacak.

PATRON İŞİNE GELMEYEN HUKUKU TANIMİYOR

Konuyla ilgili Limter-İş sendikası tarafından 20 Mart 2002 tarihinde Yonca tersanesi önünde bir basın açıklaması düzenlendi.

"Yaşasın Yonca Tersanesi Direnişimiz DİSK Limter-İş" pankartının açıldığı açıklamaya Tuzla Deri Sanayi bölgesinden direnişte olan Cihan ve Tarancılar deri işçileri de

"Birlik-mücadele-zafer" pankartıyla yine direnişte olan Aktif Dağıtım işçilerinin yanısıra bazı sendikacılar da açıklamaya destek verdiler. "İşçiler birleşin sömürüye son", "Tersane işçisi köle değildir", "Yonca'ya sendika girecek" vb. dövizlerini açan işçilere hitaben Limter-İş Başkanı **Kazım Bakış** bir konuşma yaptı. Bakış 1999'da Yonca Tersanesi'nde yetki aldıklarını, patronun yetkiyi tanımadığını bunun üzerine hukuk yoluyla haklarını aradıklarını belirtti. Mahkeme kararıyla yetkiyi kazandıklarını vurgulayan Bakış "patron hukuku tanımayarak 30 arkadaşımızı haksız bir şekilde işten attı. İşçi arkadaşlar sendikali olarak işe dönene kadar direneceğiz" dedi.

Daha sonra basın açıklaması metnini okuyan DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** de, "Limter-İş sendikamız bu işyerinde 3 yıl önce örgütlendi, tam toplu sözleşme aşamasında bazı arkadaşlarımız işten çıkarıldı. Davalar açıldı ve geçtiğimiz günlerde sendikamızın bu işyerinde toplu sözleşme yetkisine sahip olduğu kanıtlandı. Toplu sözleşme çağrılarının yapıldığı ortamda işveren yeniden üyelemizi işten çıkarmaya başladı. Hukuksuz bir şekilde 30 arkadaşımız işten çıkarılınca

Yonca Tersanesi önünde beklemeye başladılar. Tüm bu olaylar emekçilerin haklarının kağıt üzerinde kaldığını, hukuksuzluğun ve keyfilüğün hangi boyutlara ulaştığını açık biçimde göstermek-

tedir." dedi. Basın açıklaması boyunca işçilere "Yonca'ya sendika girecek", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Birlik mücadeleye zafer", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attılar.

Petrol piyasa yasası hazırlanıyor

Efendilerine uşaklıkta sınır tanımayan TC devleti tüm dünyada stratejik öneme sahip petrol sektörünü de tamamen emperyalistlerin hizmetine sunmaya hazırlanıyor. TPAO ve Tapraş'ı olduğu kadar, birçok kesimi doğrudan ilgilendiren Petrol Piyasa Yasa Tasarısı önümüzdeki günlerde meclis gündemine alınacak. Yeni hazırlanan yasa tasarısı ile Türkiye'deki petrol üretimi tamamen bitirilip, pazarın ise tüm kontrolü çok uluslu petrol şirketlerine bırakılacak.

Ekonomik krizin sürekli yaşandığı ülkemizde krizin "aşılması" aldatmacasıyla petrol rezervlerini emperyalistlerin hizmetine sunacak olan Petrol Piyasa Yasa Tasarısı'nın en önemli maddesi, yerli petrol üretiminin, Türkiye'deki rafinelerce öncelikle satın alınması zorunluluğunun kaldırılması. Bununla amaçlanan TPAO'nun ürettiği düşük graviteli petrolün pazarlanmasını engelleyerek TPAO'yu üretim yapamaz hale getirmek. Yasada yer alan diğer değişiklik ise akaryakıt dağıtım şirketlerinin şu an %40'la sınırlı olan ithalat haklarının tamamen serbest hale getirilmesi. Bu da uluslararası petrol şirketlerinin tüm pazara el koymasını beraberinde getirecek.

Türkiye'deki petrol üretimi ise her geçen gün azalıyor. Toplam petrol rezervleri 946,4 milyon ton olarak tahmin edilirken, üretilebilir petrol rezervi ise 153,2 milyon ton gibi düşük bir rakam hesaplanmıştı. 153,2 milyon ton petrol rezervi olduğu iddia edilen Türkiye'de bu rezervlerden 112,2 milyon ton petrol üretildi. Petrol İşleri Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre TPAO 2000 yılına göre yüzde 9,46 oranında petrol üretiminde gerileme yaşadı.

Şeker pancarına getirilen kotalara köylü tepkili “Eli nasır, ayağı çamur görmeyenler bizi anlayamaz”

Bilindiği gibi devlet, IMF'nin verdiği her söz karşısında istenilen yasaları bir bir meclisten geçirerek emperyalistlerin gönlünü ve kesesini zengin tutmaya çalışıyor. Bir gecede çıkartılan bu yasalardan biri olan Şeker Yasası ile de, köylüden aldıklarıyla emperyalistlere yaranmak için bizim olanı bitirip suni olanları ithal etmeye devam eden hükümet, köylünün 1975 yılından beri sahip olduğu polar hakkını da ellerinden alarak köylüyü adeta düşkün duruma getirdi.

Turhal: Getirilen alternatif ürün politikasıyla, kotalarla ithalatı yoğunlaştırarak yerli ürünü öldüren ve köylüyü topraksız, hayvansız bırakan devlete karşı tepkiler yükselmeye devam ediyor.

Bilindiği gibi devlet, IMF'nin verdiği her söz karşısında istenilen yasaları bir bir meclisten geçirerek emperyalistlerin gönlünü ve kesesini zengin tutmaya çalışıyor. Bir gecede çıkartılan bu yasalardan biri olan Şeker Yasası ile de, köylüden aldıklarıyla emperyalistlere yaranmak için bizim olanı bitirip suni olanları ithal etmeye devam eden hükümet, köylünün 1975 yılından beri sahip olduğu polar hakkını da ellerin-

2001 yılında yaklaşık 435 bin çiftçinin 48 trilyon lira zararı ve şeker fabrikalarında çalışan 30 bin işçinin işten atılması. Hal böyle olunca, kuru toprağına bakıp ne ekeceğini kara kara düşünen köylü yaptığı mitinglerle sesini yükseltmeye çalışırken, cılız da olsa çarenin örgütlenmeden geçtiğini anlamaya başlıyor. Ankara'nın Sazlar Köyünden **Bestami Uysal** pancara getirilen yeni kararname ile uğradığı zararın devlet tarafından ödenmesi için dilekçe ile danıştaya başvurdu. Uysal, dilekçesinde “Devletime güvencim, 25 yıllık geleceğin devam edeceğini düşünüyordum. Ankara Şeker Fabrikası'nca pancarımdan çeşitli zamanlarda numune-

ve yerli üretimin fonlarla desteklenmesinin imkansız hale geldiği günümüzde yalnız Bestami Uysal değil, İç Anadolu'dan Karadeniz'e kadar pek çok üretici perişan durumda. Çorum'da da geçtiğimiz günlerde düzenlenen bir mitingle üretici köylüler sorunlarını alanlarda haykırırken, yoksulluklarını anlattılar. Yıllardır geçimlerini şeker pancarı yetiştiriciliğiyle sağlayan üreticiler yetiştirdikleri pancardaki şeker oranının yüzde 16'dan fazla olduğunu ve çıkartılan şeker yasasından sonra aldıkları ek parayı da bu nedenle alamadıklarını ifade ederek yörelerinde üretimin felçli hale geldiğini duyurdular. Kotalarla beraber bir de açıklanan taban fiyatları ile bellerinin büküldüğünü belirten üreticiler artık 1000 dekar arazisi olanın da bir şey üretmez, karnını doyuramaz hale geldiğini açıkladılar. Şeker oranı yüzde 16'yı geçtiğinde aldıkları ek paranın artık verilmediğini ifade eden köylüler, “**tarladaki alınterimiz IMF'ye kurban edildi**” dediler. Yaşadıkları sıkıntıları anlatmakla bitiremeyen Yozgat'ın Boğazlıyan köyünden Değer Yorulgan da yaşadıkları sıkıntıları şöyle dile getiriyor.

“Yaşadığımız sıkıntılar çok büyük, girdi fiyatları belimizi büküyor. Şeker pancarı üreticisi olarak üretmez hale geldik. Pancarımızdaki polar hakkımızın verilmesini istiyoruz. Yasanın geri alınmasını, kotasız pancar ekmeği istiyoruz. Niye bizi cezalandırıyorlar? Emeklerimiz ayak altına alınıyor.”

Evet, köylünün diliyle yaşanan gerçeklik tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor.

Köylünün tüm haklarını bir bir elinden alan devlet, köylünün tepkisi karşısında bildiğini okumaya devam ediyor.

Köylünün yaşadığı darboğaz ise artık dayanılması zor bir hal almış durumda. Bir yandan ürününün para etmemesi bir yandan ise bin bir güçle yetiştirdiği ürünün maliyetinin yüksek olması köylüyü üretmez hale getirirken bütün bunlar IMF politikalarına ve uygulayıcısı devlete tepkiye dönüşüyor. Bu tepkinin daha da açığa çıkarılması, köylülüğün devlete karşı güvenliğinin kendi sorunları etrafında bir örgütlülüğe dönüştürülmesi ise çözüm noktalarının yakalanabileceği bir sürecin başlangıcı olacak. Bu noktada köylülüğün haklarını kazanabilmesi için örgütlülük bir zorunlulukken, örgütlenmesi sorunu ise bir görev olarak devrimci-komünistlerin önünde durmaktadır.

Tür Köy-Sen, Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi'ni açıkladı

Ankara: 20 Mart 2002 tarihinde saat 10:00'da Ankara Sanat Tiyatrosu'nda Başkanlar Kurulu toplantısını yapan **Tür Köy-Sen**, sonuç bildirgesini yine AST'nin önünde yaptığı bir basın açıklaması ile kamuoyuna sundu. Basın metnini Tür Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur** okudu. Konur “ülkemiz şu an hiç yaşamadığı bir krizin içindedir. Bu krizin sorumluları son yirmi yılın hükümetleri, IMF ve Dünya Bankasıdır. Çok Uluslu Tekeller kendi tarım alanlarını genişletmek için geri ülkelerin tarım alanlarını uluslararası tarım tekellerinin pazarı haline getirmeye çalışıyor. Bu sorun işçisi, köylüsü, gençliği ile herkesin sorunudur” dedi. “Türkiye Üretici Köylü Sendikası” pankartını açan köylüler “**IMF defol bu ülke bizim**” sloganını atıp eyleme son verdiler.

Köylü otlatacak hayvan arıyor

Turhal: Yıllardır uygulanan tarımı çökertme politikalarıyla köylü artık toprağını ekemez duruma getirilirken, hayvancılıkla uğraşanlar da geçim sıkıntısından mallarını satmak zorunda kalıyor. Eskiden 40-50 baş hayvanı olanlar bugün otlatacak hayvan ararken, Tokat'ın Artova ilçesinde ve köylerinde yıllardır çobanlık yapan **Mehmet Dağdeviren** krizle birlikte çobanlık bile yapamadığını belirtti. Artova'nın Uluslu köyünde oturan 65 yaşındaki Mehmet Dağdeviren köylünün içine düştüğü durumu yansıtırken, öfkesini şu sözlerle açıkladı: “Ülkemizde yaşanan ekonomik krizle birlikte otlattığımız hayvan sayısı önce üçe kadar düştü ve ardından bu hayvanlar da gitti. Maddi sıkıntılardan dolayı hayvan sahipleri artık çobanı tercih etmeyip kendileri otlatıyor. Böylece bize de iş kalmıyor. ben çobanım, başka bir işten anlamam”. Evet, dün büyükşehirlerde geçinemeyenler “bir iş olmazsa köye döner çobanlık yaparım” derken bugün köye dönüşte çoban olmak bu koşullarda zor zanaat...

den alarak köylüyü adeta düşkün duruma getirdi. Yılda ortalama 450 bin çiftçi ailesinin uğraştığı şeker pancarı üretiminde bilindiği gibi Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında 4; dünya ülkeleri arasında 5. sırada yer alıyordu. Ancak, ABD elinde bulunan mısır tatlandırıcı stokların büyümesiyle bu stoklarının nasıl tüketileceğini Türkiye'ye biçtiği rol ile hesaplayınca olan oldu ve ABD'nin isteği doğrultusunda 4 Nisan 2001 tarihinde TBMM Genel Kurulu'nda Şeker Yasası onaylanarak şeker pancarı üreticisi bitirilip ABD'nin stoklarının tüketilmesi kararlaştırıldı. Böylece, **şeker yasası ile şeker fabrikalarının iç pazar paylarına kota getirildi, pancarda ve şekerde tek fiyat uygulamasına son verildi.** Sonuç,

ler alınarak ölçümü yapıldı. Şeker polaritesi yüzde 176.2 olarak tespit edildi. Adaletsiz kararname yüzünden 1,5 milyarım ödenmedi” diyerek haklı tepkisini ortaya koyarken, 435 bin çiftçinin uğradığı zararın da 48 trilyon dolayında olduğunu açıklıyor. Kaliteli üretim yaptıkları için son kararname ile devletin kendilerini cezalandırdığını anlatan Uysal, devletin kotalarla asıl niyetinin ithalatı kolaylaştırmak olduğuna vurgu yaparak “Türkiye'yi IMF'ye bağlamışlar, dışarıdan emir alıp içeriği yıkıyorlar” dedi. Uysal “eli nasır, ayağı çamur görmeyenlerin köylünün halinden anlamadığını” söylerken hakkını gaspedenlerin bunlar olduğunu belirtiyor.

Getirilen kotalarla ithalatın arttığı

Eurogold'un ayak oyunları sürüyor

İzmir: İzmir 1 ve 3. İdare Mahkemelerinin Sağlık ve Orman Bakanlığı'nın "deneme" adı altında verilen bir yıllık üretim iznini iptal etmesine rağmen Normandy (Eurogold) şirketi yalan ve aldatmacalarla üretime devam ediyor. Yerel gazetelerde tam sayfa

kararlarının geri alınmasını istediler. Yerel gazetelerde "Madenler kapatılmasın" şeklinde manşetten yayınlanan haberlerde madene karşı olanların 3-5 kişi olduğu imajı yaratılmaya çalışıldı. Tamamen siyanürcülerin propagandasının yapıldığı haberlerde, yargı karar-

çevreye verdiği zarardan hiç bahsedilmedi.

Normandy Şirketinin bu ayak oyunlarına karşı, Bergamalı köylüler, 16 Mart günü yaptıkları eylemle mahkeme kararına uyulmasını ve Normandy'nin topraklarını terk etmesini istediler. Çamköy, Ovacık, Narlıca, Pınarköy ve Alacalı köylerinden gelen 1500 kişi sabah saatlerinde Çamköy meydanında toplanmaya başladılar. Normandy şirketinin basın yayın kuruluşlarına verdiği "madene karşı çıkanların çevresinde sadece 3-5 kişi var" türünden demeçlerine tepki gösteren köylüler adına konuşan Bergama Çevre Hareketi Sözcüsü **Oktay Konyar**, "3-5 kişi olmadığımızı, satılmadığımızı ve bu madeni burada istemediğimizi göstermek için toplandık. Satılmadık, ayaktayız" dedi. Konyar'ın konuşmasından sonra 1500 köylü tek sıra halinde madene doğru yürüyüşe geçti. Madenin önüne geldiğinde "Türkiye Afrika olmayacak, siyanürcü şirket, Türkiye'yi terket" vb. sloganlar atan köylüler yine tek sıra halinde yollarına devam ederek Ovacık köyü çıkışındaki Çanakale, İzmir Karayolu-

na vardılar. Daha sonra tekrar madenin önüne gelen köylülere yönelik Oktay Konyar bir konuşma yaptı. 12 yıldır siyanürle altın çıkarılmasına karşı mücadele verdiklerini söyleyen Konyar şöyle konuştu; "verdiğimiz hukusal mücadeleyi 5 kez kazandık. Yargı kararları her zaman lehimize sonuçlandı. Hükümet artık yargı kararlarına uymak zorundadır." Madende çalışan işçilere Normandy şirketinin eylem yaptırmasına da değinen Konyar, "Madende çalışan işçilere saygı duyuyoruz, kendi tercihlerini yapmışlar. Ama biz de kendi yaşama hakkımızı savunmak için her türlü mücadeleyi vereceğiz" dedi. Daha sonra Çamköy Meydanı'na dönen köylüler buradan dağıldılar.

26 Mart günü de Bergamalı köylüler yerel giysileriyle İstanbul Boğaziçi Köprüsünde eylem yaptılar. Bu eylemle birkez daha "siyanürlü altına hayır" diyen 36 Bergamalı gözaltına alınarak Ortaköy Pois Karakolu'na götürüldü. Aynı gün ergama'da Maden İş'in altın üretimini durdurulması için yaptıkları eyleme Bergamalılar sert tepki gösterdi.

ilan veren Normandy, gazetelere kendi ağzıyla yaptırdığı haberlerle kamuoyunu yanıltmaya çalışıyor. Maden ocaklarında çalışan işçilere 14 Mart günü eylem yaptıran şirket, mahkeme

kararları eleştirildi. Bergama-Ovacık Altın Madenlerinde üretilen altının Türkiye ekonomisine büyük katkılarının olacağı iddia edilen haberlerde, siyanür gibi bir zehirin

"Uyuyan halk artık uyanmalı"

Balıkesir'in Burhaniye ilçesi ÖDP İlçe Örgütü'nün ev sahipliğini yaptığı Zeytin Üreticileri Kurultayı'nda üreticilere örgütlenmenin önemi vurgulandı. Toplantıda üreticilere verilen söz hakkını değerlendiren zeytin üreticisi **Hasan Filiz** meslektaşlarını birliğe davet ederek "artık uyuyan halk uyanmalı, güçle-

rimizi birleştirmeliyiz" dedi.

Hasan Filiz "örgütsüz halkın canından ve malından olacağını ve çiftçiler için kurulan kooperatif ve birliklere sahip çıkılarak güçlendirilmesi gerektiğini" söyledi.

Körfez ÖDP İlçe örgütünün organizasyonu ile 'IMF ve Dünya Bankası zeytinden elini çek, alınterimize sahip çıkalım' sloganı altında gerçekleşen Zeytin Üreticileri Kurultayı ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'ın katılımı ile Burhaniye Belediye Düğün Salonu'nda yapıldı. ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras ve ÖDP Tarım Çalışma Grubu üyelerinden Abdullah Aksoy'un zeytin üreticilerinin yaşadığı sorunları ve çözüm noktaları konusunda yaptıkları konuşmalarının ardından sonuç bildirgesi açıklandı.

Kurultay konuşmaları sonuç bildirgesine "zeytinyağı kullanma alışkanlığını geliştirmek için çalışmalar yapılmalı, taban fiyatları maliyetin altında belirlenmemeli, zeytincilikte destek ve teşvik devam etmeli, tarımsal kredi faizleri düşük tutulmalı, zeytinin yok yılında da yüksek verim elde etmek için eğitim seferberliği başlatılmalı, çiftçileri fiyat belirlemede taraf yapacak ve üretimden pazarlamaya kadar söz sahibi kılacak örgütler engellenmemeli ve tahrip edilmemeli, zeytin toplayıcıları olan işçiler toplu pazarlık yapabilecekleri örgütlere kavuşturulmalı, sosyal güvenlik hakları sağlanmalı, tüccar ve sanayici vurgunu durdurulmalı" biçiminde yansıdı.

İlgi gören kurultayda Edremit ve Burhaniye CHP İlçe Teşkilatları üyelerinin katılımı da dikkat çekti.

Herkes kendi doğduğu büyüdüğü yere dönsün

Malatya: Dersim'de devlet zorla boşalttığı köyleri şimdi kendi belirlediği yerlerde Köy-kent projesiyle toplama çalışmalarına devam ediyor. Önce köyleri yakan yıkan, zorunlu göçü dayatan devlet, belirlediği stratejik bölgeleri Köy-kent projesiyle açık cezaevi haline dönüştürme çalışmalarına hız verdi. Özellikle Ovacık'ta boşaltılan köy ve mezarların 6 Köy-kent projesinde toplanması planlanan köyler şunlar: Yoncalı, Güney Konak, Çakmaklı, Gözeler, Havuz. Daha önceden köyüne geri dönmek üzere dilekçe veren köylülerin dilekçelerine **Köy-kent'te kalma koşulu ile** olumlu cevap veriliyor. Valilik tarafından izinlerin çıktığı belirtilirken köyünden kilometrelerce uzağa yerleştirilmek istenen Dersim halkı bunu kabul etmiyor. Orman bölgesinden zorunlu göç ettirilen ve köyüne dönmek üzere dilekçe veren aileye polis, geri dönebileceğini belirten bir belge imzalatmak istemiş. Sürgün aile, kendi köyüne olmak şartıyla döneceğini aksi takdirde dönmeyi kabul etmediğini belirtiyor. Sürgün ailenin babası gazetemize konuyla ilgili şunları söyledi. "Devlet orada kendi hakimiyetini sağlamak için bizi köylerimize değil de başka yere gönderiyor. Şu an zaten Yoncalık denilen yerde bir altta bir de üstte karakol var. Ovacık'a girdiğimizde her yerde nokta karakollar varken bir de toplanma merkezlerine yeni karakollar kuruyorlar. Ovacık vadisinin denetimini ellerine almak için bunları yapıyorlar. Bu Köy-kent'ten kimse kendi köyüne, bahçesine, tarlasına gün içinde gidip gelemmez, bakım yapamaz. Tabi o süreçte aylık mı günlük mü izin verecek o da belli değildir. Bizim civar köylerde birbirine yakın köyler var. Örneğin Gülgeç, Ilgazı, Çalbaşu gibi birbirine yakın köyler. Ben buradan şunu söylüyorum. Kimse Köy-kent projesini kabul etmesin, herkes kendi doğduğu büyüdüğü yere dönsün."

Herkes kendi doğduğu büyüdüğü yere dönsün."

Son sözü peşpeşe verilen şehitlerle tutsaklar söylüyor

Bundan tam bir yıl önce verilmişti Ölüm Orucu'nda ilk şehit. Bir Newroz gününde yanan isyan ateşini Sincan Zindanı'ndan haykırarak Cengiz Soydaş harlandırması. Bir yıl sonra yine 21 Mart'ta bu kez Newroz ateşini körüklemek İzmir'den Tuncay Yıldırım'a düştü. 17 Mart'ta toprağa düşen Doğan Tokmak'ın ardından Newroz'un isyancı

Hastanesi'nde katledilen DHKP-C dava tutsağı Doğan Tokmak, 17 Mart günü Okmeydanı Cemevi önünde bine yakın kişinin "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" sloganıyla uğurlandı.

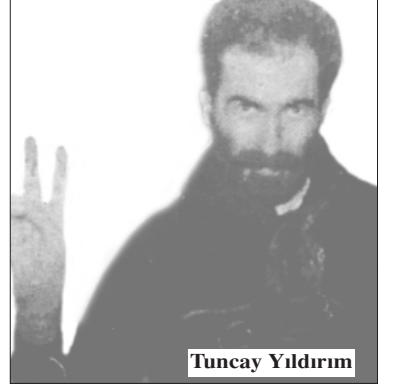
1970 yılında Sivas'ta doğan Tokmak, 19 Aralık'ta "Hayata Dönüş" operasyonu'yla Ümraniye Hapishanesi'nden Kandıra Zindanına götürüldü. Tecrit ve izolas-

masını yitiren Doğan Tokmak, 17 Mart Pazar günü Okmeydanı cemevine getirildi.

Cemevinde bine yakın kitle "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" pankartı açarak "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Üç kapı üç kilit açılın ölümler dursun" sloganlarıyla Tokmak'ın evine kadar yürüdü. Burada da ölümlere karşı duyarsızlığı protesto eden sloganlar atıl-

Doğan Tokmak

Tuncay Yıldırım

Doğan Tokmak'ın cenazesi

ruhunu kuşanarak Tuncay Yıldırım kucakladı ölümü...

ÖFKE SELİ BİR KEZ DAHA CEBECİ'YE AKTI

13 Mart'ta zorla müdahaleyle kaldırıldığı Şişli Etfal

Yona karşı tutsakların başlattığı Ölüm Orucu direnişinde 5. ekipte yer aldı. 13 Mart'ta zorla müdahale için Şişli Etfal Hastanesi'ne götürülürken yolda da işkence gördü. Kaldırıldığı hastanede yaşa-

dı. Yoğun polis ablukası altında kitle otobüslerle Cebece Mezarlığı'na gitti.

Otobüslerden inen kitle Tokmak'ın fotoğraflarını taşıırken TUYAB'lı aileler de "Üç kapı üç kilit"i destekle-

yen beyaz önlükler giydi. Tabutuna kırmızı karanfiller konulan Tokmak 19 Aralık katliamında katledilen ve Ölüm Orucu direnişinde yaşamını yitiren yoldaşlarının yanında toprağa verildi.

NEWROZ ATEŞİ TUNCAY YILDIRIM'LA DAHA DA YÜKSELDİ

İzmir: Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nden 14 Şubat 2002 tarihinde tahliye edildikten sonra direnişine dışarıda devam eden MLKP dava tutsağı Tuncay Yıldırım, tüm ülkede Newroz ateşlerinin harlandığı 21 Mart'ta İzmir Yamanlar'daki direniş evinde yaşamını yitirdi.

Adli Tıp Morgu'na kaldırılan Yıldırım'ın cenazesi 22 Mart günü erken saatlerde polis tarafından kaçırılarak Çanakkale'de Bayramiç'e bağlı Tungurlu köyünde toprağa verildi. Bunun üzerine Adli Tıp önünde toplanan kitle otobüslere binerek Çanakkale'ye doğru yola çıktı. Yıldırım'ın köyüne ulaşıldı-

ğında yoğun bir jandarma ablukasıyla karşılanan kitle, mezarlığa kimlik kontrolünden sonra girebildi. Tuncay Yıldırım'ın mezarı başında toplanan yaklaşık 200 kişi bir anma etkinliği düzenledi. Ölüm Orucu şehitlerinin resimlerinin taşındığı anmada, "Tuncay yoldaş ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganları atıldı.

1972 yılında Çanakkale'de doğan Tuncay Yıldırım okuduğu Bursa Uludağ Üniversitesi'nde devrimcilerle tanıştı. Bu tarihten sonra örgütlü yaşamın içerisinde yer alan Yıldırım 1997 yılında Adana'da tutuklanarak 12,5 yıl ceza aldı. Sırayla Kürkçüler, Antep, Burdur, Bergama, Buca ve Kırıklar F tipi Hapishanesi'nde kaldı. Yıldırım, Ölüm Orucu'nun 6. ekibinde 29 Temmuz 2001 tarihinde Ölüm Orucu'na başlamıştı. Newroz'u İzmir'deki direniş evinden selamladı.

Ünye'de üç gerilla şehit düştü

Ordu'nun Ünye ilçesi Yeşilkent Beldesi'nde DHKP-C gerillalarıyla devletin kolluk güçleri arasında çıkan çatışmada üç gerilla şehit düştü. Yerel basından alınan bilgiye göre; ihbar sonucu gerillaların beldeye indiği öğrenilerek kolluk güçleri tarafından beldenin Atatürk Mahallesi Kovankaya mevkiinde pusu kuruluyor. Beş kişilik gerilla birliğinin yeri, kolluk güçleri tarafından ısıya duyarlı termal kameralarla tespit edilerek ateş açılıyor.

Karşılıklı süren çatışmada Gökçe Şahin, Turan Şahin ve İpek Yücel isimli gerillalar şehit düşerken biri yaralı iki gerillanın çatışma alanının dışına çıkmayı başardığı öğrenildi.

Çatışmanın ardından açıklama yapan Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu; "Bölgemize gelen teröristler başlarına ne geldiğini bir kez daha gördü" diyerek yıllar boyu Kürt halkına yaşattığı zulmü şimdi de Karadeniz'de halka pervasızca uy-

guluyor. Kürt halkına yapılan katliamların, zulmün sorumlularından olan Kemal Yazıcıoğlu egemen sınıfların korku duyduğu gerilla savaşının Karadeniz'de kök salmasının önünü kesmek için atadığı sivilli kabarık halk düşmanları arasında yer alıyor.

CENAZEYE SALDIRI

Çatışmada yaşamını yitiren Turan Şahin'in Tokat Almus'a götürülmesi istenen cenazesine Niksar ilçesinde asker-polis desteğinde sivil faşistler saldırdı. Almus'a gitmek için Ünye'den yola çıkan Şahin ailesi Niksar'da keyfi bir şekilde durdurularak cenazeyi Almus'a sokmayacakları söylendi. Karşı çıkan aileye polis ve asker gözeti-

mindeki sivil faşistler saldırtılarak aileler linç edilmek istendi. Almus'a sokulmayarak sözde jandarma korumasıyla "İstanbul'a doğru yola çıkarılan Turan Şahin'in cenazesi polis tarafından kaçırılarak gece saat 23:00'de Karacaahmet Mezarlığı'na gömüldü. Gökçe Şahin'in cenazesi Ankara'da toprağa verilirken Şengül Gülsoy'un cenazesi de İstanbul'a getirildi. 26 Mart 2002 tarihinde Sarıgazi Cemevi'nde toplanan yaklaşık 150 kişi sloganlarla cenaze işlemlerinin tamamlanmasını bekledi. İşlemlerin ardından cenaze otobüsle Sarıgazi Mezarlığı'na götürülerek "Şengül yoldaş ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları eşliğinde toprağa verildi.

Hücrelerdeki direnişçi ruhu alanlara taşıyalım...

Tecrit ve izolasyona karşı zindanlarda başlatılan Ölüm Orucu direnişi peşpeşe verilen şehitlerle devam ederken, tecritin kaldırılması ve ölümlerin son bulması için tutsak aileleri ve DKÖ'lerin de eylemleri devam ediyor. Sesimizi tüm bu insanlık dışı yöntemlere karşı çıkarılan sese katarak alanlara taşıyalım.

F tipi hapisanelerde tecrit, izolasyon ve işkenceler çeşitli boyutlarda uygulanırken buna karşı tepkiler de sürüyor. En az 200'lü günleri geride bırakan direnişçiler, "tek kişi de kalsak direnişimiz sonuna kadar sürecek" diyerek tecrit ve izolasyonun asla kabul edilemeyeceğini söylüyorlar. Devletse tutsakların bu kararlılığı karşısında yine zorla müdahale işkencesiyle sakat bırakmaya devam ediyor. En son aldığımız bilgilere göre **İzmit Devlet Hastanesi'**nde **İbrahim Kara, İrfan Aslan ve Ergün Çiçek** adlı tutsaklara zorla müdahale edildi. Tutsaklardan İbrahim Kara, müdahale sonrasında böbreklerinden rahatsızlanarak Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Yine İzmit Devlet Hastanesi'nde 6 ayı odanın da zorla müdahale için ayrıldığı aldığımız bilgiler arasında.

DAHA NE KADAR ÖLÜMLERİ SEYREDECEĞİZ?

Kartal: TUYAB, 16 Mart 2002 tarihinde saat 13:30'da Eğitim-Sen 5 No'lu Şube'de "3 kapı 3 kilit açılış" konulu bir panel düzenledi. TUYAB'dan **Seza Mis Horuz**'un yönettiği panele İHD Cezaevi Komisyonundan **Ali Armutlu**, ÇHD'den **Ali Talipoğlu**, Ölüm Orucu gazisi **İdris Yiğit** ve TUYAB'lı tutsak anası **Hatun İldem** panelist olarak katıldılar.

Devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra açılış konuşmasını yapan Seza Mis Horuz, emperyalizmin topyekün saldırısının bir ayağının da F tipi hücreler olduğunu söyleyerek "dışarıdaki hücreleşmeyi kırdığımız ölçüde içerideki tutsaklara sahip çıkarız" şeklinde konuştu.

Ali Armutlu ise tutsakların yaşadıkları hak ihlallerini istatistikleriyle ortaya koyarak,

insan hakları savunucuları olarak hücrelere karşı olduklarını belirtti. Av. Ali Talipoğlu da tutsakların yaşadığı hukuksal sorunları anlatarak "Tecrit tüm toplumdur. Tecritin tüm toplumun üzerindeki etkilerini görüyoruz. Dolayısıyla insanların bu olgunun farkına varmalarını sağlayarak toplumsal dinamikleri harekete geçirebiliriz" dedi.

Sözü alan ÖO gazisi **İdris Yiğit** ise Ölüm Orucu sürecinde tutsakların üzerine düşenleri yerine getirdiğini, bedelini ödediğini hala da ödemeye devam ettiğini belirterek dışarısının direnişe sahip çıkamadığını bu yüzden direnişin bu kadar uzun sürdüğünü ve direnişe sahip çıkılmasının gerektiğini söyledi.

Tutsak anası **Hatun İldem** de bir ana olarak yaşadığı zorlukları anlattı. Ve "eğer kendi sorunlarımıza sahip çıkmazsak, susarsak bir gün sıra hepimize gelecek" diyerek insanları duyarlı olmaya çağırdı.

Panel izleyicilerin düşüncelerini anlatması ve sorulara verilen yanıtlardan sonra sona erdi.

TECRİT İNSANLIK SUÇUDUR

Ankara: 21 Mart günü Ölüm Orucu şehitleri kervanına katılan **Tuncay Yıldırım** için 22 Mart 2002 tarihinde saat 12.30'da İHD Ankara Şubesi önünde oturma eylemi yapıldı. İnsan hakları savunucuları ve İHD'lilerin katıldığı eylemde 15 dakika sessiz oturma eyleminin ardından İHD Ankara Şubesi Başkanı Av. **Ender Büyükçulha** "Bir kez daha insan hakları savunucuları olarak Adalet Bakanlığı'nı üç kapı, üç kilitin açılması noktasında göreve çağırıyoruz. İnsanlık suçu olan tecrit uygulaması kaldırılmalıdır" dedi.

"YAŞAM HAKKINA SAYGI İSTİYORUZ"

Ankara: İHD Ankara Şubesi tecritin kalkması, ölümlerin durdurulması için her hafta yaptığı Adalet Bakanlığı'na kart atma eylemini 16 ve 23 Mart tarihlerinde yaptığı eylemlerle sürdürdü. 23 Mart 2002 tarihinde saat 12:30'da insan hakları savunucuları birkez daha Kızılay Postanesi önünde toplandılar. İHD Ankara Şubesi Başkanı Av. Ender Büyükçulha yaptığı açıklamada; hak ve özgürlüklerin gaspedilmesini

100 kişinin katıldığı eylemde kartlar postalandıktan sonra "kapılar açılışın yaşam kazansın" sloganını atan kitle alkışlarla dağıldı.

"F TİPİ ÖLÜMLER İSTEMİYORUZ"

İzmir: İHD İzmir Şubesi 16 Mart tarihinde Konak Sümerbank önünde yaptığı kitlesel basın açıklamasıyla hapisanelerde devam eden ölüm oruçlarının son bulması için "üç kapı üç kilit" önerisinin kabul edilmesini istediler. Eylemde konuşan

reddettiklerini belirterek "Hikmet Sami Türk; daha kaç insan ölecek ya da sakat kalacak. Artık yeter! Yaşam hakkına saygı! Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" dedi.

İHD İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Mihriban Karakaya ölümlerin durdurulması, tecritin kaldırılması için bir buçuk yıldır gerekli adımları atmamakta direnen Adalet Bakanlığı'nın "üç kapı üç kilit" önerisini reddettiği ve yerine tecriti kalıcılaştıran "tretman" şartını getirdiğini belirtti. Eylem "üç kapı üç kilit açılışın ölümler durdurulsun", "F tipi ölümler istemiyoruz" vb. sloganlarla son buldu.

ADALET BAKANI PROTESTO EDİLDİ

İzmir: İzmir Hücre Karşıtı Platform 23 Mart 2002 günü Konak Sümerbank önünde düzenlediği kitlesel basın açıklamasıyla, Adalet Bakanlığı'nın "Üç kapı üç kilit" önerisini reddetmesini protesto etti. Saat 13:00'de alanda toplanan yaklaşık 100 kişiye hitaben platform adına yapılan açıklamada 21 Mart 2001 sabahı tüm ülkede Newroz ateşlerinin harlandığı sırada Sincan F Tipi Hapishanesi'nde yaşamını yitiren Cengiz Soydaş'la başlayan can yitimlerinin tam bir yıldır devam ettiği belirtildi. Son olarak Tuncay Yıldırım'ın da İzmir'de hayatını kaybettiği hatırlatılarak, düşünen ve tepki veren herkesin sesinin kısılmaya çalışıldığı bir dönemde tüm demokratik kamuoyu ölümleri durdurabilmek için "üç kapı üç kilit" formülüne destek vermeye çağrıldı.

Hatun İldem:
"Karşı bir tutum sergilenmediğinde süreç daha da uzayacak"

Ben Bayrampaşa Hapishanesi Hastanesi'nde oğlumun yanında refakatçi olarak kalıyorum. Şu an orada 10 Ölüm Orucu direnişçisi var. En azı 200'lü günleri geçmiş durumda. Neredeyse bir yılını dolduran tutsaklar var. Örneğin **Kemal Yarar**, vücut olarak bitmiş durumda ama bilinci hala açık. Benim oğlum **Erol Volkan İldem 238. gününde**. Hepsinin de morali çok iyi. Hastanenin koşullarından bahsetmek istiyorum

biraz. Askerler oranın temizliği ile ilgili hiçbir şey yapmıyor. Her türlü temizliği biz refakatçiler yapıyoruz. (Tuvalet, banyo, mutfak vb.) Ziyaretlerde refakatçiler dışındaki ailelere çok sert davranıyorlar, aşağılıyorlar sürekli. F tipini aratmayacak uygulamaları var. Ama biz refakatçilere çok yumuşak davranıyorlar. Bizleri kendi yanlarına çekmeye çalışıyorlar.

Ölümlerin sorumlusu devlet değil de biz ailelerimiz

Tutsak Aileleri Konuşuyor...

gibi davranıyorlar. Arama sırasında polisleri biri "sizin çocuklarınız intihar ediyor, adını da Ölüm Orucu koyuyorlar" diye tartışma başlattı.

Ben ailelerin çektikleri sıkıntıları, tutsakların durumunu anlatan bir dilekçeyle AİHM'e başvuruda bulunmuşum. Buraya yazı gelmiş her halde. Onunla ilgili beni sorguladılar. "Niye kendi ülkeni başka yerlere şikayet ediyorsun" diye.

Bu süreç bir yılı aşkındır sürüyor. **Bitmesi de insanların kendi sorunlarına, haklarına sahip çıkmasına bağlı**. Onlar kendi haklarına sahip çıksalardı çocuklarımız şimdi F tiplerinde olmazdı. Bu sorun sadece tutsakların ya da tutsak ailelerinin sorunu değil. Karşı bir tutum sergi-

Hatun İldem

lenmediğinde süreç daha da uzayacak. **Ben çocuğumun haklılığını görüyorum**. Her gün benim canımın, bedenimden bir parçanın eridiğini görüyorum. Bir ana için bu çok zor bir duygu. Ben kendimi tanyamıyorum artık, bu kadar acıya nasıl dayanıyorum?!

Geceyi aydınlatan yine Newroz'un harlanan ateşi oldu

Kürt halkının tarihsel başkaldırısının, hakim sınıfların umduğunun tersine teslimiyete doğru sürüklenmediği bir kez daha görüldü. Değerlere ve direniş geleneğine sadakatle sahip çıkış, panzerlere, gaz bombalarına, kurşun ve dipçiğe rağmen engellenemedi.

21 Mart'ta Newroz'un isyan ateşi bir kez daha harlandı. Başkaldırı ve isyan gününde tüm engellemeler, içeriğini boşaltma ve "milli bayram" havasında kutlanma çabalarına karşın tüm ezilen halkların bayramı Newroz; özüne uygun bir şekilde kutlandı. İstanbul'da Abide-i Hürriyet'te izinli mitingle kutlanılmak istenen Newroz'a başvuru dilekçesinde "W" olması ve "kamu güvenliği" gerekçe gösterilerek izin verilmedi. Sorunun başlı başına "W" olmasından öte bütünlüklü bir asimilasyon ve kimliksizleştirme saldırısı olduğunun görülmesi gerekmektedir. Ancak bu yasaklama da kar etmemiş ve binlerce insan Topkapı'da devletin yaptığı yığınağa karşın geri çekilmeyerek saldırıya taşlar ve sloganlarla yanıt vermiştir. Devletin Newroz'u milli bayram havasında tüm devlet erkaniyla birlikte sahte törenler düzenleyerek kutlama çabası; asimilasyon ve yok sayma politikasının kendisidir. Newroz'a sahip çıkan, isyan ve başkaldırı ruhuna uygun tarzda kutlamak isteyen Kürt halkının ısrarıyla başa çıkamayan devlet çare olarak Newroz'un içeriğini

boşaltarak etkisizleştirmeyi hedefliyor. Bir yandan Newroz kutlamaları Kürt halkına yasaklanırken bir yandan devletin valilerini, emniyet müdürlerini, katıldı-

ezilerek katledilen ve dövülerek kırılan kaburgası kalbine saplanan yurtseverlerin Newroz'un isyan ve direniş ruhunun bir bedeli, Kürt halkının diri olan, teslim

kutlama yaptı. İskenderun'da ise yaklaşık 1000'e yakın kişinin katılımıyla Newroz kutlandı. Etkinliğe katılan Partizan, YDG ve İşçi-köylü okurları tertip komitesine gönderdikleri ve okunan mesajda "Kürt halkının zafere Demirci Kawa'ların İbrahim'lerin direnen ruhu ile ulaşacağı belirtildi. Dersim'de ise Newroz, Munzur kıyısındaki toprak sahada 3 500 kişinin katılımı ile gerçekleşti. Devletin yasakladığı, izin vermediği, saldırdığı yerlerde Kürt Halkı

lara karşı durmuş ve Newroz ateşini bulunduğu her yerde tutuşturmuştur. Şehirlerin emekçi mahallelerinde yükselen Newroz ateşleri ve kutlamalar, direnişin sembolü olmayı sürdürmüştür. "Newroz piroz be", "Biji Newroz", "Newroz şehitleri ölümsüzdür" şiarları haykırılarak kutlamalar yapılmıştır.

Türkiye Kürdistanı illerinde kitlesel gösterilerle kutlanan Newroz; büyük şehirlerin emekçi semtlerinde ise mayalanan öfkeyle kutlandı. Kürt halkının tarihsel başkaldırısının, hakim sınıfların umduğunun tersine teslimiyete doğru sürüklenmediği bir kez daha görüldü. Değerlere ve direniş geleneğine sadakatle sahip çıkış, panzerlere, gaz bombalarına, kurşun ve dipçiğe rağmen engellenemedi. Halkın değerlerini çalarak dejenereden, içini boşaltan devletin sahte kutlamaları, Kürt halkının direniş ve isyan ateşlerinin gölgesinde kaldı. Geceyi aydınlatan yine Newroz'un harlanan ateşi oldu.

ğı sahte törenler ve MHP'nin düzenlediği etkinliklerle tüm ezilen Ortadoğu halklarının değerleri direnişin, isyanın, başkaldırının sembolü olmaktan çıkarılmaya çalışılıyor. Mersin'de ise Kürt halkının, yurtsever gençliğin yasaklamaya karşı isyanı ve Newroz'u sahiplenışı şiddetli sokak çatışmalarıyla kendisini gösterdi. Saatlerce süren çatışmalarda Kürt halkının kinini ve öfkesini bileyen iki şehit verildi. Panzerle

alınamayan direniş geleneğinin bir tezahürü olduğu görülmesi gereken bir yandır. Gün ve gece boyunca halk Mersin'in birçok semtinde Newroz kutlamalarını gerçekleştirirken yine Tarsus'ta da Yeni Demokrat Gençlik, Vatan ve Özgür Gençlik okullarının çağrısıyla Yeşil Mahallesi'nde toplanan kitle halaylarla, türkülerle

Newroz'un isyancı ruhuysaldırı-

Anlamını tarihteki direnişinden alan Newroz Kürt ulusuna kutlu olsun

Önemini tarihin derinliklerindeki baş kaldırıdan alan Newroz, Kürt ulusal mücadelesinin simgeleşmiş direniş tarihinin adıdır. Yüz yıllar öncesinde karşılaştığı zulüm ve baskıyı zalim Dehak'a karşı bir direnişe dönüştüren ve bu zalimin sırça köşkünü büyük halk kahramanı Kawa önderliğinde yerle bir eden Kürt halkı bu büyük direniş her yıl bir bayram havasında kutlamaktadır. Ortadoğu ve Asya'daki bir çok halk topluluğunun kutladığı Newroz'a farklı farklı anlamlar yüklense de, gerçek özü ve anlamı Kürt ulusunun tarihten gelen başkaldırısında simgeleşmiştir.

Kürt ulusu bugün otuz milyona varan nüfusuyla yeryüzünde devleti olamayan ender uluslardan biridir. Bir çok parçaya bölünmüş olan Kürt ulusu bugün; Irak, İran, Suriye ve Türkiye devletlerine bağımlı halde yaşamak zorunda bırakılmıştır. Her türlü haktan yoksun olarak yaşayan Kürt ulusunun kendi haklarını isteme ve mücadelesi hep kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Öldürülmüş, sürgün edilmiştir. İlk devletleri olan Mahabat Kürt cumhuriyeti emperyalistlerce yıkılıp İran'a bağlanmış, 16 Mart katliamında Halepçe'de, Irak gerici güçlerince topluca öldürülmüş, Türki-

ye'de; Koçgiri, Dersim ve bir çok ayaklanmaları kanlı bir şekilde bastırılarak katledilmiştir. Ancak mücadele durmamış ve devam etmiştir. Ve Kürt ulusunun son eli yıllık mücadelesinin en direnişçi baş kaldırısı yine Türkiye kesiminde olmuştur. Buna karşın yine en kanlı bastırma ve yok etmeyle de Türkiye'de karşılaşmıştır. Son yirmi yıllık Kürt ulusal mücadelesinde yıkılmayan köy, yakılmayan mezra, sürgün edilmeyen yerleşim yeri kalmamış gibidir. Katledilen binlerce yoksul Kürt köylüsü ve direnişçisinin yanı sıra, kaybedilen, yargısız infazlarda öldürülenlerin sayısı ise bilinmemektedir. Hep inkardan gelinen ve Türk devletinin resmi politikası olan bu uygulama, Türk ordusunun generalleri tarafından itiraf edilmiş bulunuyor. Sursuluk davası sanığı eli kanlı katillerden Korkut Ekene verilen göstermelik cezayı dahi çok bulan derin devlet savunucuları bir bir ortaya çıkarak her şeyin bilgileri dahilinde yapıldığını, bunun bir devlet politikası olduğunu söyleyerek Korkut Ekene verilen cezadan dönülmesini ve ödüllendirilmesini isteyecek kadar ileri gitmektedirler.

Kürt ulusal mücadelesi büyük bedeller

ödenerek verilmiş olmasına rağmen, önderliklerin tarihsel misyonu Kürt ulusal mücadelesinin ileri taşınmasında engelleyici bir rol oynamıştır. Irak Kürdistanında Talabani ve Barzani Kürt dinamiklerini hep pasif ve uzlaşmacı bir hatta tutularak, tüm çözüm politikaları emperyalistlere bırakılmıştır. 11 Eylül sonrasında ABD'nin dünya çapında estirdiği tehdit ve saldırganlığının bir devamı olarak Irak halkına karşı yapacağı saldırıda, Kürtleri kullanma planına Talabani ve Barzani daha şimdiden razı olmuştur. Bu ihanet çizgisi Kürt ulusunu daha da bağımlı hale getirecek ve tamamen emperyalistlerin güdümüne sokacaktır. Nasıl ki, bir dönem Filistin halkının başkaldırısı zamanla Arafat tarafından emperyalistlerle uzlaşma çizgisine çekildiyse, Talabani ve Barzanide aynısı yapılmaktadır.

Benzer bir tehlike Türkiye'deki Kürt dinamikleri içinde söz konusudur. Onca mücadele ve ödenen bedellere karşın Kürt ulusal hareketinin önderliğince geliştirilen Demokratik Cumhuriyet projesi Kürt halkına hiçbir şey kazandırmayacaktır. Türk devletinin hiçbir zaman kabul etmediği Kürt gerçeğini hala inkardan gelmesine karşın emperyalistlerin

kendi çıkarları doğrultusunda geliştirdikleri ve Türk devletinin de sıcak baktığı, devlet televizyonunda bir saatlik Kürtçe programlar ve Kürtçe kursların açılması tamamen Kürt Ulusunun ağzına sürülmüş bir parmak acı baldan ibarettir. Kürt dinamiklerinin önünü kesmek için üretilen bu emperyalist politikalara Kürt halkı asla razı olmamalıdır. Verilen onca emek ve ödenen bedel, reformist dahi sayılmayacak taleplere kurban edilememelidir.

Türkiye'de ezilen her kesin hedefi bir, kurtuluşları ortaktır. Kürt, Türk ve diğer ezilen azınlık halklar tek bir çatı altında, proletaryanın önderliğinde örgütlenmeli ve mücadele etmelidirler. Bugün Newroz'un direniş geleneği bunu emrediyor. Bugün Newroz uzlaşmayı değil, mücadeleyi emrediyor. Ve bugün Newroz Türkiye zindanlarında devrimcilerin elinde çağdaş Kawalar olarak ölüm oruçlarında sürüyor.

- YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKI
- BİJİ NEVROZ
- YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ ATİK

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu

Anadilde eğitim isteyenler coplanırırken Kürtçe yayın, devletin gündeminde...

AB'nin Kopenhag kriterleri olarak bilinen kararları çerçevesinde Türkiye'nin önüne konulan ödevler koalisyon partileri arasında süren anlaşmazlıklarla gündemde yer tutarken "herkesin anadilini kullanarak yayın yapma hakkı" talebi çerçevesinde getirilen öneriler MGK'nın yapacağı toplantı ile sonuca bağlanacak.

AB'nin anadil konusunda ısrarı üzerine "Korsika modeli"ni örnek alıp MGK'nın 29 Mart'ta yapacağı toplantı öncesi Kürtçe yayın konusunda çalışmalarına hız veren hükümet, TRT ile bu noktada diyaloglara başladı bile. Fransa devlet televizyonunun 20 dakika ile 1 saat gibi sürelerle Korsika dilinde yaptığı yayını model olarak RTÜK'ün radyo ve TV yayınlarında yapacağı düzenlemelerle Kürtçe olarak yapılması düşünülen program için 20 dk ile 1 saat arasında bir süre belirlenecek. Bu noktada TV ve radyo yayınlarına izin vermek için TRT GAP veya TRT INT'de kısıtlı süreyle Kürtçe yayın başlatmak amacıyla RTÜK yasasında değişiklikler yapılacağı açıklandı. RTÜK yapacağı düzenlemelerle Korsika, Bask ve Breton modellerini örnek alacağını duyururken, Ecevit bu konunun MGK toplantısında ele alınacağını ve TRT'nin bir kanalında günün belli saatlerinde Kürtçe yayın yapılabileceğini söyledi. Meclis çatısı altındaysa birçok bürokratin AB kapısı kapanmasın diye destek verdiği bu model için; idamın kaldırılmasını onaylamayanlar Kürtçe yayına "evet" derken MHP bu konuda da tutumunu değiştirmedir. MHP, her ne kadar "memleket elden gidiyor" naralarıyla karşı çıkar gibi olsa

da (idam konusunda olduğu gibi) AB'den gelen "uyanlar" karşısında göstermelik çözümlere "evet" diyecektir eninde sonunda. Çünkü MGK güdümünde alınan kararlarla yönetilen bir ülkede "çıkan çatlak sesler" karşısında fazla diretilmediği, seslerin asker postalları altında ezildiğini hepimiz biliyoruz. Bu nedenle, MGK'dan çıkacak kararlar karşısında MHP'nin de pek diyeceği olamaz. Kaldı ki, yapılacak yayının içeriği ve yöneleceği amaçları da hepimiz bilmekteyiz.

Devletin istediği dakikada, istediği programların olduğu bir yayın elbette ki ezilen milyonların sesi olamaz. Orada yaşananları gerçekliğiyle aktaramaz. Elbette ki yapılan program, egemenlerin kendi seslerini duyurmanın ve Kürtlere yönelik asimilasyon politikalarını en iyi kullanım aracı olacaktır. Böylece Türkiye hem AB yolunda bir adım daha atmış ve "demokratik Türkiye" görünümünü almış; hem de bir taşla iki kuş hesabıyla Kürt halkına yönelik anti propagandalarını "verilmiş bir hak" gibi göstererek bir ulusun en demokratik istemlerini önünü almış olacaktır. Ne var ki, evdeki hesap Avrupa Birliği'ne takılınca, Türkiye halkının oluşacak şovenistçe tepkileri karşısında "teröre pay ayırmadık" hesabını yapan devlet, bu kez Kürtçe yayını PKK ile mücadele konusunda ele alacaklarını belirttiler. Özellikle, Korsika modeli ile Genelkurmay tarafından belirtilen düşüncelerle amaçlanan yine kendi istekleri doğrultusunda bir yayın olacağını ortaya seriyor. Ve Genelkurmay'ın TRT'den özel bir kanal istediği de dillerden düşmüyor. Genelkurmay'ın bu televiz-

yon kanalını "PKK ile mücadele ve bölge halkının bu yönde aydınlatılması, resmi dil öğreniminin pekiştirilmesi" gibi istemlerle talep ettiği belirtilirken, TRT'den şubat ayında GAP TV'nin yayınları için detaylı bir rapor istediği ve 29 Mart toplantısında da bu konuyu gündeme getireceği söyleniyor. İstenilen raporda ise, TRT'nin GAP yayınlarının izlenme oranları, programlar, hedef kitle, dijital altyapı ve yansıtıcılar ile ilgili hazırlanacak değerlendirme bulunacak. En küçük ayrıntısına varana dek "ince eleyip sık dokuyan" devletin böylece bir zamanlar GAP

herkese ulaştırılacak. Ya da bölgenin "kalkındığı", PKK'nin bir "terör" örgütü olduğu son dakikasına kadar binbir türlü karelerle verilecek. Bu bağlamda devletin art niyetleri sürekli kafaları sulandırılmasına sunulacak.

Devletin, AB yolunda Kürtçe yayın konusunda getirdiği önerileri ve niyeti böyleyken; Kürtlerin cephesinde durum nasıl acaba? Uzun bir süredir anadilde eğitim kampanyaları çerçevesinde sürdürülen bir yoğunluk ile kimileri olaya sıcak bakarken kimileri süresinin kimileri de kanalın yetersiz olduğu

var: Düne kadar Kürt kelimesine dahi tahammül edemeyen TC devletinin, bugün göstermelik olaktan öteye gitmese de, "Kürtçe Yayın" gündemine alması, ne AB'nin bastırmasının ne de devletin iyi niyetinin sonucudur. Bu sadece ve sadece Kürt halkının özgürlük savaşının ve bu uğurda ödediği bedellerin sonucudur.

Anadilde eğitim mahkemelerine devam

Malatya: Anadilde eğitim kampanyasına destek veren Elazığ Fırat Üniversitesi öğrencilerinden tutuklu bulunan 3 kişinin mahkemesi Malatya 2 No'lu DGM'de görüldü. Tutuklu İlhan Tunç ile Mehmet Haki Sabit tahliye edilirken Meki Kurt'un tutukluluğu devam ediyor. Mahkeme 11 Nisan tarihine ertelendi.

Yine Malatya İnönü Üniversitesi'nde dilekçe verenlerin yargılandığı ve 15 kişinin tutuklu bulunduğu dava 18 Mart günü DGM'de görüldü. 17 Ocak 2002 tarihinde 69 kişi verdiği dilekçe sonucu jandarma tarafından gözaltına alınarak DGM'ye sevk edilmişti. 52 kişi serbest bırakılırken 17 kişi tutuklanarak Malatya Hapishanesi'ne gönderilmişti. 2 kişi ara tahliye kararı ile tahliye olurken 15 kişinin tutuklu toplam 34 kişinin yargılandığı dava da 2 kişi daha tahliye edildi.

Ayrıca Üniversiteye puşi takarak gittikleri gerekçesiyle Rıza Akgöl ve Savaş Turan Üniversite Disiplin Kurulunca birer yarı yıl okuldan uzaklaştırma cezası aldı.

Almanya'dan Kürt coğrafyasına heyet

Malatya: 16 Mart Cumartesi günü Almanya Eğitim Emekçileri Sendikası'nın organize ettiği ve 8 kişiden oluşan heyet Elazığ'a geldi. Çeşitli kesimlerden oluşan heyet ilk olarak HA-DEP il binasına gelerek genelde yaşanan hak ihlalleri, HADEP'e yönelik baskı ve "anadilde eğitim" konuları hakkında bilgi alışverişinde bulundu. Ayrıca İHD, Eğitim-Sen Elazığ Şubelerini de ziyaret eden heyetle, İHD Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir yaşanan hak ihlalleri, ülkedeki gelişmeler, İHD'nin üzerindeki baskılar ve bölgedeki hak ihlalleri üzerine söyleşi yaptı. Anlatımlar karşısında şaşkınlıklarını gizleyemeyen heyet ziyaretlerden sonra Dersim'e gidip oradan da Newroz'a katılmak, izlenimler edinmek için, Diyarbakır'da olacaklarını belirtti.

TV'de Ertürk Yöndem'in sunduğu programların bir benzerini şekilsel olarak aynı olmasa da içeriğiyle yeniden izlemeye başlayacak. Ama bu kez, Türkçe bilmeyenlere de hitap edilerek. Yani Kürtler, kendi dille-riyle vurularak zehirlenmeye çalışılacak. Mesela TSK'nın görüşleri ya da gündemde yer alan pişmanlık yasası gibi konular en ihtisamlı kılıflara giydirilerek Kürtçe yayınl-

yönünde görüş belirtiyor. Yani 20 dakika veya 1 saati kazanım olarak nitelendiren de, "bu konuda Kürtlerin görüşleri, istekleri dikkate alınmalıydı" diyenler de var. Kürtçe yayının konusunda AB'ye göstermelik bir iyileştirme sunulduğunu ifade eden ve GAP televizyonunun tamamının Kürtçe yayına ayrılması ve özel televizyonlara da herhangi bir sınırlanmanın getirilmemesini belirtenler de sorunu salt süre ile sınırlı tutarak dar ufuklarını sergiliyorlar.

Evet düşünülen projelerin, Kürtlerin beklentilerini karşılamaktan uzak olduğu tüm çıplaklığıyla ortaya. Bunu anlamak için öyle çok düşünmeye gerek de yok. Ve sorun birilerinin belirttiği gibi süre sorunu da değildir. İsterse bir kanal sabah-tan akşama kadar yalnızca Kürtçe yayın yapsın. Denetim askerin elinde olduğu müddetçe bunun 20 dk. ya da 24 saat olmasının bir önemi yok. İşin püf noktası sürede değil, amaçlanan niyetlerde gizlidir. Ve şunu bilelim ki, TC devleti bir adım ya da 1 dk. bile ödüne verse orada bazı hesaplar yatıyor demektir. Kürtçe yayın konusunda da dönen dolaplarda AB'ye kapı aralama adına Kürtçe yayın pazarlanıyor. Ve yine altta kalan ezilenler, üstte oturanlar kendileri oluyor. Ama bir gün altta kalanın canı değil, üstte oturanın canı çıkacak.

Fakat, unutulmaması ve bilince çıkarılması gereken bir husus daha

Elazığ Ferrookrom çürümeye bırakıldı

Krom, kullanıldığı alanlarda alternatifsiz olmasından ötürü önemli madenler arasındadır. Mavimsi gri renkli ve havada kolayca kararmayan krom, yer altından en çok kromil filizi şeklinde çıkarılmaktadır. Paslanmaz çelik üretiminde metalurji fırınlarında ateşe dayanıklı tuğla yapımı ile boyacılık ve dericilikte kullanılmaktadır. Demir karbon alaşımına krom katıldığında sert ısıya dayanıklı çelik elde edilmektedir. Bu şekilde çeliğe krom katılması ile elde edilen alaşıma ferrookrom adı verilir. Kullanıldığı alanlarda alternatifinin olmaması, ABD, Avrupa, Japonya gibi ülkelerin yeterli hammadde kaynağından yoksun olması nedeniyle birçok emperyalist ülke kromit ve ferrookromu stratejik hammadde olarak değerlendirmektedir. Dünyada krom kaynakları bulunan ülkeler ise Türkiye, ABD, Zambiya, Malovi, Güney Afrika ve eski Bağımsız Devletler Topluluğu'dur. Türkiye krom rezervlerinin büyüklüğü ve kaynaklarının tümünün ihracata yönlendirilmiş olmasından dolayı günümüzde dünyanın en büyük ihracatçısı durumundadır. Türkiye'de paslanmaz çelik sanayine

ELAZIĞ

yönelik gerekli yatırımların yapılmamış olması krom üretim kuruluşlarını atıl duruma düşürmüştür. Türkiye'nin en büyük krom işletmesi olan Etibank'a bağlı Elazığ ferrookrom Fabrikası da üretimini durdurmuş durumda.

Dünyanın sayılı krom kaynaklarına sahip ülkeler arasında yer alan Türkiye, emperyalistlerin iştahını kabartmaktadır. Elazığ Güleman bölgesinde bulunan Ferrookrom İşletmesi 18 Ekim 2000 tarihinde özelleştirme kapsamına alınmıştı. 2001 ortalarında işletmede üretim durdurularak 1500'ü sendikalı 3500 işçi işsizler ordusuna katıldı. Üretim durduruluncaya kadar ülkenin en önemli ferrookrom işletmesi olan Elazığ Ferrookrom 1977 yılında kurulmuştu. Ferrookrom işletmeciliğinin stratejik önemine ve ülke ekonomisinde vazgeçilmez değerde olmasına rağmen ülkenin en büyük ferrookrom işletmesi atıl durumda bırakılarak çürümeye terkedildi. Elazığ ekonomisinin can damarı olan krom işletmeciliğinin başına gelen daha önce de sanayinin çeşitli sektörlerinin başına gelmişti. Bunlara eklenecek bir örnek de emperyalistlerin iştahını kabartan ve özelleştirilmek için sırada bekletilen krom işletmesidir.

Haklı bir zeminde ihtiyatla ilerlemek

“Parti inşasının kilit sorunu olan önderlik sorununu çözmeye görevimiz; ideolojik politik seviyenin yükseltilmesinden kitlelerin kendiliğinden mücadelesini kavramaktan, partinin Marksizm-Leninizm-Maoizmi öğrenme ve uygulama sürecinden, gerilla savaşının geliştirilmesinden ayrı değildir.”

Kapitalist emperyalist sistemin insanı kendi emek değerlerine yabancılaştırma da yakaladığı ileri düzey, onun karşısında konumlanan güçlerin toplum içerisindeki meşruluk sınırını azımsanmayacak ölçüde daraltmıştır. Resmi ideolojinin emekçi yığınlara öcü gibi gösterdiği sosyalist değerler 1900’lü yılların 75 yıllık sürecinde devrimci komünist güçlerin dünyanın önemli bir bölümünde iktidarı kazanmasıyla, kapitalist emperyalist sisteme bir darbe vurmuşsa da modern revizyonizme dönüşen bu iktidarların 1990’larda tümüyle havlu atmasıyla birlikte çağın çürüten sınıfları son yüzyılların en avantajlı pozisyonlarını elde etmişlerdir. Pek çok yerde iktidarlarını yitiren proletarya hareketi, içerisinde bulunduğu bu zorlu durumdan kurtulmak için günün gerekliliklerini karşılayacak mücadele taktikleri geliştirememiştir. Bugün mücadele biçimleri üzerinde kafa yormaya devam etmektedir. Geline aşamada birçok çevrenin enternasyonal dayanışmadan ve deneyimlerin birbirlerine aktarılmasından söz eder hale gelmesi, bu topyekün saldırıların boşa çıkartılmasında doğru hedeflere yönlendiğinin izlerini ifade ediyor. Yaratıcılığın anası olan ihtiyaç, bizi de zorlandığımız sorular üzerinde düşünmeye itiyor.

Yaşadığımız coğrafyada demokratik halk iktidarı için verilen mücadelenin uzun yıllara yayılması ve ödenen bedellerin bunca ağırlığına rağmen yeniyi temsil eden güçlerin toplumda kazandığı meşruiyet hiç de olması gereken düzeyde değildir. Bu olumsuz durumun bir yanını yukarıda bir-iki cümleyle ifade etmeye çalıştığımız konu oluştururken; esas önemli olan yanını da, iktisadi yapılanmanın ortaya çıkardığı yeterince kendisi olmayı başaramamış eksik bilinç ve onun yönlendirdiği hareketin niteliği oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesinin son aşırıdaki deneyimlerini bolşevik tarzda özümseyemeyen coğrafyamızdaki komünist öncü, yeterince etkisizleştirmediği sağ ve sol tasfiyecilik baskılanmaların da etkisiyle, haklılığını geniş emekçi yığınlar yaymada istenileni yaratamamıştır. Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçekliği hepimiz tarafından kabul görülüp, hemen

her seferinde dile getirilse de, bu pratikte somutlanamamış, gerekli yolun alınmasında mesafe katedilememiştir. Doğruların yaşamda cisimleştirilmemesi çeşitli reformist yapıların işini kolaylaştırmakta, gelişen kendiliğinden kitle hareketlerinin enerjisi bu olumsuz yönelimlerle düzen içine çekilip çarçur edilerek sınıf mücadelesinde tekrarların yaşandığı bir atmosfere neden olmaktadır. Bu olumsuz atmosfer kitlelerin kendi güçlerini görememesinde ciddi bir etken oluştururken, harekete önderlik etmede küçümsenmeyecek boyutta emek harcayan devrimci sosyalist hareketlerin, mücadele yöntemlerine karşı gözle görülen oranda güvensizlik öğeleri ortaya çıkarmıştır. Son 20 yılda kimi küçük burjuva hareketlerin devrimci güzergahı terk etmelerinde de bu olumsuz durumun etkileri mevcuttur. Devrimin zorlu dönemlerinde onun ilkelerini savunamayıp liberal bataklığa savrulmalarında, devrimci ha-

ve öznel nedenlerle meydana gelen bu daralma, yoğunlaşılacak alanlarda belli olumluluklar yaratılmış olsa da küçümsenmesi olanaksız çalışma alanına sahip olan Marksist-Leninist-Maoist potansiyeli toparlamada henüz istenileni yaratamamıştır. **Bugünün ivedi görevi, büyük bedeller ödenerek yaratılmış bu potansiyeli toparlamak ve organize olmuş bir güce dönüştürmek olmalıdır. Bunu başarmada da eldeki güçleri ilkelere taviz vermeden seferber etmek ve bu sınanmış gücün ortaya çıkardığı enerjiyle yeni güçlere ulaşmasını becermekle olanaklıdır.**

Bu politikanın hayata geçirilmesinde tarihsel deneyim ve kendi pratiğimizden öğrenmek, her zamankinden daha acil bir görevdir. Marksist-Leninist-Maoist güçlerin devrimin fırtınalı merkezleri olma özelliğini koruduğu birçok yarı sömürge ülkedeki şahlanışları bizi kamçılamalıdır. Bu başarıda bugüne kadar olması gere-

rültülü ve ihtiyatsızlığın hiçbir başarıya götürmediğini yaşamışlıklardan bilince çıkarmalıyız. Gelişme ve ilerlemenin düşmanı olan tek yanlılıktan ve statükodan kurtulmalıyız.

Stratejinin belirleyiciliğinde esas mücadeleye ağırlık vermek, öteki mücadele biçimlerini terk etmek değildir. Tam tersine bunların birliği sağlanmazsa başarıya ulaşılamaz. Esas çalışma alanlarına ağırlık vermek, karşıtların hakimiyetinin güçlü olduğu şehirlerde ve köylük bölgelerdeki değişik biçimlerdeki kitle çalışmalarımızı terk etmek değildir; tam tersine şehirlerde ve geniş köylük bölgelerdeki çalışmalarımız olmazsa, demokratik mücadele politik mücadelesiyle birleştirilemez ise yoğunlaşılacak alanlar soyutlanmış olur ve buradaki başarılar başarısızlığa uğrar. İlerleme, onu engelleyen yozlaştırıcı etkenlerden dolayı yavaş olacaktır. İlerleme ve ilerlemenin ağır temposu şimdiki durumun kon-

reketin kendi içindeki zayıf etkisine sığınmaya çalışmaları hiç de tesadüfi bir şey değildir. Bu durumun en son örneğini de Marksist-Leninist-Maoist bir ideolojiye sahip olmaması yüzünden önderliği şahsında liberal reformizme evrilen ulusal hareket oluşturmaktadır. Düzen içileşme politikalarını kitlelerin bilincine yerleştirme çabalarında, en çok faydalandıkları şey, yine devrimcilerin kendi değerlerini geniş kitlelere mal edememesi sorunu olmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı güçlü bombardıman, kitlelerin bilincinde kırılmalar yaratmış, kendi ideolojik değerlerine olan inancı azaltmıştır. Güvenin yeniden tahsisinin uzun zaman ve emek gerektirdiği ortada. Çeşitli nesnel

ken düzeyde bir olumluluk yaratmamız için, şu temel yönelimi iyi kavramalıyız:

Karşıtlarımıza karşı mücadelede; sert, katı ve yıkıcı olmalı, içte; ideolojik mücadelede bilimsel ve süreklilik, halka karşı; öğretici, değiştirici, esnek politik yaklaşımlarla KP önderliği altında ihtiyatlı, yavaş ama kararlı ve emin adımlarla ilerlemek olmalıdır.

Bu adımları atarken mevcut mevzilerin korunması ve geliştirilmesinde ihtiyatlı bir biçimde hareket etmeli, kitle faaliyeti ve bu anlamıyla demokratik faaliyeti küçümsememeli aksine önemsenerek kitlelerle geniş ve iyi bağlar geliştiren kurumlar korunmalı. Hatta gücümüz oranında bunun sınırlarını genişletmeye zorlamalı, kuru gü-

jonktürel özelliğidir. Zorlu bir mücadele içerisindeyiz. Ve gerçeklerin savaşı yalnız düşmanın zehirlerini yok etmekle kalmayıp kendimizi de arıtan bir panzehirdir.

Biz savaşı yönetenler, zafere ulaşmak isterken, nesnel koşulların getirdiği sınırlamanın ötesine geçemeyiz. Ne var ki bu sınırlamalar içinde mücadele ederken dinamik bir rol oynayabiliriz ve oynamaktayız.

Mücadelede hareket zemininin genişlemesinde kendi gücünü koruma ve geliştirme, karşıtı yok etme, savaşın özü ve bütün savaş faaliyetinin temelidir.

Taktik olanından stratejik olanına kadar bütün savaş faaliyetine damgasını vuran işte bu özür. Mücadelenin hedefi

mücadelenin temel ilkelerini belirler. Ne teknik, ne taktik ve ne de stratejik kavramlar ya da ilkeler bundan herhangi bir biçimde ayrılmaz. Savaş bir güç deneşimidir ama, güçlerin içindeki durumu savaş süreci içinde değişir. Burada belirleyici etken öznel çabadır. Daha çok zafer kazanmak ve daha az hata yapmak. Nesnel etkenler böyle bir değişikliği mümkün kılar ama, bu olanağı gerçekliğe dönüştürebilmek için hem doğru siyaset hem de öznel çaba şarttır. Öznel etken o zaman belirleyici rolü oynar.

Haklı bir zeminde ihtiyatla ilerlemede yol alabilmek için devrimci öncüler hiçbir zaman halkın çoğunluğundan kopmamaya çalışmalı ve sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine öncülük ederek halkın çoğunluğunu gözardı etmemeli. İleri unsurlarla geniş kitleler arasında sıkı bağlar kurmalıdırlar. Nerede bizle işbirliğine uygun veya işbirliği yapmak isteyen demokratik partiler-kurumlar ya da kişiler varsa, nerede bir kitle kıpırdanışı varsa devrimci öncüler için doğru tutum; sorunları onlarla görüşmek ve mümkünse birlikte çalışmanın koşullarını zorlamaktır. Keyfi kararlar alıp, kendi başına buyruk hareketlere girişmek ve müttefiklerimizi önemsememek yanlıştır. Kendini değerleriyle bütünleştirmiş bir öncü, durumu bir bütün olarak ele alma-

da, çoğunluk açısından düşünmede, en küçük kitle hareketine ilgi ve alaka göstermede ve müttefikleriyle birlikte çalışmada ustalaşmalıdır. Ülkemizde yaygın olan küçük burjuva dar grupçu, ben merkezci düşünüş tarzı yanlış politika ve anlayışlar halk içinde yer alan değişik akım ve demokratik kurum ve kişiliklerin halktan ve devrimci yapılardan uzaklaşmasına ve herhangi bir kitle hareketini yanlış zeminde yükselmesine sebep olabilmektedir. Bu tarz kurumların ve kişilerin eleştirilerinin önemsenerek dinlenmesi olumlu yönleri alınarak devrim ve halk için kullanılabilir hale getirilmesi, yanlış düşüncelerine karşı ise doğru ve bilimsel bir mücadele yürütülmesi bu unsur ve kurumların enerjilerinin devrim için kullanılmasının ortamını yaratacaktır. Amaç müttefiklerimizi bize uzaklaştırmak değil, yakınlaştırmaktır. Onların bizlerden uzaklaşması bizi zayıflatır. Karşıtlarımızı güçlendirir. Karşıtlarımızın pervasız saldırılara girişmesinde cesaret aldığı en büyük şey de burasıdır.

Devrimci ve komünistler bu olumsuz durumu tersine çevirmede başat rol oynayacağından, dünün eksik ve yetmezliklerinden arınarak dost olan partiler ve halk saflarında yer alan demokratik tabanla direniş zeminini büyütmek için dostça ilişkiler kurmalı, geniş halk yığınlarının menfaat ve çıkarlarını öne

alan demokratik halk iktidarı mücadelesinin asgari programında yoğunlaşarak yaratılmış güvensizliklerin giderilmesine önderlik etmelidir. Bu güven, direnme görevini layıkıyla yerine getirmeyle, sözlerine sadık olmayla, eylemde kararlı davranmakla ve kibirlilikten arınarak dost parti ve çevrelere işbirliğinde içtenlik gösterilerek sağlanır. Bunu yaparken mutlaka ama mutlaka kitlelerle, kitle hareketiyle (şu veya bu orandaki, şu veya bu karakterdeki) ilgilenmeli, ilişkiye geçme çabası içerisinde olmalıyız. Unutmamak gerekir ki, komünistlerin kendi hatalarını göreceği, yetmezliklerini ölçeceği en önemli terazi pratiktir, kitleler ve kitlelerle kurulan ilişkidir. Güven yaratmanın ancak güven vermekle olanaklı olduğu gerçeğine bağlıysak, bundan başkaca da yapacağımız şey olmaz.

Sonuç olarak, geniş emekçi yığınlar nazarında daralmış meşruluk zeminini istenilen düzeye getirmek için, öncünün bugünkü somutta hedeflediği **“kitleleşmede yoğunlaş inşada derinleş”** anlayışımızı yaşamın derinliğine, yaygınlığına ve pratik deneyimlerimizin sağladığı ustalıklı kendimizde ve çevremizde içselleştirerek, demokratik halk iktidarı mücadelemizde ihtiyatla ilerlemeliyiz. İleriye atılacak adımların kalıcılığı basılabilecek zeminin sağlamlığıyla orantılıdır.

Bu zemin kitlelerdir. “Parti inşasının kilit sorunu olan önderlik sorununu çözmeye görevimiz; ideolojik politik seviyenin yükseltilmesinden **kitlelerin kendiliğinden mücadelesini kavramaktan, partinin Marksizm-Leninizm-Maoizmi öğrenme ve uygulama sürecinden, gerilla savaşının geliştirilmesinden** ayrı değildir.” Yapının sağlamlığı ve sürekliliği, gücünü buradan alır. Unutmamalıyız ki, ne kadar fazla ve ne kadar iyi savaşarsak o kadar daha az zamana ihtiyacımız olacaktır.

Gelecekte muzaffer olmanın yolu, haklı bir zeminde ihtiyatla ilerlemeden geçiyor.

Nerede bizle işbirliğine uygun veya işbirliği yapmak isteyen demokratik partiler-kurumlar ya da kişiler varsa, nerede bir kitle kıpırdanışı varsa devrimci öncüler için doğru tutum; sorunları onlarla görüşmek ve mümkünse birlikte çalışmanın koşullarını zorlamaktır.

PUSULA

İktidar hedefli sloganlarımızı an'a yedirerek ilerleyelim

Türkiye'deki devrimci muhalefet zindanlar dışında bir süredir belli bir sessizlik içinde. Şimdiye kadar bu tür sessizlikleri birçok kez yaşadık; yani yabancı değiliz. Yine fırtına öncesi sessizliği de bilmez değiliz. Bunun içindir ki; moral değerlerimiz de bu sessizlikler içinde yıkılmamayı, hatta daha güçlü bir bilinçle donanmayı öğrendi. Hayal kırıklıklarını unutamaz; en büyük hayalimiz sosyalizm ve onun yaşatılarak hedefine vardırılmasıydı, o da geri döndü. Yenilgilere uğradı. Hayallerimiz derslerle doldu, çelikleşti. Başarısızlıklar yaşamayan bir hayal ancak savrulmalar, yılmamlıklar yaşayabilirdi. Halka güveniyoruz, kendimize güveniyoruz. Dalgalı denizlerin içindeki pislikleri kusacağını çok iyi biliyoruz ve bu durgun denizin mutlaka dalgalanacağını da biliyoruz. Neden hayal kırıklığına uğrayalım, manevi değerlerimizi yıpratalım da en büyük dostumuz, öğretmenimize halkımıza bir darbe de biz vuralım? Görev, sessizliği yırtmak daha güçlü bir ses yaratmaktır. Bizim sese ihtiyacımız var. Ama bu ses gelecekteki deryalar üzerindeki yatları alabora edecek büyük fırtınayı yaşatmak için ihtiyatlı atılan adımlar olmalıdır. Bunun

inç de bilimsel eleştirilere daha çok ihtiyacımız var. Gelişmemizin ve sağlam önderlikler oluşturmamızın kuralı budur.

Zaaflarımız var, hatalarımız da çok. Bunları biliyoruz. Öncünün sıradan bir toplumda olduğunu ve bu sınıf etkilerinin öncü içine yansıyabileceğini, üstelik her zafta ya da her boşlukta bu gerici etkilerin öncüyü, yoldaşları geriletebileceğini de çok iyi biliyoruz ama bilmek ile bunların üstesinden gelmemek arasında derin bir çelişkinin olduğunu da kabul etmeliyiz. **Bilinçli ve aktif olarak gelişmek mi istiyorsun, o zaman gerçekliği ve meydan okuyuculuğunu sınırsızca ortaya koy!** Sınıf mücadelesi ciddi bir iştir, komünist olmak daha ciddi ve zor bir eylemdir. Reklamcılıkla, karalamacılıkla, duygusalılıkla gerçeklik ortaya konulamaz, ciddi ve zor eylem gerçekleştirilemez.

Başta oyuncu olmamakta adeta ısrar edip seyirciliği yeğleyenler, puta taparcasına bir çalkantıda feriyadı koparanlar ilginçliği, kariyerizmi tabu edenlerdir. Tabulaştırma eylemi idealizmin pisliliğidir. Tabulaştırmak aynı zamanda statükoyu kutlamaktır. Bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi değildir, bi-

limsel değildir, körlüktür. Felsefi olarak **idealizm**, siyasi olarak **dogmatizm**, örgütsel olarak da **tasfiyecilik**. Siyasette dogmatizm geçmişe sıkı sıkıya bağlıdır, gelişim onun düşmanıdır. Herşeyin geçmişteki gibi olmasını ister ama gerçekler zorlayıcıdır, geçmişin eksikliğini paramparça eder, sürekli yenileşir, yenileştirir. Dogmatizm, gerçekliğin bu yenileştirici eylemini eskiyi tabulaştırarak sekterce reddeder, çünkü o öznelcidir kısaca gökyüzünü baktığı delikten gördüğüyle sınırlı sayanlar soyundandır.

Esas olan; kendini gerçekten halka, işçi sınıfına adayanın, sürekli olarak kendisini yeniden sınaması ve gelişimin her diyalektik evresinde bilimsel analizci bir görüşle hareket etmesidir. Bu yeniden yeniden doğuştur, her yenileme bir önceki lekeleri siler veya sildiği ölçüde ilerler. Zira dogmatizm ve onun beslediği sekterizm nerede olursa olsun insanlığın kurtuluşuna bir engeldir. **Dogmatizmle beslenen statükoculuk ve sekterizm her zaman hadım edicidir, çünkü o gerçekliğin dinamizminin düşmanıdır. Bunu da Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi kabul etmez. Somut koşulların somut tahlili, taktik strateji ilişkisi, zaman mekan kavramlarını bir yana bırakarak, nesnel güçle öznel gücün ritmik uyumunu kurmadan, bir iki süslü lafla, sınıf mücadelesine önderlik yapılamaz ve iktidar alınmaz.** Zaten buna kimse de inanmaz. Tikanıklıklar, yetmezlikler bilimsel sorgulamadan uzak iki beylik lafla küllenendirilemez. Bilimsellik bir iki parlak laf yerine bugün Öncünün programatik yaklaşımına bağlı kalınarak

stratejik yaklaşımına uygun taktiklerle an'ı tanımlamayı (zaten siyaset ana müdahalenin kendisi değil midir?) ve onun ihtiyaçlarına uygun çalışma biçimleri geliştirilerek mevcut durumu devrimin çıkarları doğrultusunda değiştirerek ve nihai hedefe giden yolda ihtiyatla yürüyüp sağlam zemin oluşturmayı zorunlu kılmaktadır. Sosyalizm mi istiyorsun? O zaman uzağın sloganlarını atıp günü unutmayacaksın. Nihai hedefin sloganlarını an'a yani günecele yedireceksin. Güçlü olmak mi istiyorsun, öncü ve proletaryanın çıkarlarını gözeticeksin. Tabuculuğu, statükoculuğu, dogmatizmi sınırsızca deşifre ediceksin! Bilimselliği özümsemiş isyancı olacaksın “Kültür devriminden yalnızca sözetmeyeceksin, yaşayacaksın yaşatmaya önderlik ediceksin”. “Benim elimden ne gelir? Ben sadece bir taraftarım, sempatizanım”, “bir kişiyim” demeyeceksin! Öncünün iki gözü, bir beyni de sensin. Bu konuda hepimiz yetkin olacağız ama yetkinleşmenin yolunun da durumu kendi lehimize dönüştürmekten geçtiğini kavrayacağız, kavrayacağız. İçinden geçtiğimiz süreç hem iyidir, hem kötüdür, iyidir, çünkü öncü güç, gelişime daha analizci yaklaşmayı öğrenmiştir. Kötüdür, çünkü durumu kavramayan ve bizden çok şey bekleyen kitlelerin güveni geçici olarak sarsılmıştır, ama biz bu kötü durumun içinden iyi şeyler çıkarmasını da biliyoruz; halkla öncü arasındaki güven köprüsü bir ileriki atılımda, geçmiş tecrübelerden çıkarılan sağ ve sol sekter ve liberal kişiliğin teşhiri ve eleştirisinden çıkan bilgilene ile daha sağlam olacaktır. Halkımız bugün etkisinde kaldığı refor-

mist ve Kemalist güçleri daha da tanıyacak ve onların proleter ahlak ve çıkarlardan yoksunluğa angaje olduğunu belki biraz daha fazla acı çekerek öğrenecek ama bir ileriki adımı ve öncüye yaklaşımı o kadar da sağlam ve güzel olacaktır. Yeter ki öncü onları kucaklayacak ortamı ve sağlam zemini oluştursun.

Sınıf mücadelesi statükoculuktan çok çekmiştir. Darbecilik, sekterizm, liberalizm, pasifizm hepsi statü dayatmanın ta kendisidir. Yapmamız gereken bulduğumuz alanlarda statükoculuğa, buna dayanan statüci kişiliklere karşı panzehir geliştirmektir. Bunun panzehirini uzakta ya da kitaplarda aramaya gerek yoktur. Engin deneyime sahip öncünün tarihsel eleştirisi ve öğretmenliğinden faydalanmalı bulduğumuz koşullara uyarlamalıyız. Dar bakış açılı ve “fanatik” kişilikleri ancak böyle alt edebilir ve ihtiyatlı yürüyüşümüzü güçlü bir çıkışa dönüştürerek örgütleyebiliriz.

Yoldaşlarımız şunu bilmeli ki; **sekter ve fanatik kişilik küçük burjuva histeri hastalıkları tarafından sömürgeleştirilmiş yapıdır.** Franz Fanon “Yeryüzünün Lanetlileri”nde “sömürgeleştirilmiş insan, kemiklerinde birikmiş olan saldırıganlığı, ilk olarak kendi insanlarına karşı dışa vuracaktır” diyor. Onların nereye varacağını özlü biçimde ortaya koyan ne güzel anlatım!.. Evet dogmatizmin keskin sloganlarına aldanmak yerine günceldeki görevlerimizi yerine getirerek bulunduğumuz her alanda kitlelerin yaşadığı sorunları tespit edip çözüm yöntemleri sunmalı ve onlarla güçlü bağlar geliştirerek geleceğin sağlam zeminlerini oluşturmalıyız.

ABD Gölge Başkanı Cheney'in ziyareti ve gölgelenmek istenen gerçekler

“GERÇEK ŞER EKSENİ TÜRKİYE-İSRAİL VE ABD'DİR”

Cheney'in ziyaretinin ardından basına boy boy demeçler veren Ecevit bu açıklamalarında “Irak'a yakın dönemde bir müdahale sözkonusu değil” derken emperyalizm ve uşaklarının gerçekliklerini de zoraki olarak ortaya koymaktadır. “Yakın gündemde müdahale yok” diyerek aslında bir yandan müdahalenin kesinlikle olacağını sinyalleri verirken bir yandan da ABD'nin istediği ittifakı yakalayamamış olması yani hazır olmadıkları gerçeği de ortaya çıkmaktadır. Cheney'in açıklamaları ve Ecevit'in de “çok rahatladım” diyerek ortaya koydukları gerçek budur.

ABD, hedef tahtasının orta yerinde bulunan Irak'a yönelik bir yandan tehditler savurmaya; bir yandan askeri hazırlıklar yapmaya; bir yandan da diplomatik ataklar yaparak hem saldırganlığının sinyallerini vermeye hem de nabız yoklamaya devam ediyor. Bu amaçla Irak'a yönelik olası bir saldırıda kendisi için önem arzeden 12 ülkede görüşmelerde bulunmak için bir ziyaret trafiği başlatan ABD Başkan Yardımcısı **Dick Cheney** 14 Mart Salı günü Türkiye'ye

larına da ortak olan bir **ABD şahini**. Cheney'in ABD başkan yardımcısı olmadan önceki yıllık net kazancı 1 milyon 280 bin dolar. Aynı dönemlerde yönetim kurulu başkanlığını yaptığı **Halliburton** adlı uluslararası firma 120 ülkede faaliyet göstermesi bir yana yüzbin çalışanı ve 15 milyar cirosu bulunan uluslararası bir dev şirket. Ayrıca bu firma petrolden askeri malzemeye; enerji santrallerinden nükleer santrallere kadar uzanan birçok alanda söz sahibi.

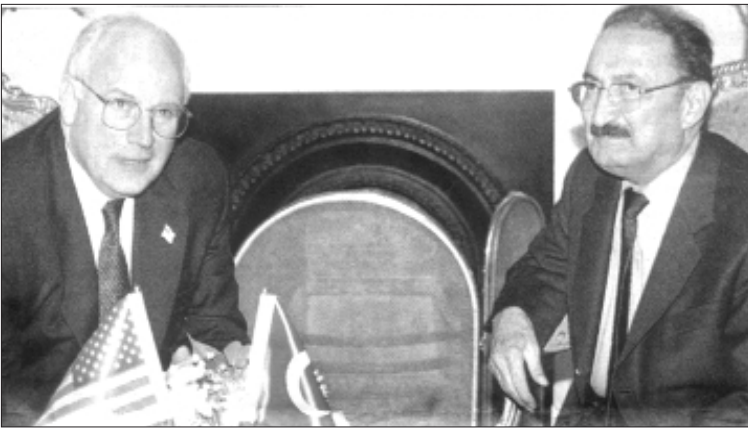
lemeyen Saddam'ı dünya çapında bir saldırganlıkla alaşağı etmeyi planlayan ABD'nin gölge başkanı Dick Cheney, “**Amerika'nın dostlarına silah, düşmanlarına silahsızlandırma**” parolası ile hareket ederek aslında kitle imha silahlarının kimin elinde olduğunu ve dünya için asıl tehdidin kim olduğunu istemeye istemeye de olsa açığa vuruyor. Zaten şu bir gerçek ki ABD bir yandan kimyasal, biyolojik ve nükleer silahları büyük bir tehdit olarak niteleyip, bu silahlardan arınmak gerektiğini ileri sürerek saldırganlığını artırırken bir yandan da kendi ülkesinde bu silahları üretmeyi sürdürmektedir. Çünkü ABD'nin dünyanın jandarmalığına soyunması için saldırganlıklara, savaşlara kısacası ileri teknoloji ile üretilmiş en etkili silahlara ihtiyacı vardır. Bu tür silahların üretimi ile ilgili **1972** tarihinde yapılan anlaşma aslında bunların üretimini yasaklasa da kurallara uymayanlara karşı bir yaptırım da getirmeyerek kendi kendini işlevsiz kılıyor. Örneğin bu anlaşma bir yandan üretimi yasaklarken bir yandan da ABD laboratuvarlarından örnek alınmasını yasaklıyor. Hatta denetçilerin laboratuvarlara girişi ülke başkanı tarafından engellenebiliyor ya da gezilecek yerler bu kişi tarafından belirleniyor. Burada kilit bir soru olarak şu sorulabilir: ABD'nin bu yaptığı, Irak'a saldırı için sebep olarak ortaya sunduğu gerekçe ile aynı değil midir? Yani ABD bir yandan Irak'a saldırısını Irak'ın kitle imha silahlarını bulundurması ve denetçilere ülkesini açmaması olarak belirtirken bir yandan da aynı şeyi kendisi

yapmaktadır. Yine ABD'nin en büyük kimyasal ve biyolojik silah geliştiricisi olduğunu **New York Times** gazetesi birkaç örnekle şöyle ispatlıyor: Örneğin uçak pistlerini, motorlarını ve radarlarını bloke eden yeni bir ‘malzeme yiyen bakteri’ planları ABD'de yapılıyor. Ya da Kolombiya'da kokain tarlalarını yoketmek için atıldığı söylenen ama aslında solcu gerillaları hedef alan kimyasal silahlar hep ABD'nin laboratuvarlarında üretilen ve Dick Cheney'in deyimi ile “ABD'ye karşı olan ülkelere” yapılacak saldırılarda kullanılacak silahlardır. Bu noktada daha fazla örneğe ve ayrıntıya başvurmadan şunu diyebiliriz ki ABD'nin gerçek amacı asla Irak'ın sahip olduğu iddia edilen kitle imha silahlarını etkisiz hale getirmek değil kendi çıkarlarını korumaktır.

Tekrar Dick Cheney ve ziyaretine dönersek bu ziyare-

ret trafiği içinde en önemli durakların İsrail ve Türkiye olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye'den önce Suudi Arabistan, Kuveyt ve İsrail'le görüşen Cheney her ne kadar Arabistan'daki görüşmelerini “oldukça olumlu geçti” diye özetlese de ABD, bölgede ziyaret ettiği tüm ülkelere beklediği yanıtı alamamanın hayal kırıklığına yaşadı. Suudi Arabistan yönetimi ABD'ye çok net olarak olası bir Irak saldırısında topraklarını kullandırmayacağını belirtti. **İsrail ve Türkiye dışında ziyareti kapsamındaki hemen hemen hiçbir ülkeden beklediği cevapları alamayan ABD bu koşullar altında saldırısını biraz ertelemiş gibi görünüyor.**

Görünen o ki Cheney'in ziyaret ettiği Arap liderlerinden hiçbiri Irak'a müdahale noktasında ABD ile aynı “görüşte” değil. Ancak Cheney'in kendisinin ve yardımcılarının açıklamaları bunun

ayak bastı. Söz konusu bu ziyaretin içeriği ve niteliği önemli olduğu kadar Dick Cheney'in kimliği ve kişiliği de o denli önemlidir. Cheney'in 35 yıllık siyaset yaşamına baktığımızda savaş çıkartkanlığının en yoğun olduğu dönemlerde en ön kullarlarında olduğunu görüyoruz. İlk kez 1969 yılında Nixon yönetimi ile Washington'a giren Cheney 1989-1993 yılları arasında **Panama işgali** ve Irak'a yönelik “**çöl fırtınası**” saldırısını da yönetenler arasında yer alıyor. ABD'nin Ortadoğu stratejisi ve ileriye dönük planlarının baş mimarı olarak değerlendirilen Cheney siyasi görevlerinin yanında petrol şirketlerinde yöneticilik yapan ve az gelişmiş ülkelerde faaliyet yürüten yatırım fon-

Cheney'in geçmişine baktığımızda aynı bugünkü gibi saldırgan kişiliğini görmek mümkün. 1999 yılında yaptığı bir toplantıda politikayı bırakmasını çok tez canlı olmasına bağlayan Cheney “**benimle anlaşamayan insanlara karşı pek hoşgörüm yok**” diyerek saldırganlıkta sınır tanımadığını da ortaya koyuyor. Bugün de binlerce insanın hayatına malolabilecek bir konuda gayet rahat. “Saddam'ın kurtuluşu yok. Biz bu işte kararlıyız” diyerek aynı saldırganlığının ilk sözlü adımlarını atıyor. Özellikle nükleer silahlarla ilgilenen firmaların yöneticiliğini yapmış olan Cheney'in silah tekellerine kar sağlamak için yapabileceklerinin sınırı yok gibi. Baba Bush döneminde bitiri-

tam tersi. Özellikle Irak'a saldırı noktasında bir nabız yoklama olan bu ziyaretlerde gündem daha çok İsrail-Filistin çatışması ve halen devam eden Afganistan'daki çarpışmalar oldu. İsrail ve Türkiye'nin tavırları ise uşaklık misyonlarının gereği olarak şekillenmiştir. Cheney'in henüz Türkiye'ye ayak basmadığı saatlerde Başbakanlık Merkez binasında Başbakan **Bülent Ecevit**, Genel Kurmay Başkanı **Hüseyin Kıvrıkoğlu** ve Dışişleri Bakanı **İsmail Cem**'in katılımı ile yapılan bir basın toplantısında da Cheney'in Arap ülkelerindeki temaslarının olumlu geçmediği mesajları basına sızdırılmıştı. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı, Ankara'da tam bir terörün estirildiği Cheney ziyaretinin Türkiye ayağında da tartışılan esas konu Irak müdahalesi oldu. Devlet yetkilileri ile çeşitli görüşmeler yapan Cheney'in Genel Kurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu ile ısrarlı bir şekilde görüşmek istemesi kamuoyunda birçok soru işaretleri doğurdu. Bu kez yapılacak olan Irak müdahalesinde askeri hazırlıklara çokça önem veren ABD'nin Kıvrıkoğlu ile görüşmek istemesi bu açıdan bakıldığında oldukça anlamlıdır. ABD'nin bu yönlü hazırlıklarında bir adım olan kendi evinde yapacağı toplantının da askeri nitelikte olması ve eski Iraklı subaylarla yapılacak olmasının bir devamı olarak da Cheney gittiği ülkelerde askeri yetkililerle görüşmelere özel bir önem vermiştir. Bu sorunun kendisine yöneltilmesine karşı Başbakan Bülent Ecevit kaçamak cevaplar vererek "güvenlik açısından ABD ile sıkı ilişkilerimiz var. Bazı askeri konularla ilgili Kıvrıkoğlu'ndan görüş alınmak istenmesini ben doğal karşıyorum." dedi.

Cheney'in ziyaretinin ardından basına boy boy demeçler veren Ecevit bu açıklamalarında "**Irak'a yakın dönemde bir müdahale sözkonusu değil**" derken emperyalizm ve uşaklarının gerçekliklerini de zoraki olarak ortaya koymaktadır. "Yakın gündemde müdahale

yok" diyerek aslında bir yandan müdahalenin kesinlikle olacağı sinyalleri verirken bir yandan da ABD'nin istediği ittifakı yakalayamamış olması yani hazır olmadıkları gerçeği de ortaya çıkarmaktadır. Cheney'in açıklamaları ve Ecevit'in de "çok rahatladım" diyerek ortaya koydukları gerçek budur. Bu gerçek ise kafalarda şöyle bir soru işareti oluşturmaktadır; Irak'a müdahale için sabırsızlanan, dünyayı her an Irak'ın elinde bulunduğunu iddia ettiği silahların tehdidinde göstermeye çalışan ve insanlığı bu tehdit(!) kur-

nuşlar üzerine yaptığı açıklamalardan da saldırıda kararlı oldukları ancak uygun zamanı bekledikleri anlaşılmaktadır. Arap ülkelerinin Irak sorunundan ziyade İsrail siyonizminin saldırılarını gündemlerine almalarını değerlendiren Bush "Arap liderlerinin tavsiyelerini takdir ediyorum. Ama dünyanın en tehlikeli yöneticilerinden birinin ABD'yi, müttefiklerini ve dostlarını rehin almak için dünyanın en tehlikeli silahlarından birini elde etmesine izin vermeyeceğiz" diyerek hiçbir koşulda saldırıdan vazgeçmediklerinin altı-

na yönelebileceği tehlikesidir. Bu ziyaretler içinde kilit ülkelerden biri olan Türkiye'nin Irak'a sınır olması ve topraklarında İncirlik gibi bir üssün konuşlanmış olması daha sonra yapılacak bir operasyonda Türkiye'nin kullanılması olasılığını da artırıyor. 12 günde 12 ülke dolaşan Cheney de Türkiye'nin bu olaydaki rolünün önemini farkında olarak hareket ediyor. Irak saldırısının birinci gündemi oluşturduğu bu ziyaretlerde Türk egemen sınıflarının bir korkusu da tekrar açığa çıkmıştır. O da Irak'ın toprak bütünlüğünün

defi durumuna getirecektir. Bunun en bariz örneği Mısır'da yayınlanan El Esham gazetesinin son gelişmelerle ilgili yaptığı bir haberdir. "**Gerçek şer ekseni Türkiye, İsrail ve ABD'dir**" diyen haber diğer islam ülkelerinin Türkiye'ye bakışını ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki yapılan bu 12 ülke ziyaretinin ardından ABD her ne kadar istediği sonuçları tam anlamıyla almış olmasa da şu mesaj tüm netliği ile verilmiştir; **Her ne olursa olsun ABD Saddam'ı devirme planlarından vazgeçmemiştir.** AB ülkelerinin olası bir saldırıda tavırlarını ölçmeye de yönelik olan bu ziyaret, Türkiye'nin stratejik önemini ve uşaklığını da iyice açığa çıkarmış durumdadır. Bu önemi İncirlik'teki Amerikan kuvvetleri komutanı **Mark Felman** şu cümle ile ifade etmektedir; "**Irak operasyonunda Türkiye mızrağın ucundaki ülkedir.**"

Ayrıca yine bu toplantının konularından biri de Afganistan'da halen devam eden çatışmalar ve Türkiye'nin rolü olmuştur. ABD Başkanı Bush'un kongreye bir önerme vererek Türkiye'ye 228 milyon dolarlık katkı sunması ve bunu da "Afganistan masrafları için verilecektir" diye açıklaması şimdiden Türk egemen sınıflarının iştahını kabartmaktadır. Irak'a yönelik herhangi bir saldırıda da yine ceplerine girecek parayı düşünen egemen sınıflar bunun hayali ile ABD'nin tüm dayatmalarına evet demektedir. Ancak her ne kadar devlet hızla ABD tetikçiliğine soyunsa da halkın bu haksız, çıkar savaşlarına yönelik kini de giderek büyümektedir. ABD'nin olası bir Irak müdahalesinin Türkiye halklarına yıkım, sefalet ve açlıktan başka getireceği hiçbir şeyin olmadığı bir gerçektir. Sorun bu saldırı dalgasının diğer tüm saldırılarla; tecritle, açlıkla, sefaletle, işsizlikle, üretmemekle, okuyamamakla bağlantısını kurmak, harekete geçmek ve geçirmektir.

tarma pozlarına giren ABD şimdi neden bu hizmetini(!) insanlıktan esirgemekte, müdahalesini geciktirmektedir? Bunun cevabı çok açıktır. **ABD Irak'a saldırı için istediği koşulları yaratamamış ve bu aşamada saldırıyı çıkarları açısından doğru görmemiştir.** Afganistan saldırısı sırasında 11 Eylül'de yakaladığı avantajı oldukça "iyi" kullanan ABD bu kez Irak üzerinde aynı ittifakı sağlayamamıştır. Bunun nedeni hem 11 Eylül saldırısının üzerinden oldukça zaman geçmesi ve ABD'nin intikam histerisinin zamana yenik düşmesi hem de Ortadoğu ile ilgili diğer emperyalist ülkelerin ileriye dönük planlarının ABD'nin planları ile uyumsuz olmasıdır. Ortadoğu gezisinden bir anlamda nabız yoklayan Cheney'in verdiği rapor üzerine ABD Başkanı George Bush'un bu so-

nü önemle çizmektedir.

Ziyaretlerin ardından yaşanan gelişmelere baktığımızda Ürdün'de başlayıp Türkiye'de sona eren bu ziyaretlerin sonucunda Suudi Arabistan'ın üslerini kullanmama, Ürdün'ün böylesi bir harekate soğuk bakması ABD'nin Türkiye'ye verdiği önemi daha da artırmaktadır. Arap devletlerinin görünüşte Irak'a müdahale konusunda mesafeli davranmasının asıl nedeni Irak'a müdahalenin haksız görülmesi ya da Irak halkını düşünmeleri değildir. Tam aksine bu ülkelerin hakim sınıfları, olası bir Irak saldırısında Irak halkının yanında olacak kendi halklarının tepkisinden çekinmektedir. Ve en önemlisi de bu saldırının yaratacağı ve Arap halklarında gelişecek olan emperyalizm ve onun uşaklarına (yani kendi iktidarları-

korunmaması yani Irak'ta bir Kürt devleti kurulması ihtimalidir. Bir de tabii bu kanlı pastadan kendilerine düşen payın büyüklüğüdür onları ilgilendiren. Ancak asıl önemli olan egemenlerin bu kaygılarının dışında ortaya çıkacak olası bir saldırının Türkiye emekçi halkına getirecekleridir. Bundan 11 yıl önce yaşanan Körfez savaşında Türkiye'nin yediği darbe bunun bir ön göstergesidir aslında. Hatta ABD'nin bugün düşündüğü saldırı o dönemkinden çok daha boyutlu ve kapsamlıdır. Bu kez Türkiye'den yalnızca İncirlik üssünün kullanımı değil ayrıca ABD ordusu kara birliklerinin Türkiye topraklarını kullanması ve faşist Türk ordusunun da desteğini alarak askeri müdahalede aktif rol oynamasıdır. Bu da ileri-ki süreçlerde Türkiye'yi Irak ve diğer Arap ülkelerinin he-

Takke Düştü Kel Göründü “Gerçeğin Çölüne Hoşgeldiniz”

Çelik savaşında birinci raund ABD'nin

Serbest Piyasa masalları açığa çıktı. ABD çelik ithalatında iç pazarını korumaya aldı. Emperyalistler için serbest piyasa, kendileri dışındaki ve özellikle yarı-sömürge, yarı-feodal ülke pazarlarının serbestleştirilmesidir. Emperyalizm ve özellikle de ABD 11 Eylül'den sonra saldırganlığını sadece askeri alanda değil, her alanda sürdürüyor. Bu saldırganlık yıllardır propagandasını yaptığı neo-liberal politikalara zarar verse bile...

ABD; DTÖ, IMF ve DB gibi uluslararası emperyalist kuruluşlarıyla tüm dünyaya serbest piyasa kurallarını yani “gümrüklerin kaldırılması ve serbest ticareti” dayatırken resesyondaki ekonomisini kurtarmak için kendi gümrük duvarlarını yükseltiyor.

duyurdu. ABD Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Grant Aldonas, AB ülkeleri ve Japonya'nın ekonomilerindeki aşırı şişkinliği gidermemeleri durumunda, ticaret savaşlarının çelikten sonra tarım ürünleri ve yarı iletken sektörler gibi başka alanlara da yayılabileceğini açıkladı. Ülkesi-

disine rakip emperyalist ülkeleri hedef almakta. Bu ülkeler aynı zamanda Dünya Ticaret Örgütü içinde beraberce yoksul, geri bırakılmış ülkelere ekonomilerini koruyucu önlemleri kaldırılmaları için baskı yaptıkları diğer emperyalist ülkeler. Tabi bu ülkelerden tepki gelmekte ge-

re ve onların emekçilerine ödecekler. Aynı zamanda bu vergiyle tüketim fiyatlarının yükselmesinin yaşanacağı ve onbinlerce ABD'linin de işsiz kalmasına yol açacağı açık. Zira ithal çelik ABD'ye kendi yerli çeliklerinden çok daha ucuza mal oluyordu.

KÜRESELLEŞME RÜYASI KABUSA MI DÖNÜYOR!

Ne güzel bir dünyada yaşamaya başlamıştık. Emperyalist savaşların tarihin tozlu raflarına kaldırıldığı, kapitalizmin kendi kendine yok olduğu, ulus devletlerin anlamsızlaştığı vb. vb. bir dünyaya doğru epey yol katetmişti dünya insanlığı(!) Bu rüyanın kurgucuları emperyalistler ve onların ideologları küreselleşmenin aslında emperyalizmin ta kendisi olduğunu “unutturarak” bunun “karşı konulamaz”, ona karşı “mücadele etmenin imkansız olduğu, teknolojinin geldiği boyutun kaçınılmaz sonucu” olduğu, ona karşı çıkmanın tarihin “doğal” “gelişimine” karşı koymak olduğu, Lenin'in “emperyalizm” tezinin artık eskidiği vb. vb. ideolojik bombardımanı ile aslında emperyalizme biat etmek gerektiğini öğütüyorlardı. Ve ne acıdır ki bunu yalnız emperyalistler ve onların tescilli ideologları değil kimi aydın çevreleri de yakalarındaki sahte “solcu” yaftalarıyla yazıp duruyorlardı. Onlar tarihi bilinçlerini de burjuvazinin emrine vermiş olmalıydılar ki; küreselleşmenin sonsuzluğunu propaganda ediyorlardı. O zaman birkaç tarihi hatırlatmada bulunmanın yararı var;

“Sermayenin uluslararası düzlemde dolaşmasının hemen hemen serbest olduğu 1870-1915 döneminde uluslararası yatırımlarda yapılan üretim toplam ‘global üretimin’ yaklaşık % 9’una ulaşmıştı... Daha sonra sermayenin bu serbest dolaşımı uluslararası rekabet ve savaşlar arasında kırıldı...” (Globalleşme ve Kriz -Ergin Yıldızoğlu)

Yani küreselleşme tarihte ilk kez yaşanmıyor ve geri çevrilmesi de imkansız değil. “Küreselleşme kapitalizmin krizine, bu kriz içinde ortaya çıkan

belli bir ekonomik, ideolojik ve siyasi bir ortama bağlı olarak yukarıdan aşağıya, iradi olarak gerçekleştirilmeye çalışılan bir süreçtir.”

Bu süreç ilk olarak küreselleşme karşıtlarının eylemleriyle darbe almıştı. Ve bu süreçte ikinci darbeyi de ABD'nin önce çelik ithalatına koyduğu ancak diğer sektörler de yayılacağını açıkladığı gümrük vergisi kararıyla aldı.

ABD “SINIRSIZ SAVAŞINI” TİCARETE DE BULAŞTIRIYOR

Özellikle ABD Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Aldonas'ın yukarıda aktardığımız sözleri, okuyan herkese tanıdık gelmiştir. Hatırlanacağı gibi 11 Eylül sonrasında Afganistan'a saldırının başladığı günlerde de George W. Bush bu operasyonun Afganistanla sınırlı kalmayacağını, kendi yanında olmayan tüm ülkelere yöneleceğini benzer sözlerle açıklamıştı. Şimdi yine ABD askeri alanda yaptığını müttefik ya da “düşman” ülke ayırımı yapmayarak ticaret alanında tekrarlıyor.

ABD, bunları ABD olduğu için değil, emperyalist olduğu için yapıyor. Hiçbir emperyalist ülke çıkarlarının zarar göreceğini bilerek bir anlaşmaya imza atmaz, onu uygulamaz. ABD bugüne kadar DTÖ ile sermayesinin önündeki engelleri aşıyordu. **Birincisi** bu kararlar kendisini bağladığı/bağlayacağı yerde artık onlara uymayı kesinlikle reddeder (zamanında ‘barış ve insan hakları’ adına ülkeleri işgal ederken ve uluslararası anlaşmalara uyulmasını isterken, Taliban esirlerini götürdüğü askeri üste hiçbir uluslararası hukuka uymadığı gibi); **ikincisi** 11 Eylül sonrası yaşanan gelişmelerle beraber ABD'nin DTÖ gibi kurumlara pek de ihtiyacı kalmamıştır.

Emperyalizmi doğru kavrayan bu gelişme karşısında şok olmaz. Emperyalist Paylaşım Savaşlarını “Sırp Prensinin vurulmasıyla” açıklamayıp emperyalist kriz ve çıkarlarla açıklayanlar “neler oluyor?” diye sormaz.

Bu ekonomik durgunluktan en çok etkilenen sektörlerin başında ise çelik sektörü geliyor. Özellikle ithal çeliğin ucuz olması nedeniyle, ABD çelik sektöründe ciddi çalkantılar yaşıyor. 2001 yılında ABD çelik ithalatının % 25 oranında düştüğü ve şirketlerin kapasite kullanım oranının büyük azalma gösterdiği görüldü. ABD çelik sektöründe 2001'in ilk yarısında kayıp 1.4 milyar olarak belirlendi. Ve '97'den beri ABD'de 31 çelik şirketi iflas etti. Geçtiğimiz yılın sonlarında Amerikalı çelik tekellerinin Beyaz Saray'dan çelik ithalatına % 40'a kadar çıkan tarifeler getirerek sektörü korumasını talep etmesi ve çelik patronları ile güçlü bağlantıları olan Kongre üyelerinin Bush'a “uluslararası ticaret görüşmelerinde hızlı müzakere yetkisi” tanımları üzerine Bush da bu ay üreticilerine uygulanan gümrük vergisini % 8'den 30'a çıkarttı.

Bu kararın ardından da ABD açtığı bu ticaret savaşının başka sektörlerde de yayılabileceğini

nin artık uluslararası finans piyasalarında rahatsızlık yaratmaktan korkmadığını ve bu nedenle ticaret konularındaki tutumunu daha da sertleştirmeye hazır olduğunu ifade etti.

KARARDAN KİM, NASIL ETKİLENECEK?

Bu karar şu anda arz miktarı talebin üzerinde bulunan çelik endüstrisinde küresel çapta bir krizin tetikleyicisi olabilecek bir karar. Üretimdeki fazlalık nedeniyle zarar ve yüksek stoklarla karşılaşan çelik patronları, geçen yılın sonunda 2010 yılı sonuna kadar üretimlerini 100 milyon ton kadar kısmayı kararlaştırdı. ABD bu kararın uygulanmasıyla çelik endüstrisinde meydana gelmesi beklenen dünya çapındaki rahatlamayı beklemeden bu kararı alarak kendi ekonomisini korumaya almış oldu.

Bu vergiden en çok etkilenecek ülkeler ise Japonya, Çin, Rusya ve AB ülkeleri olacak. Bundan da anlaşıldığı gibi ABD ekonomik ve siyasi alanda ken-

cikmedi. AB, DTÖ'ye başvurarak ABD'nin kararının AB çelik sanayine verdiği zarar kadar tazminat isterken, kendisi de başka ülkelere çelik ürünleri ithalatını kısıtlayacağını açıkladı. İşçi Partili AP üyesi Ery McNally “ABD bütün kaslarını gerip bize gösteri yapıyor. AB olarak Bush'a bize kabadayılık yapamayacağını açık biçimde göstermemiz lazım” dedi. Çin konuyu DTÖ'ye götürme hakkını saklı tutacağını, Rusya ise bu kararın “Rus-ABD ilişkilerinde ciddi etkide bulunacağını” açıkladı.

Bu karar özellikle bu sektörde çalışan işçilere de çok büyük faturalara patlayacak. Gümrük uygulanan ülkelerin çelik sektörlerinde çok büyük işten atılmalar ve sosyal güvenlik haklarının gaspı söz konusu olacak. Yani kuşkusuz diğer emperyalist ülkelerin çelik tekelleri göreceklere zararın faturasını işten atmalarla çelik sektörü işçilerine ve kendileri de bu tür vergiler getirerek geri kalmış ülkele-

Yarım milyar insan Barcelona'da haykırdı: "Küreselleşmeye hayır"

İspanya'nın Barcelona kentinde 15 Mart Cuma günü başlayıp 2 gün süren zirve, 13 aday ülke liderinin tam katılımıyla gerçekleşti.

Yapılan zirvenin tartışma maddeleri diğerlerinde olduğu gibi emperyalistler ve uşakları açısından kilit sorun olan **krizin aşılmasına** yönelikti. Dünya işçi sınıfı ve ezilen emekçi kesimlere bugün ve gelecek açısından uygulanacak saldırı ve sömürü politikalarının tartışıldığı bu zirvelerde ele alınan gündemler bizi elbette ki şaşırtmadı. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı derin ekonomik buhranın faturasını en ağır biçimde ödeyen milyonlarca emekçi açısından "derin tartışmaların ve kararların" alındığı bu zirvelerde sokak gösterileri de günlerce sürüyor. En son Barcelona bunun en taze örneği.

Yapılan zirvenin gündem maddeleri ezilenleri önümüzdeki süreçte etkileyecek niteliktedir. Bunların içinde özellikle esnek işgücü pazarının yaratılması hedefi işçi sınıfı ve ezilen milyonlara kapsamlı saldırının hedeflendiği-

nin açık ifadesidir. **Esnek işgücü pazarı** olarak formüle edilen bu saldırı yeni birşey değildir. Esnek üretim tartışmaları '70'lerden bu yana gündemdedir. Ülkemizde de hayata geçirilmeye çalışılan bu saldırı ilk gündeme getirildiğinde de hedef girilen ekonomik krizden çıkış umuduydu. Bugün de amaçlanan farklı değil. İşçi sınıfının sendikasılaştırılması ve devreye sokulacak yöntemlerle işgücünün yoğun sömürüsü amaçlanmaktadır. Enerji ve finans piyasalarını serbestleştirerek sermayenin dolaşımı önündeki tüm engelleri kaldırarak dünya pazarlarına daha fazla hakim olabilme, ellerindeki birikmiş mevcut sermayelerini tüketme, dünya pazarlarının üzerinde daha fazla etkili olma çabası içindedir. Özellikle ABD'nin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek yoğunlaştırdığı askeri saldırıların yanısıra ekonomik ve sosyal saldırılarını da bu kapsamda ele almak lazım.

Barcelona'da yapılan zirve kapitalizme karşı binlerce insanın yaptığı protestolarla başlayıp, pro-

testolarla son buldu. Günler öncesinden güvenlik önlemlerini yoğunlaştıran İspanya hükümeti saldırılarına rağmen eylemlere engel olamadı. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısıyla biraraya gelen binlerce emekçiye en yoğun destek öğrencilerden geldi. Okullarının özelleştirme planları içine alınması sonrası öğrenciler fakülte işgallerine varan eylemler gerçekleştirdiler. Zirvenin son gününde Barcelona'nın Katolanya Meydanı'nda yapılan eyleme 500 bin işçi ve emekçi katıldı. Yapılan zirvede Avrupa enerji piyasasının en az yüzde 70'inin özelleştirilmesi kararı alınırken, sokaklarda emekçiler "Özelleştirmeye hayır", "Küreselleşmeye hayır" sloganlarını haykırdılar.

ABD'nin Seattle kentindeki Dünya Ticaret Örgütü'nün yaptığı zirvenin protesto gösterileriyle başlayan ve son yıllarda yaygınlaşan küreselleşme karşıtı eylemlerin en kitlesel olanı, Barcelona'daki eylem oldu. Emperyalizmin askeri saldırganlık politikalarının yanında uyguladığı ekono-

mik politikalara karşı dünya halklarının büyüyen tepkisinin göstergesidir bu; Küreselleşme karşıtlığında somutlanan eylemler başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen diğer kesimlere de yönelen saldırıların da ifade edildiği eylemlere dönüşmüştür. Bu da önümüzdeki süreç açısından ezilen dünya halklarının emperyalizmin bu politikalarına karşı mücadelenin ivmeleneyeceği anlamına gelmektedir. Avrupa'da

emekçilerin yürüttüğü bu mücadeleye omuz vermek ise ülkemiz topraklarında emperyalizmin her türden saldırgan politikasına karşı kitleleri örgütlemek ve anti-emperyalist mücadeleye yönlendirmekten geçer. Tepkinin ve öfkenin büyütülmesi bu politikalara karşı her ülkede mücadelenin örülmesi ve ortaklaşmasından geçmektedir.

Paris, Newroz Ateşi İle Aydınlandı

21 Mart Perşembe günü, **İşçi-Köylü** okurlarının da aralarında bulunduğu Türkiyeli devrimciler tarafından, Kawa'nın yaktığı isyan ateşinin, şu anda Türkiye'de cezaevleri bağlamında halen yanmakta olduğu bilincinden hareketle bir yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşe katılan ve "**Biji Newroz, Yaşasın Newroz, Vive le Newroz**" yazılı pankartın arkasında, République (Cumhuriyet) meydanından, Gare de l'Est (Kuzey garına) kadar **meşaleli** bir şekilde yürüyen yaklaşık 200 Türkiyeli, yürüyüş boyunca Fransızca, Türkçe ve Kürtçe sık, sık "**Türk devleti katildir Avrupa ise suç ortağıdır**", "**Yaşasın Halkların kardeşliği**", "**Yaşasın Newroz**" sloganlarını attı. Karanlığı meşaleleri ile aydınlatan kitle, yürüyüşü izleyen Fransa halkının büyük ilgisini çekti. Yürüyüşün sonunda şanlı

Ölüm Orucu direnişinin son şehitleri olan, **Doğan Tokmak** ve **Yusuf Kutlu**'nun anması yapıldı. Hayatlarını ve mücadelelerini anlatan kısa bir metin yoldaşları tarafından okundu. Son

Ölüm Orucu şehitlerimizin şahsında devrim ve komünizm mücadelesinde yitirilenler için yapılan saygı duruşundan sonra kitle, sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde dağıldı.

Ayrıca 23 Mart Cumartesi günü Filistin'de varolan vahşeti teşhir ve protesto için düzenlenen yürüyüş, **DETUDAK**'ta pankart açarak katılım sağladı. République (Cumhuriyet) meydanından Nation (Ulus) meydanına kadar süren yürüyüşte, **ATİK** taraftarlarınca dağıtılan Filistin sorununa ilişkin Fransızca bildirilerin yoğun ilgi ile karşılandığı gözlemlendi. Yürüyüşe katılan onbinin üzerindeki kitlenin ağzından "**Katil Şaron, Katil Bush**", "**Katliamı durdurun**" sloganları yükseldi. Yürüyüş "**Yaşasın halkların enternasyonal dayanışması**" sloganları ile sona erdi.

“Halk kendi öğrenerek demokrasiyi getirir”

Türkiye'nin Avrupa Birliğine üyelik özlemi epey eski, AB üyeliği bir devlet politikası. Ne var ki son süreçte AB üyeliği konusunda TC devleti içerisinde hayli ateşli tartışmaların, dahası saflaşmaların yaşandığı da bir gerçek. Özellikle Harp Akademileri Komutanlığı'nda düzenlenen sempozyumda MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınc'ın yaptığı konuşma geniş yankı uyandırdı. Kılınc; AB'nin tek alternatif olmadığını, Türkiye'nin ABD'yi gözardı etmeksizin, Rusya-İran eksenli Asya alternatifinin de değerlendirilebileceğini söyledi. Bu önerisini, aynı toplantıda konuşan Cumhuriyet Gazetesinin köşe yazarı Prof. Erol Manisalı'nın görüşlerine dayandırması, işin ilginç boyutu oldu. Tam manasıyla dışa bağımlılığın daha da pekişmesinin ve kölelik ilişkilerinin daha da derinleşmesinden başka anlamı olmayan ve AB üyeliği hedefiyle imzalanan Gümrük Birliği Anlaşması'na itiraz etmeyen ordu; neden son süreçte AB üyeliği karşıtı açıklamalar yapıyor, kendisini böyle bir pozisyonda tanımlama ihtiyacı duyuyor?

Son süreçte yoğunlaşan AB üyeliği tartışmaları ve TC devletinin iç-dış politikasını belirlenmesinde en etkili kurum olan Ordu'nun açıklamaları da dahil, çeşitli konular üzerine Erol Manisalı ile söyleşi yaptık.

-AB tartışmalarının son süreçte bu kadar yoğunlaşması üzerine sormak istiyorum. Bu zamana kadar, o kadar ekonomik yaptırımlar sözkonusu oldu, bu konuda sesler yükselmezken konu siyasi kriterlere geldiğinde birden tartışmalar alevlendi. Bu kamplaşmanın ardında yatan nedir?

Olay şu. Türkiye'ye AB'nin gerçek yüzünü göstermek isteyenler, açmak isteyenler bir cephe, bunu özellikle kapatmak isteyenler bir cephe. Kimler gerçek ilişkilerin durumunu kapatmak istiyor. Bir; büyük sermaye çevreleri kapatmak istiyor. Niye? Çünkü Türkiye'yi tek yanlı bir bağımlılık düzenine mahkum etmek isteyenler var. Bunu göstermek istemiyorlar. Türkiye sanki normal bir aday ülkeymiş gibi göstermek istiyorlar. Oysa Türkiye 1995'ten beri örtülü bir sömürge düzeni içinde, Türkiye-AB düzeninde. Bu sömürge düzeninin açığa çıkmasını istemiyorlar. Bunda tekeli medya var, medya karteli var. Dışarıdaki bazı odaklar var. Karen Fogg olayında çıkan dosyada AB'nin Türkiye'de nasıl çalıştığı, AB'nin Türkiye'ye nasıl baktığı da net bir şekilde anlaşılabilir oldu, gazetede çıkan bilgiler doğrultusunda. İkinci çevreler, bazı siyasi çevreler, AB ilişkilerini bir oy malzemesi olarak pazarlamak istiyorlar. Niye? Çünkü bazı siyasi partilerin siyasi liderlerin işçiden isteyecekleri oy yok, işçi kötü durumda; köylüden isteyecekleri

oy yok, çiftçi kötü durumda, ulusal sanayi kötü durumda, yabancıların eline geçmekte. Dolayısıyla bunlar geniş halk kitlelerinden oy isteyeceklerine göre suni bir iyi ortam, bir pembe tablo yapay olarak yaratılmak zorunda onlar açısından. Bu pembe tablo olarak da bulabildikleri tek şey AB-Türkiye ilişkilerinin iyi yolda olduğunu göstererek prim sağlamak. Bunlar da gerçeğin gösterilmesini istemiyorlar, gerçeğin üstünü kapatmak istiyorlar. Diğer bazı çevreler var, yani islamı siyasallaştırmak isteyen bazı çevreler var. Bunlar da AB'ye sırtlarını dayamak istiyorlar. Yani Türkiye'de ulusalcı bir cephe oluşmasın, ulusallık yerine ümmetçiliğin geçirilmesini istiyorlar. Üçüncü çevre ise AB'nin Türkiye'deki uzantıları konumunda olan bazı çevreler. Dolayısıyla bu ittifak Türkiye AB ilişkilerindeki gerçek manzarayı saklamak istiyor. Gerçek manzara gözükmemesi ki bu illüzyon devam etsin. Gerçek manzarayı ortaya çıkarmak isteyenlerin amacı ise şu; Türkiye-AB ilişkilerinde tek yanlı bağımlılık, Türkiye'yi ekonomik, siyasi, sosyal olarak ezmektedir. Bunun somut sonuçları ortaya çıkmıştır. Dış ticaret açığından, ulusal sanayinin çok uluslu şirketlerin eline geçme durumuna kadar olumsuz etkilenmeler, işsizliğin artmasına, tarımın çökmesine kadar olumsuz etkilenmeler ayan beyan ortadadır. Bunların vurgulanması gerekir ki, Türkiye-AB ilişkile-

rinde gerçek durum ortaya çıksın ve olumlu bir zemine ulaştırılsın Türkiye-AB ilişkileri. İki cephe bu.

- Özellikle AB karşıtları...

Karşıtları değil, bunu ayırmak lazım, ben örneğin Türkiye'nin AB'ye katılması Türkiye'ye yararlıdır diye düşünüyorum. Ancak AB'ye alınmadan tek yanlı bağlı tutularak oyalanmasına ben karşıyım.

- Türkiye içinde bulunduğu koşullarda, bağımsız bir ülkeymiş gibi AB'ye tek yanlı olmadan girmesi de mümkün değil. Yani zaten ekonomik olarak siyasi olarak bağımlı bir ülke.

Efendim zaten AB Türkiye'yi almayacak. Sorun bu, uzun vadeli de almayacak. Geleceğin AB haritasında Türkiye bulunmuyor.

- AB cephesinden sormuyorum, Türkiye cephesinden ...

Biri almayacaksa Türkiye cephesi olmaz. Yani iki şey var. Siz ya alınmayacağımız bir yere alınacakmış gibi kandırırız halkınızı, işte şimdi büyük sermayenin, bazı medyanın ve bazı çevrelerin, demin anlatmaya çalıştığım gibi. Yani bir taraf almayacaksa zaten Türkiye cephesi olmaz onun.

- Şimdi daha çok çıkarılacaksa olabilir de. Ya da bunu da bir kenara bırakalım varsayalım ki aldı...

Varsayamazsınız, olmayacak bir varsayım. Bugün Kuzey Afrika ülkelerinde uyguladığı politikaları Türkiye'de uyguluyor AB. Tabi konular bilinmediği için

Yani baştan AB bize demokrasiyi öğretir dediğiniz anda zaten anti demokratik olmuş olursunuz. Sömürge olmayı baştan kabullenmiş olursunuz. Halk kendi öğrenerek demokrasiyi getirir.

Türkiye de gazetelerde çıkan yazılarla değerlendirildiği için AB'nin gerçek durumu gözardı ediliyor. Türkiye bir AB'ye yarın da alınmayacak. Alınmayacağını bile bile tek yanlı bağımlılık üzerinde tutulamaz. Benim bakış açım bu.

-AB'ye bu anlamıyla da karşı çıkanlar da AB'ye girmeyelim, tek yanlı bağımlılık derken IMF, DB ya da direkt ABD'ye olan bağımlılığın sözünü etmiyorlar.

Şimdi bunu söyleyen hiçbir şey bilmiyor demektir, AB'ye girmeyelim bağımlılıktır. Yani AB zaten beni almayacaksa AB'ye girmeyelim demek anlamsız olur. Bir yere girme girmeme olasılığı varken bunu diyebilirsiniz.

-Ama sonuç olarak bir de gerçeklik var. Yani böyle bir tartışma var ortada. Bunun yanında yeniden aynı şeyi sormak istiyorum. Bu bahsettiğiniz bağımlılık yalnızca AB ile sınırlı bir olgu

değil.

Olayı netleştirmek lazım. Türkiye'de insanların kafası karıştırılmış. Olay şu; bir teknik olarak ben 30 yıldır bu konunun içinde çalışan bir insanım. Türkiye yarın AB'ye tam üye olsa bu Türkiye'nin yararına. İki, AB Türkiye'yi almayacak, tek yanlı bağlamak istiyor, bu yolda ilerliyor. Üç, içeride buna yeşil ışık yakan, halı seren bazı çevreler var, Türkiye'nin aleyhine olarak. Gayri milli bazı çevreler var. Dört, medyadan konu gizlenmektedir, gerçekler gizlenmektedir. Beş, oluşan cepheye bir Türkiye-AB ilişkilerinin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak isteyenler bir de bunu örtmek, kapatmak isteyenler var. Cephe budur. Cephe girelim mi girmeyelim mi meselesi değildir. Özellikle o tarafa saptırmaya çalışıyorlar ki esas meseleyi gözden kaçırtmak için. Sizin önünüzde diyorlar ki mesele

Ben çünkü halkın demokratikleşme içinde demokrasinin gerçek sahibinin halk olması gerektiğine inanıyorum. Türkiye’de şu anda bir seçiciler demokrasisi var. Büyük sermaye ve elit demokrasisi vardır. Halk demokrasisi yoktur.

girelim mi girmeyelim mi. Bir taraf girelim diyor bir taraf girmeyelim diyor. Yok tartışma bu değil. Türkiye’de Avrupa Birliği ilişkilerindeki tek yanlılığı göstermek isteyenler var, bunun üstünü şu veya bu nedenden kapatmak isteyenler var. Tartışma bunlar arasında gerçekleşiyor.

-Peki bu konuda TSK’nın bakışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şöyle değerlendiriyorum, yazılarımda da yazdım. Bir defa gerçeklerin açığa çıkmasını istiyor Türkiye AB ilişkilerinde. Konuyu yıllardır örtmek isteyen, kapatmak isteyen çevrelerin bazı büyük sermaye çevrelerinin, teknelci medya vs. Onların bu tutumuna karşı TSK, halk gerçekleri görsün istiyor.

-Aynı zamanda da bir taraf olarak da çıkıyor karşımıza.

Yok yok bir taraf değil. Bakın olayları birbirinden ayırın. Şu manada taraf olur. En başta ne dedim. Bir meseleleri göstermek isteyenler bir tarafta, kapatmak isteyenler bir tarafta. Meseleyi göstermek isteyenler bir taraf olduğu zaman evet TSK o taraftır.

-Yalnızca bunda değil, TSK’nın bütün ülkedeki kararlarında imzası vardır. Yani ülkenin yönetiminde birinciden söz sahibidir. Çok açık bir etkisi vardır.

Niye var? Niye Fransa’da yok bizde var.

-Niye?

Toplumsal demokrasi çalışmıyor onun için. Toplum-

sal demokrasi çalışmadığı için aynen Türkiye AB ilişkilerinde olduğu gibi TSK bu boşluğu doldurmaya çalışıyor.

-Demokrasiyle mi dolduruyor?

Efendim demokrasi çalış-

mokrasiyi toplumsal demokrasi olarak algılıyorum ben. Yani çıkar gruplarının kendi çıkarlarını koruyabileceği örgütlenmelerle, o nedenle ben Türk-İş’in mütevazı bir broşürünü bile destekledim, AB konusunda gerçekleri ortaya çıkarma konusunda. Çünkü bir işçi örgütünün bu konuda Türkiye AB ilişkilerinde gerçekleri ortaya koymak çabasına destek olmak için.

-Bazı köşe yazarlarında ya da çevrelerinde demokrasiyin AB tarafından getirileceği düşüncesi var. Demokrasiyi neden Avrupa getirsin. Sonuçta gerçek bir demokrasi için alttan yukarı bir örgütlenme olması gerekir. Zaten böyle olmazsa şimdiki gibi üç beş kişinin demokrasisi olurdu.

Katılıyorum. Yani orada birinin demokrasi getirmesini beklemek demek, bazı

şeyleri düşünmediğimiz için herhalde tam açıklık gelmediğini düşünüyorum. TSK’dan bir orgeneral çıkıp AB’ye alternatif olarak Rusya’yı İran’ı bir kenara bırakıyorum ama özellikle ABD’nin çıkarları doğrultusunda bir çıkış yapması konusunda ne düşünüyorsunuz? Yani bir yandan AB’ye karşı olacaksın, bağımlılık diyerek, diğer yandan ABD’nin bu önerinin içinde olması, çok büyük bir çelişki değil mi?

Bu sorunun muhatabı ben değilim.

-Ama TSK ile ilgili olduğu için sizin de bu konudaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum. Yani TSK’nın iyi bir şeyler yaptığını söylüyorsunuz. Ya da siz katılıyor musunuz Kılınç’ın düşüncelerine?

Şu olmuş olabilir. Dünya-

natif değil sonuçta. Çünkü ABD bugün dünyanın en büyük teröristi olarak halkların en büyük belası.

Bu konuda en çok şeyi ben yazdım, en ağır şeyleri ben yazdım.

-Zamanınız kısıtlı madem, sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Tartışmanın taraflarını bugün iyi ortaya koymak lazım. Tartışmanın tarafları AB’yi isteyenler istemeyenler değildir. Örneğin ben AB’ye tam üye olmanın yararlı olduğunu söylüyorum. Ama zaten alınmayacakken, tek yanlı bağlanarak sömürülmesine karşı çıkan ulusalcı kanattayım. Ben işçinin, çiftçisinin, ulusal sanayicisinin yanındayım. Bu gayri milli mülk sermaye çevrelerine çok uluslu göbek bağına girmiş büyük sanayi çevrelerini rahatsız ediyor benim çıkışım. Gerçeklerin ortaya

madığı için dolduruyor. Sorunuz anlamsız. Demokrasi olmadığı için dolduruyor.

-Peki neyle dolduruyor?

En azından şunu getiriyor, halk görsün diyor. Kim kapatıyor, medya kapatıyor, büyük sermaye kapatıyor. Halk görsün demek de demokratik bir açılmadır. Başka nasıl olur ki. Halk görmeden, yanlış koşullandırılarak demokrasi olmaz ki. De-

çevreler özellikle böyle sunuyorlar meseleyi Özellikle halkın aktif olarak devreye girmesinin önünü kesiyorlar. Halk getirmez dışarıdan verilir. Yani baştan AB bize demokrasiyi öğretir dediğiniz anda zaten anti demokratik olmuş olursunuz. Sömürge olmayı baştan kabullenmiş olursunuz. Halk kendi öğrenerek demokrasiyi getirir.

- TSK konusunda aynı

anda; Avrupa, Amerika ve Asya platformu. Asya platformuna yaklaşırken, batıdaki iki büyük unsur birlikte karşısına almaktansa aralarında birtakım ayrılıklardan yararlanarak bölgede Türkiye konusunda, Türkiye’nin Asya platformu içerisinde belki daha iyi kurulabileceği düşüncesinden kaynaklanmış olabilir.

-Bu da hiç iyi bir alter-

konması rahatsız ediyor. Çünkü hep yalan söylediler halka. Halkın öne çıkarılması birilerini rahatsız ediyor. Ben çünkü halkın demokratikleşme içinde demokrasinin gerçek sahibinin halk olması gerektiğine inanıyorum. Türkiye’de şu anda bir seçiciler demokrasisi var. Büyük sermaye ve elit demokrasisi vardır. Halk demokrasisi yoktur.

Katliamlar Filistin İntifadasını bitiremeyecek

Şimdilik kükreyen kağıttan kaplan ABD emperyalizminin tüm çabaları kendini tutuşturacak ve kül edecek kıvılcımları engellememenin pervasızlığında genişlemek, yeni hakimiyet alanları yaratmak içindir. Geçtiğimiz haftalarda Ortadoğu turuna çıkan ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, İsrail ve Filistin'i ziyaret eden ABD özel temsilcisi Anthony Zinni'nin sarf ettiği tüm demagojilere rağmen Ortadoğu'da akmaya devam eden kan, onların kanlı emellerini gizleyememektedir.

ABD Ortadoğu pazarında diğer emperyalist ülkelere karşı üstünlük sağlamak, bölgede engel olabilecek ya da güçlü çıkartabilecek rejimleri değiştirmek, Kürt sorunu ve dinamiğini kendi denetimine sokmak için Filistin halkını İsrail siyonizmi ile katlederken, Irak'a saldırmanın son rötuşlarını yapıyor.

Elbette ABD'nin bölgedeki bu planlarının yanında bölgedeki potansiyel ilerici-devrimci dinamikleri boğmak anti-Amerikancı hareketleri sindirmek de bulunuyor. Şimdilik kükreyen kağıttan kaplan ABD emperyalizminin tüm çabaları kendini tutuşturacak ve kül edecek kıvılcımları engellememenin pervasızlığında genişlemek, yeni hakimiyet alanları yaratmak içindir. Geçtiğimiz haftalarda Ortadoğu turuna çıkan ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, İsrail ve Filistin'i ziyaret eden ABD özel temsilcisi Anthony Zinni'nin sarf ettiği tüm demagojilere rağmen Ortadoğu'da akmaya devam eden kan, onların kanlı emellerini gizleyememektedir.

Anthony Zinni'nin Ortadoğu ziyareti Bush tarafından; iki tarafı siyasi çözüme götürecek Tenet Planı ve Mitchelle sürecinin koşullarının yaratılması çalışması olarak tanımlanıyor. Ve tabii ardından devam ediyor. İsrail'i eleştirme adına katliamların meşruluğunu savunmaya; "kendilerini savunmaları ve terörizme karşı savaşımalarını anlıyoruz ancak son eylemler hiç bir şeye yardım etmiyor" diyerek...

Bölgedeki çatışmalardaki belirleyici rolünü gizlemek isteyen ABD ağzından damlayan kanlara karşın keskin "barış" savunucusu kesilirse de, bunu başta Filistinliler olmak üzere tüm dünya ezilen halkları biliyor. Zinni'nin ziyareti bir umut ışığı olamaz, aksine yaşananlar gösterecektir ki ABD'nin adının dahi geçtiği yerlerde Filistin halkının kanayan yarası dağlanacaktır.

Emperyalizme uşaklıkta İsrail'le göbeği bir kesilmişçesine hareket eden Türkiye oynadığı koç başı rolü gereği bölgeye Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Büyükelçi **Ali Tuygan**'ı gönderdi. Arabuluculuk adına

İsrail ve Filistin yetkilileriyle görüşen Ali Tuygan yine rolü gereği Zinni'nin ziyaretinin "karamsar tabloda umut ışığı" olduğunu belirtti.

Ve İsrail... Katliamların mazeret tablosuna Arafat'ı oturtmaya devam ediyor. Ortadoğu'daki şiddetin sürmesinin sorumlusu "Arafat'ın değişmeyen terörizm siyaseti" Şaron'a göre.

Ve bu terörizm(!) demagojisiyle İsrail'in katliamları son hız devam ediyor.

Emperyalist talanın şimdiki adı olan "terörizmle mücadele" geçtiğimiz haftalarda da yine ABD'li parlamenterlerin dilinde yoğunlaşıverdi.

Bölgede hedeflenen daha

AB'ye üye ve aday üye ülkeler Barcelona'da yine dil döktü. Barcelona'daki AB zirvesinin sonuç bildirgesinde Bağımsız Filistin devletinin kurulmasına destek çıkılacağı dillendirilip, bir an önce ateşkes sağlanması çağrısında bulunuldu. Ortadoğu'daki ABD borusunun sesini kesmek isteyen bu ülkelerin bunları ezilen, katledilen Filistin halkını düşünerek söylemediğini de belirtmek gerek.

İSRAİL SİYONİZMİNİN SON İKİ YILDAKİ EN KANLI SALDIRISI

12-13 Mart 2002'de Gazze Şeridindeki Cebaliye Mülteci Kampı ile Ramallah kenti

büse yönelik intihar saldırısında 4 İsrail askeri ve 3 sivil İsrailli yaşamını kaybetti. Eylemi İslami Cihad örgütü üstlenirken yaptıkları açıklamada eylemin amacının son İsrail askeri harekatlarına misilleme olduğu belirtildi.

Bölgede yaşanan gelişmelerle ölen Filistinlilerin sayısı her geçen gün daha da artarken Filistin Özerk Yönetimi İsrail işgalindeki Ramallah mülteci kampında bulunanlara "direniş" çağrısı yaptı.

Arafat'a bağlı Fetih Hareketinin Lideri Marvan Barghuti ise "Şaron, Filistin halkını şiddet kullanarak yıkabileceğini düşünüyorsa büyük hayal kırıklığına

miz hafta cezalandırıldıktan sonra Ramallah kenti merkezinde teşhir edildi.

FİLİSTİN'E DESTEK EYLEMLERİ SÜRÜYOR

Filistin halkının yaşadığı acılar, dünya ezilen halklarınca ciddi bir sahipleniş görmese de dünyanın değişik ülkelerinden İsrail siyonizmine tepkiler, intifadaya destekler sürüyor.

Kuveyt'te üniversite öğrencileri, Suriye'de Arap Kadınlar Birliği, Mısır Kahire ve İslamabad'ta müslümanlar yaptıkları eylemlerde ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmine lanetler yağdırdılar.

Diğer yandan 540 yazarın katıldığı (30 ülkeden) Uluslararası Yazarlar Meclisi Filistin'de barışın sağlanması için bir çağrı metni hazırladı.

Aralarında Salman Rüştü, Toni Morrison, Marget Atwood ve Paul Auster, İsrailli yazar Uri Avnery, Kanadalı yazar Micheal Ondoatje'nin de bulunduğu yazarlar bölgeye bir de heyet göndereceklerini açıkladılar.

İSRAİL SİYONİZMİ MANAVGAT SUYUYLA BESLENECEK

Daha geçtiğimiz günlerde 170 tankın modernizasyonunu İsrail Şirketine veren Faşist TC, şimdi de Manavgat suyunu satıyor İsrail'e. Refah-Yol döneminde Erbakan'ın Başbakanlığı'nda imzalanan ve İsrail-TC askeri işbirliğini öngören anlaşma mayasını tutmuş olmalı ki siyonist İsrail-Faşist TC ilişkisinden su sızmayor.

İsrail Ekonomik Kabinesi'nin yaptığı açıklamaya göre İsrail Türkiye'den en kısa zamanda "yılda 50-100 milyon metreküp su alınmasını sağlayacak, İsrail medyasında tarihi karar olarak kabul edilen ekonomik kabinenin bu kararı almasında gerek önceden modernize edilen F4 fantom uçakları gerekse de son tank ihalesi rol aldı.

TC bundan sonra ABD'li efendilerine ve dostu İsrail'e kan akıtması için hangi değerleri peşkeş çeker bilinmez ama şunu hiç bir şey değiştiremez; Emperyalistlerin ve uşaklarının hiçbir oyunu Filistinlileri teslim alamayacak..

çabuk ulaşmanın uğraşında olan ABD'li parlamenterler ABD Başkanı George W. Bush'a bir öneri gönderdiler. Öneriye göre "bölgede barışın sağlanmasına katkı sunulması için Yaser Arafat'a bağlı gruplar terörist örgütler listesine alınmalı."

ABD'li 230 parlamenterin imzasıyla sunulan önergede bu listenin içinde El-Aksa Şehitleri Tuğay'ı, 17. Kuvvet Örgütleri (ki bunlar Arafat'a bağlı olanlar), Hamas, İslami Cihad, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi de var.

Emperyalistlerin kendi çıkarları gereği politika ürettiği Ortadoğu sorununa ilişkin

150'ye yakın İsrail tankı ve yüzlerce İsrail askerinin istilasına uğradı. Ve yine ölen 40 Filistinli olurken 60'ı da ağır şekilde yaralandı. Saldırığı izleyen gazetecilerin kaldığı otel de İsrail askerlerinin kurşunlarına hedef oldu.

Bu büyük saldırının ardından Arafat'ın özel muhafız birliği 17. Kuvveti yakınlarındaki bölgeye füzeler fırlatan İsrail, yine 4 Filistinli'nin kanına girdi.

Yer yer yaşanan çatışmalarda içlerinde bebeklerin de olduğu 30'a yakın Filistinli'nin ölümüne tarih oldu Mart ayı.

Diğer taraftan 20 Mart 2002'de İsrail'in başkenti Tel Aviv'den Nasır'a giden bir oto-

uğrayacaktır" dedi.

Bugün gelinen noktada Filistin intifadasını daha da büyütmekten başka çare olmadığı artık kabul edilmek zorundadır. **Zulmün ve kararlılığın olduğu her yerde direnişlerin yanısıra ihanetler de yaşanır, ama tarih boyunca hiçbir ihanet engellememiştir zaferleri. Ve hiç bir ihanet cezasız kalmamıştır.**

Filistin direnişinde kara bir ayrıntı olacak ihanetçilerden birisi geçtiğimiz günlerde Filistin'de cezalandırıldı.

Arafat'a bağlı Fetih Hareketi üyesi 3 Filistinli'nin öldürülmesinde işbirlikçilik yapan Rayed Muhammed Eoda geçtiği-

ABD'nin Filipinler'e asker göndermesi Kanada'da protesto edildi

Emperyalizmin krizi her geçen gün daha da derinleşiyor. Ve o ölçüde onları daha da vahşileştiriyor. Haydut başı ABD dünya halklarına dizginsiz saldırıyı 11 Eylül ile birlikte "Sonsuz özgürlük" adı altında yürütüyor.

Son süreçte bu kavramın yanısıra bu saldırıların "Sınırsız savaş" diye ifade ediyorlar. Dünya zenginliklerini talan etmek,

stratejik çıkarlarını güvenceye almak için halkların mücadelesini bastırması gerekiyor.

Bu amaçla geçtiğimiz haftalarda Filipinler'e yüzlerce askeri güç gönderdiler. Bunlar hem Filipin ordusuna askeri danışmanlık, hem de askeri saldırılarda bulunmak için yolladı.

Filipin egemenleri davet ettiği için ABD askeri güçleri Filipinler'e engelsiz girdi.

Ama onların pek hesaplamadığı şey ise dünya halklarının tepkisidir.

"ABD güçleri ülkemizi terk etsin, savaşı Afganistan halkını sefalet içinde bıraktı ve şimdi Filipinler'e gelmesin." Bu sözler 17

KANADA

Mart 2002 tarihinde 150.000 kişi tarafından düzenlenen bir protestoda söylendi. Mitingde aynı zamanda, Irak'a saldırı tehdidi de kınandı. Mitinge Centre for Philippine Concerns CPC (Filipin sorunları merkezi) de katıldı. CPC Montreal/Kanada'da Filipinler'in ulusal demokratik hareketini destekliyor.

17 Mart 2002 tarihinde ABD'nin Filipinler'deki askeri varlığına ve "Sınırsız savaş" anlayışına karşı düzenlenen yürüyüş ve miting özellikle Kanada'da Filipinlilerin oturduğu semtlerden insanlar katıldı. İngilizce, Fransız-

ca ve Tagalogça sloganların atıldığı mitingde çeşitli örgütlerin yanısıra özellikle Kabatang (Filipinlerin gençlik örgütü) en önde yürüdü.

Protesto gösterisinin sonlarına doğru gelindiğinde militanlar, bir arabayı ve içinde ABD'yi sembolize eden maketi yaktılar. En sonunda CPC bir konuşma yaptı ve Filipin halkıyla dayanışma çağrısında bulundu.

Sonra Haziran 2002'de yapılacak G-8 zirvesine karşı protestolara ve 1 Mayıs'a katılma çağrısı yapıldı.

Ayrıca yürüyüşten sonra 317 kişi göz altına alındı, bu eylem "1970 büyük marş"tan sonra en geniş kitle protestosu sayılmaktadır.

Taleban saldırıları sürüyor

AFGANİSTAN

Afganistan'daki ABD üslerine yönelik Taleban saldırıları tüm hızıyla sürüyor. Ülkenin doğusundaki Host kentindeki iki ABD üssüne 19 Mart gecesi düzenlenen saldırıda, ABD askerlerinin korumalığını yapan 3 Afgan as-

keri öldü, biri ABD'li asker olmak üzere 9 asker yaralandığı öğrenildi. Yine Host kentinin güneydoğusundaki havaalanının yakınlarında bulunan ABD üslerine saldırılar düzenlendiği öğrenildi. Öte yandan Afganistan'da görev yapan 18 ABD askeri Taleban tarafından esir alındı. Taleban komutanları yaptıkları açıklamada ABD askerlerinin serbest bırakılmasına karşı Küba'daki Guantanamo Askeri Üste tutulan Taleban esirlerinin tümünün serbest bırakılmasını istedi.

Taleban'ın son dönemde ABD üslerine yönelik saldırılarının artmasının yanında Haziran ayında görev süresi tamamlanacak olan "Barış gücünün" süresinin uzatılıp uzatılmaması yönündeki kararın kesinleşmesi için Türkiye'nin komutanlığı devralması bekleniyor. BM'deki diplomatik kaynaklar buna gerekçe olarak hiçbir ülkenin Afganistan'a asker göndermek istememesi olduğunu söylediler. Bu durumda ABD'nin Afganistan'da bekçiliğini yapmak emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan Türk askerine kalacak.

İtalya'da iki milyon işçi sokaklardaydı!

İTALYA

İtalya'nın başkenti Roma'da 23 Mart tarihinde 2 milyon işçi, yasalarda öngörülen değişiklikleri protesto etmek için sokağa döküldü. İtalya'nın en büyük sendikası İtalyan İşçi Sendikaları Federasyonu (CGIL) tarafından düzenlenen gösteriler 2. Emperyalist

Paylaşım Savaşı'ndan sonra yapılan en geniş katılımlı protesto oldu. Hızlıklarla haftalar öncesinden başlayan ve öngörülen yasa değişikliğine karşı "18. maddeyi değiştirmeyin" sloganıyla alanlara çıkan iki milyon işçi "Haklarımızı ellerimizden alamazsınız" pankartları ve kırmızı bayraklarla protesto gösterileri yaptılar.

1994'te yapılan genel grevin ardından İtalya'daki büyük sendikalar aldıkları kararla birkez daha genel greve hazırlanıyor. İşçilerin sosyal haklarının tırpanlanmasını, işten atılmaların kolaylaşmasını sağlayan yeni iş yasasının mimarı Sosyal Güvenlik Bakanı Marco Biagi'nin geçen çarşamba günü (20 Mart) Bolagna'da öldürülmesi de gösterilerin odağında yer aldı. Biagi'nin öldürülmesinden önce tarihi belli olan gösterilerde CGIL'in başkanı Sergio Cofferati İtalya'nın sağcı başbakanının sağ kolu Biagi'nin öldürülmesiyle ilgili "Berlusconi bu olayı sakın insanları kazanmak için kullanmasın" diyerek gösterilerin gündemi olan işçi sınıfına yönelik hak gasplarına vurgu yaptı.

Yoksullaşmanın sorumlularından göz boyama konferansı

MEKSİKA

50 devlet ve hükümet başkanı 172 ülke ve onlarca kuruluşun katıldığı Birleşmiş Milletler Uluslararası Kalkınma Konferansı Meksika'da yapıldı. Bir kez daha emperyalist haydutlar yoksulluğun ortadan kaldırılmasının barış demokrasi insan haklarının adresi olarak kendilerini göstermek için düzenledikleri konferansta boy gösterdiler. Ağırlıklı olarak yoksullaşmanın nedenlerinden çok yoksulluğun ortadan kaldırılmasının üzerinde durulan konferansta emperyalist devletlerin para dolu kasaları çözüm için adres gösterildi. 2000'de düzenlenen BM Zirvesi'nde büyük vaatlerde buldukları bütçenin aksine çok azını yerine getirdiklerini itiraf eden emperyalistler bir kez daha tutulmamak üzere vaatlerini sıraladılar. Yoksul ülke halkların sempatisini kazanmak, uyguladıkları sömürünün yarattığı öfke selini kö-

reltmek, etkisizleştirmek için emperyalistler düzenledikleri konferanslarda içi boş bir sürü vaatlerde bulunarak ve küçük miktarda yardımlar yaparak göz boyamaya çalışıyor. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın "birçok insan acı ve yoksulluk çekerken dünyada hiç kimse kendini rahat ve güvende hissedemez" şeklindeki sözleri emperyalist haydut-

ların bu tür göz boyama konferanslarına ve yardım çabalarına niçin ihtiyaç duyduklarını açıklar sanırsınız. Azgın sömürüyle, üretimi felç ederek kendisine bağımlı hale getirdiği ülke ekonomilerini borçlandırarak, savaşlarla, "terörizme karşı mücadele" maskesiyle halklara yoksulluk, açlık ve ölümü dayatan emperyalist haydutlar yoksulluğun nedenlerini göstermekten ve sorgulamalardan özenle kaçınarak (ki bu tablonun yaratıcısı kendisidir) yoksulların kurtarıcısı olarak kendisini sunmakta ve umut tacirliği yapmaktadır.

Yoksul ülkelere yardım almaları için yapması gerekenleri de sıralayan emperyalist devletler; serbest piyasaya uygun düzenlemelere gidilmesi, ticaretin önündeki engellerin kaldırılması, demokratikleşme yönünde siyasi reformların yapılması ve "yolsuzluğun önlenmesi" gibi koşulları gündeme

getirmekte... Bu koşulların bir kısmı emperyalistlerin kendi çıkarları için zorunlu, bir kısmı ise halkların sistemin çirkefliklerinden ve adaletsizliğinden kurtulmak için özlem duyduğu (yolsuzluğun önlenmesi ve demokrasi gibi) talepleri karşılama vaatlerinde bulunarak emperyalizme güven duyulmasını sağlamayı amaçlıyor. Emperyalistlerin yoksul ülkelere yardımlarını artırmayı ve yoksul ülkelerin de yapılan yardımları etkili bir şekilde kullanmalarını öngören Monterrey Konsensüsü imzalanırken yoksulluğun ve açlığın nedeninin kapitalist devletler olduğunu haykıran yüzbinlerce gösterici, Monterrey sokaklarında protesto eylemleri düzenledi. Emperyalistlerin yoksulluğu ve açlığı büyütme başka işe yaramayacak toplantılarının huzuru bir kez daha düzenlenen kitlesel gösterilerle bozuldu.

Evrensel Bakış

Proleter Enternasyonalist Bayrağı Yükseltelim (1):

Gerçek niteliklerini sahtekarca gizleyerek, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarını zehirleyen, MLM düşmanı uluslararası merkezlerin olmaması bir avantaj. Bugün, ne 1956 sonrası modern-revizyonizmin "kıblesi" haline gelen Moskova, ne de 1976 sonrası dogmatik-revizyonizmin odağı Tiran var. Başkan Mao sonrası Pekin'in girdiği süreci komünistler, zamanında doğru tahlil ederek deşifre etmiş, kısa zamanda tavrı almışlardır.

Modern revizyonist Pyong Yang ve Havana rejimleri ise, hala bir takım 'devrimci' argümanları demagojik şekilde kullanarak kendi gerçekliğini kitlelerden gizleme çabasında olsalar da, amaç ve hedefleri kapitalist-emperyalist sisteme her yönüyle ve tam olarak entegre olma doğrultusundadır. Bunların dünya devrimci, demokratik güçleri üzerindeki etkileri eskisi kadar değildir.

Ancak bu, genel olarak revizyonizme, özel olarak da modern ve dogmatik revizyonizme, Troçkizme, Anarşizme, Oportünizme... karşı, hem ulusal hem de uluslararası düzeyde ideolojik mücadelenin kesintisiz ve tavizsiz şekilde sürdürülmesinin önemini katıyen göz ardı etmez. Aksine, "yeni" arayışların yoğun şekilde yaşandığı günümüzde, ideolojik mücadelenin önemi çok daha tayin edicidir.

Biz Maoistler, bir yandan devrimci pratiğimizi sürekli büyüterek yeni atılımlar için daha fazla yoğunlaşmak, diğer yandan devrimci teoriye özel bir ağırlık vererek, yakın gelecekte, uluslararası komünist ve devrimci hareket saflarında daha fazla gündeme gelecek ideolojik-teorik sorunlara MLM zemininde ısrar ederek cevap vermek ve MLM'yi her türden küçük-burjuva ideoloji ve sapmalara karşı kararlıca savunmak durumundayız.

Maoistlerin, bir tarafta 20. yüzyılda işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının mücadele deneyimlerini tarihsel materyalist bir yaklaşımla ele alarak, yaşamış tecrübelerden doğru ve zengin dersler çıkarması gerekirken, diğer tarafta emperyalist burjuvazi ve uşaklarının her geçen gün daha da yoğunlaştırdığı ideolojik-siyasal-askeri saldırılara, döneme denk düşen somut politika ve taktiklerle cevap vermesi gerekmektedir.

Neden proletarya enternasyonalizmi?

Günümüzde tek bir sosyalist ülke olmasa da, uluslararası komünist ve devrimci hareket saflarında ideolo-

jik-pratik görevler artmıştır. Emperyalizme ve onun belirli yaptırımlarına karşı kitlesel hareketler (nitelik açıdan ciddi problemler taşısa da), 20 yıl sonra da olsa, 1999 yılı (Seattle, Kasım 99) ile birlikte iyi bir ivme kazanmıştır.

İşçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin, kadınların, aydınların ve ezilen halkların ciddi tepkisini çeken emperyalist kurumlara (DB, IMF, DTÖ...), devletlere, tekellere ve bunların politikalarına, "küreselleşme"ye, emperyalist savaflara (yerel ve bölgesel), işgalere karşı düzenlenen eylemler dünya çapında giderek yaygınlaşmaktadır. Bu eylemlerin hem muhtevası ve hem de yer alan güçlerin nitelikleri arasında çok büyük farklılıklar vardır.

Kimisi "*dünyamız satılık değil*", "*kar değil, insan*", "*küreselleşmeye hayır*", "*savaşlara hayır*", "*dünyamızı ve insanlığımızı kirletmeyin*", "*kapitalizmi yık, yerine daha iyi bir şeyler koy*", "*yaşasın enternasyonal dayanışma*"... doğrultusunda, anti-faşist ağırlıklı hümanist, reformist çizgide yer alan güçler. Bunlar ağırlıkta.

Kimisi de "*başka bir dünya mümkün*", "*emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı mücadele et*", "*haksız ve gerici savaşlara hayır, haklı ve ilerici savaşlara omuz ver*", "*bütün ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen halklar, birleşin*", "*yaşasın proletarya enternasyonalizmi*"... çizgisinde bulunan tutarlı anti-emperyalist devrimci, komünist güçlerdir. Bunlar hala azınlıkta.

Enternasyonal faaliyetler, uluslararası dayanışmalar ve destekler günümüzde çok daha büyük önem kazanıyor. Dünyanın herhangi bir parçasında yaşanan olumlu veya olumsuz gelişme, diğer parçalara çok kısa zamanda ulaşıyor ve onları ciddi şekilde etkiliyor. Egemen sınıfların tüm çarpıtma, engelleme ve baskılarına rağmen, iletişim teknolojisinin "hizmet"i üzerinden, ilerici insanlık arasındaki ilişkiler daha da pekişiyor, daha da yakınlaşıyor.

Yanısıra, özellikle son on yılda, iletişim ve ulaşım teknolojisinde yaşanan büyük gelişimi fetişizm boyutunda ele alarak "toptan devrim", "tek ülkede devrimin olanaksızlığı", "ulusal devletin sonu" vb anti-MLM teorilere temel yapanlar, bu teorileri, bir yönüyle de proletarya enternasyonalizminin temellendirilmesi ve ele alınışı üzerinde gündeme getireceklerdir.

Kısacası, yukarıda belirtilen ve de belirtilmeyen birçok nedenden dolayı proletarya enternasyonalizmine değinmek ve bunda yoğunlaşmak, özellikle

önümüzdeki dönemler açısından büyük önem taşımaktadır. Zira farklı düzeydeki enternasyonal faaliyetler giderek artmakta ve yoğunlaşmaktadır. Çünkü, hem bizim içinde yer aldığımız hem de, dışımızda gelişen pek çok uluslararası etkinlikler, kamuoyunda ve kendi yaşantımızda her geçen gün daha fazla yer almaktadır.

Bu ihtiyaçlardan hareketle, ilk önce proletarya enternasyonalizmden ne anladığımızı ve nasıl pratiğe uyguladığımızı MLM zemininde açıklığa kavuşturmak durumundayız. Öyleki oportünist, milliyetçi, şovenist, tasfiyeci, revizyonist, Troçkist, Anarşist çizgi ve sapmalara karşı kararlı bir mücadele yürütebilelim.

Öyle ki, bu konuda saflarımızda varolan bir takım yanlış şekillenmeleri ve olası kafa-karışıklığını zamanında görüp MLM çizgisinde, doğru siyaset ve yöntemle giderebilelim. Ve öyle ki, kendi ülke devrimini tatil ederek, görünürde 'keskin enternasyonalist' geçiren tasfiyeci, oportünist anlayışları deşifre edebilelim.

O halde işe, proletarya enternasyonalizminin ne anlama geldiği, nasıl doğduğu ve geliştiğini hatırlatmakla başlamak gerekiyor.

İşçi sınıfı, özü itibarıyla enternasyonaldir. Çünkü o, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ama, kazanacak bir dünyası olan yegane sınıftır. Böyle bir sınıfın "vatan"ı, "ulus"u, "ırk"ı, "cinsiyet"i olamaz.

"*Komünistler, ..., vatan ve milliyeti kaldırmayı istemekle de suçlanıyorlar. İşçilerin vatanı yoktur. Onlardan sahip olmadıkları bir şeyi alamayız....*" (K. Manifesto)

Bu sınıfın sahip olduğu tek şey esaret zincirleridir. Yani iliklerine kadar sömürülmesidir. Sömürü, özel mülkiyetin bir sonucu olduğundan, işçi sınıfının en önemli ilk görevi özel mülkiyetin egemenliğine son vermektir.

Bu, üretici güçlerin gelişimi önünde ayak bağı olan gerici (yarı-feodal, kapitalist) üretim ilişkilerini ortadan kaldırmak ve yerine üretici güçlerle uyum içerisinde olan yeni (sosyalist-komünist) üretim ilişkilerini getirmek demektir.

İşçi sınıfının bu enternasyonalist özelliğini Marks ve Engels, Ocak 1848'de "**Komünist Manifesto**"yu bitirirken şu ünlü çağrı ile dile getirmişlerdi. "**Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!**"

Bu çağrı, en başta işçi sınıfının (proletaryanın) özü itibarıyla enternasyonalist bir sınıf olduğu ve mücadelesinin de enternasyonal bir karakter taşıdığını ilan etmekteydi. Ve kuşku yoktur ki, gene bu çağrı, işçi sınıfının, dünyayı nihai amaç ve ortak hedefler doğrultusunda değiştirme mücadelesinde elindeki en temel aracının, proletarya enternasyonalizmi olduğunu ortaya koyuyor.

Komünist Manifesto, hem o güne kadar "**kendiliğinden**" bir sınıf olan iş-

çi sınıfını "**kendisi için**" bir sınıf düzeyine çıkartıyor hem de, işçi sınıfını kendisiyle birlikte diğer tüm sınıfları ortadan kaldıracak komünist bilince, yani o tarihsel koşullarda en ileri düzey olan **Marksizm** seviyesine ulaştırıyordu.

Tabi ki, işçi sınıfı, bu enternasyonal proleter bilince kendiliğinden ulaşamaz(dı). Bu bilinç dışarıdan, yani komünistler tarafından taşın(dı)ır. Tıpkı Marks ve Engels'in yaptığı gibi.

Bütün ülkelerin işçi sınıfının özü, amaçları ve nihai hedefleri aynı olduğu halde, buna ulaşmanın biçimleri farklıdır. Çünkü dünyamız, irademiz dışında önceden (sömürü üzerine kurulu düzenler -köleci, feodal, kapitalist sistemler tarafından) farklı ülkelere parçalanmış, uluslara göre bölünmüştür.

İşçi sınıfının öncüleri olan komünistler, ortak amaca ve nihai hedefe yönelik mücadelelerini, dünyanın bu objektif gerçekliğini göz önünde bulundurarak yürütmek durumundadırlar.

Proletarya enternasyonalizmi bilinciyle kuşanan komünistler, sınıfsız ve sınırsız komünist bir dünya yaratma mücadelesine, ülkeler düzeyinde örgütlenerek başlarlar. Bunu da, yaşadığı ülkenin devlet sınırlarını (emperyalist-kapitalist zincirin bir halkası) mücadelesine temel alarak ve ilk önce kendi egemen sınıflarının (tekelci-komprador-bürokratik burjuvazi... toprak ağalarının) hesabını görerek yürütürler.

Bu yönüyle mücadele öz açısından değil ama, biçimsel açıdan ulusal bir şekle bürünür. Bu mücadeleye önderlik eden komünistler;

"*Farklı ülke proleterlerinin ulusal savaşlarında, her türlü milliyetten bağımsız olarak, tüm proletaryanın ortak çıkarlarına işaret eder ve bunları öne sürerler... İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler*". (K. Manifesto)

Tabi ki bu bir tercih değil, aksine, tamamıyla dünyanın objektif gerçekliği zemininden kaynaklanan ve toplumların gelişmişlik düzeyinden doğan bir zorunluluktur. Bir ülkede, devlet sınırlarının temel alınmasıyla yürütülen 'ulusal' görünümlü mücadele, öz olarak proleter dünya devriminin kopmaz bir parçası niteliğindedir.

Dolayısıyla, "parça" konumundaki mücadeleyi bütünün (proleter dünya devrimi) çıkarlarına tabi kılmak ve sınıfın (işçi) evrensel çıkarlarını daima en önde gözetmek, komünist olmanın mihenk taşıdır.

"... bir ülkedeki proleter mücadelenin çıkarlarının bu mücadelenin bütün dünya ölçüsündeki çıkarlarına tabi kılınmasını... gerektirir". (Komintern, Milliyetler ve Sömürge Sorununa İlişkin İlkeler, 1920).

Devam edecek

Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız

Sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı kurma umuduyla tereddütsüzce kavgaya atılan yiğit partizanlar yaşamlarıyla örnek olmuş; feda ruhuyla, Proletarya Partisi saflarında yaşamlarını feda etmekten çekinmeyerek, özgür yarınların temelini harç olmuşlardır.

Onları anmanın; savaşmak, onların uğrunda öldükleri kavgayı yükseltmek, kitleler içine attığımız tohumların kök salmasını sağlamak olduğu bilinciyle yaşamalı ve bu köhne düzeni yerle bir ederek şehitlerimizin çağrısına yanıt olmalıyız.

Onlar nasıl ki bu uğurda bu inançla ölümsüzlüğe ulaşırlarsa, onların ardıllarına düşen görev de; Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığı altında, aynı inançla yürümek; onların olumlu yanlarından öğrenerek, olumsuz yanlarından ise dersler çıkartarak; olumsuzluklarımızı fersine çevirmek ve yaşanılabilir, özgür dünyayı kurarak bu mazlum halkın özgürlüğe, eşitliğe ve kardeşliğe olan özlemini dindirmektir.

Nasıl hiçbir güç onları bu yolculuktan alıkoymadıysa, bizler de o nihai hedefe varana dek bu yolculuğumuza devam edeceğiz.

Ali Uçar

Dersim'in Ovacık kazası Güney Konak (Çakperi) köyünde 1959 yılında doğdu.

Ekonomik zorluklar nedeniyle geldiği İstanbul'da TKP/ML ile bağ kuran Ali Uçar, '77 yılında Doğu Anadolu Bölge Komutanlığı bünyesinde görevlendirildi. Birçok cezalandırma eyleminde bulunarak faşizmin korkulu rüyası oldu. 1. Konferans'tan hemen sonra TKP/ML üyesi oldu. Parti'nin birçok organlarında ve alanlarında yer aldı.

Yönetici bir kadro ve AK üyesi olarak faaliyet yürütürken, boşaltmaya gittiği evde faşizmin işkencecileri tarafından pusuya düşürüldü. 6 Nisan 1983 tarihinde son mermisine kadar çatışarak teslim olmayan

Ali Uçar yoldaş mücadelemizde yaşamaya ve yaşatmaya devam ediyor.

Mehmet Beyhan

Mehmet Beyhan, 1977 yılından itibaren TKP/ML sempatzanı olarak yöredeki faaliyetlere katıldı. Sıkıyönetim ve sonrası cuntanın gelişi onu yıldırma- dı. Yörede askeri faşist diktatörlüğün estirdiği teröre rağmen, saldırılar onu geriletmedi. Evli ve çocukları olan Beyhan, ailece polis terörüne maruz kalmalarına rağmen devrimci kararlılığından birşey kaybetmedi.

Orta sempatzan olarak görevlendirilen Beyhan yöredeki faaliyetlerden ve kimi eylemlerden dolayı gözaltına alındı. Daha önce DDKD (Doğu Devrimcileri Kültür Derneği)'liler tarafından dokuz kurşunla yaralanmış olan bedeni, ağır işkenceleri kaldıramadı ve 1981 yılının Nisan ayında Meydan polis karakolunda işkenceyle alçakça katledildi.

Kemal Şahin

Almanya'da yaşayan ve mücadeleyi orada sürdüren Kemal Şahin yoldaş, yakalandığı kan kanseri hastalığına yenik düştü.

Parti bayrağına sarılı bir biçimde Proletarya Partisi'nin savaştığı topraklara bire bin vermek üzere tohum olan Kemal yoldaş mücadelemizde yaşıyor.

Veysel Yıldız

TKP/ML taraftarı olan Veysel Yıldız, 28 Mart 1982'de gözaltına alındı. İşkenceli sorgulardan geçirilen "Ser verip sır vermeme" geleneğinin sürdürücüsü

olan Veysel yoldaş, 1 Nisan 1982 yılında Malatya'da işkencede katledildi.

Kemal Ferhat

Kemal Ferhat, Nisan 1980 tarihinde Dersim'de Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

Şerif Ahmet Aslan

Şerif Ahmet Aslan, Nisan 1984 tarihinde İzmir Buca Hapishanesi'nde katledildi.

Davut Kirman

Aslen Artvinli olan Davut Kirman, Gürcü milliyetindedi. '80 sonrası TKP/ML ile tanıştı. Her türlü olanağını partiye sunmakta tereddüt etmedi. Nisan 1998'de Ankara'da yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak hayatını kaybeden Davut Kirman, TKP/ML'nin Nevşehir Hapishanesi'nde gerçekleştirdiği özgürlük eyleminde, gerillanın kış sürecine hazırlandığı dönemde yaptığı katkılarla örnek bir Parti taraftarı olarak mücadelemizde yaşıyor.

Yahya Kara

TKP/ML sempatzanı olan Yahya Kara yoldaş, 9 Nisan 1982 yılında geçirdiği trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Bolivya'da işçi-köylü devrimi

1941 yılında kurulmuş olan Devrimci Ulusal Eylem başlangıçta rejime muhalif öğrenciler tarafından kurulmasına rağmen anti-empyralist, milliyetçi ve yabancı düşmanı çizgi izlemesi nedeniyle halkın büyük kesiminin desteğini kazandı.

Nisan 1952'de maden işçilerinden ve köylülere destek olarak gerçekleştirdikleri silahlı çatışmalardan sonra iktidarı ele geçiren Devrimci Ulusal Eylem kısa sürede üç büyük Kalay Madencilik şirketine kamulaştırdı. Ama bu, Bolivya'nın uluslararası iş bölümündeki rolünü değiştirmeye yetmedi.

Ağustos 1953'te geniş kapsamlı bir toprak reformuna girişti ve genel oy hakkını tanıdı. Bütün bu haklardan yararlanmanın ve zorla çalıştırılmaktan kurtarılmanın yanısıra büyük miktarda silah da verilen yerliler devrimden sonra Bolivya'da bütün yönetimlerin desteğini kazanmak istediği önemli bir siyasal güç haline geldi.

Pablo Ruiz Picasso

Güney İspanya'nın Malaga kentinde doğdu. Çok yönlü bir sanatçıydı. İkinci Dünya Savaşı öncesinde; "Benim resimlerim düşmana karşı saldırı ve savunma silahıdır..." derken, savaşın başlamasıyla da "Şimdi anlıyorum ki düşmana karşı salt sanatımla değil, tüm varlığımla savaşmalıyım" diyerek sanata ve sanatçıya bakışını da ortaya koymuştur.

8 Nisan 1973'te yaşama veda ederken geriye ölmez eserler bıraktı.

Nazım'ı vatandaşlıktan silenler, yüreklerden asla silemeyecek

Yüreğinin ve bilincinin görüldükleri hareket eden, yaptıklarının doğruluğuna sonuna dek inanan, çağının

sömürü anlayışına yakıştırmayan egemenler, ülkesinden koparmayı bir borç bildiler ona. Vatan hahini ilan edildi o büyük dava adamı; **kavga şairi.**

Evet UNESCO 2002 yılını Nazım'ın 100. doğum yılı nedeniyle "Nazım Hikmet Yılı" ilan etti. Her tarafta bir Nazım fırtınası başladı esmeye. Daha dün onu bir kâşık suda boğacak olanlar şiirlerini ağızlarından düşürmez oldular bugün. Ve artık dünya şairi olan Nazım'ı bu aşamada sahiplenmemek olmazdı ülkemiz egemenleri için. Bu doğrultuda Nazım'ın vatandaşlık tartışmaları iyice gündeme girdi.

Bilindiği gibi 1951 yılında va-

atandaşlıktan çıkarılmıştı Nazım. O dönemde yürürlükte yer alan yasalara göre, kararın Nazım'a bildirilmesi gerekiyordu. Oysa dönemin Bakanlar Kurulu kendi yasalarını da çiğneyerek böyle bir bildirimle gerek olmadığı düşüncesinde birleştiler.

Nazım'ın vatandaşlığa alınması için açılan davada avukatlar bu hukuksuzluğu gündeme getirmişlerdir. Ancak hakimler ölü birine bildirim yapılamayacağı tavrında bir kez daha -50 yıl öncesi gibi- birleştiler? Nazım'ın vatandaşlığına ilişkin tartışmaların bir süre daha devam edeceği bel-

li diyebiliriz. 50 yıl öncesinin Mendres hükümeti aldığı kararla hukuksuzluğunu kanıtlamıştı. Ve bugün bu süreçte bu hukuksuzluğun su yüzüne çıkarılması engellenilmeye çalışılıyor aslında. Mehmet Nazım Ran adıyla 1951'de nüfus kayıtlarında yer almayan bir şahıs nasıl vatandaşlıktan çıkarılmış ve bu avaz avaz bağırılmışsa aynı sahtekarlıkla bugün kayıtlarda Nazım Hikmet adıyla yer almayan bir kişi vatandaşlığa alınamaz deniliyor.

Nazım Hikmet bir dünya vatandaşı. Bizim için onun vatandaşlıktan çıkarılıp çıkarılmaması üzerinde yoğunlukla durulacak bir konu değil. Ancak şunu burada bir kez daha belirtmemiz gerekmektedir. TC'nin 50 yıl önceki zihniyeti bugün de bağnazlığını, hukuksuzluğunu, pervasızlığını korumaktadır.

Dünün Nazım'ı sürgünlerde çürütme için çırpınan bürokratları ile bugünün Kültür Bakanlığı ya da İçişleri Bakanlığı'nın yaptıkları arasında bir mesafe görmüyoruz. Yaşamıyla sanatını birleştiren, yaşamın anlamını o

duygu yükü altında bütün halklara aktarmasını bilen, dünyayı içinde yanan proletarya ateşiyle kucaklayan **ustamız Nazım!**.. Şimdi Nazımca çarpıyor yüreklerimiz kavganın olduğu her yerde, kalbimiz gümbür gümbür atıyor. Öyle Nazım usta aynen öyle; senin de dediğin gibi "Kalbim, kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor. Çar-pa-cak!"

Bugün dillendirilen her türlü demagojiye karşın şu gerçekliği hiçbir güç değiştiremeyecektir: Nazım'ı Nazım yapan sınırsız ve sınıfsız bir dünyaya olan inancı, insana olan sevgisi, halkının acılarıyla büyüttüğü kavgasıdır.

Nazım hakkında karar verecek olansa ezilenlerin şanlı tarihidir. Egemenlerin Nazım'a dair söyleyecek bir tek sözü dahi olamaz.

Ve bugün tüm dünya halklarının yüreğinde yer eden Nazım, egemenlerin nüfus kaydından silinmiş ya da silinmemiş çok da önemli bir ayrıntı değildir. Asıl onu yüreklerden ve bilinçlerden silmeye çalışanlara karşı durulmalıdır.

"Bir ağaç gibi tek ve hür bir orman gibi kardeşçesine"

Balıkesir'in Gömeç İlçesi Belediyesi ve Türkiye Sosyal Tarih Araştırma Vakfı (TÜSTAV) tarafından 2002 Nazım Hikmet Yılı nedeniyle düzenlenen etkinlikte, Nazım Hikmet Dostluk ve Barış Ormanı'na fidan dikildi.

Anılarda Nazım Hikmet konulu panelde TÜSTAV kurucu üyesi **Nabi Yağcı**, Nazım Hikmet'in zamanını aşan bir düşünür olduğunu belirterek son günlerde şair hakkında çıkarılan hainlik söylentilerinin yalan olduğunu belirtti.

ARTIK NAZIM HİKMET'İN DE BİR ORMANI VAR

2002 yılının Nazım Hikmet Yılı olması nedeniyle Gömeç'te düzenlenen etkinliğe TÜSTAV Genel Başkanı **Nihat Saylan** ve üyeleri, Edremit CHP İlçe Başkanı **Bekir Yalçıntaş**, üyeler, ÖDP üyeleri ve çok sayıda halk katıldı. Gömeç Belediyesi ve TÜSTAV ünlü şair Nazım Hikmet'in adını ya-

şatmak amacıyla isminin verildiği Nazım Hikmet Dostluk ve Barış Ormanı kuruldu. Burhaniye Gömeç ilçeleri arasında anayol üzerinde 12 dönümlük alanda kuruldu. Barışın meyvesi zeytinlikler arasında kurulan ormanın projesini uluslararası AHAN Mimarlık Ödülü'nü kazanan Nail Çakırhan hazırladı. 8 bölümden oluşan projede konser alanı, park, kültür sitesi, satranç yeri, çeşitli çiçeklerden oluşan alan, bekçi yeri bulunmakta.

Düzenlenen etkinlik içerisinde TÜSTAV üyeleri ve davetliler Nazım Hikmet Dostluk ve Barış Ormanı'na çam fidanı ektiler. Ardından da "Anılarla Nazım Hikmet" konulu panel düzenlenerek TÜSTAV Başkanı Nihat Saygın, kurucu üyesi Nabi Yağcı şairin yaşamını değerlendirirken hukukçu Şahap Bakırsay ve Gömeçli Habip Arslan ve İsmail Hakkı Korkmaz Nazım'la ilgili anılarını anlattılar.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ'NDE SERGİ

Tohum Kültür Merkezi kurulduğu günden beri bünyesinde birçok sanatsal-kültürel-siyasal etkinlikler düzenlemiş, bugüne kadar birçok sanatçıyı yaptığı etkinliklerde ağırlamıştır. Türkiye'de popüler kültür ve sanat çok revaçta olup esas sanat eserleri bilinçli olarak halkın hizmetine sunulmamaktadır. Alternatif kültür merkezi perspektifini benimseyen Tohum Kültür Merkezi bu bilinçle hareket ederek gerçek sanatçıyı ve sanat eserlerini halkla buluşturma faaliyetlerini sürdürüyor. İşte bunlardan bir tanesi de geçtiğimiz hafta sergilenen "çelik taşlarla dans eden adam" **Abdullah İşbilir**'in çak-

"Çelik taşlarla dans eden adam"

Abdullah İşbilir Taş sergisi!

mak taşlarından yapmış olduğu heykel sergisi idi.

Hülya Aşvarların Sibel Canların "sanatçı" sayıldığı ülkemizde, sanatseverlerin "taşın ruhu" diye nitelendirdiği ve dünyanın en sert taşı yontan üç kişiden biri olan heykeltıraş **Abdullah İşbilir**'in fazlaca tanınmaması doğal.

Dört yıl gibi kısa bir sürede yaklaşık 64 eseri sanatseverlerin beğenisine sunan sanatçı, içindeki ço-

cuksu hevesin asla kaybolmadığını, günden güne arttığını ve giderek hırsıyla karışıp üretim açlığına dönüştüğünü söylüyor. Sanatçının eserlerinde, uzun bir uğraş, çetin bir zorluk, bir mucize sezilmekte.

Paha biçilmeyen bu eserler Tohum Kültür Merkezi'nin Merkez Şubesi'nde 10 gün boyunca sergilendi ve yoğun ilgi ile karşılandı. Türkiye'de ilk defa Tohum Kültür Merkezi'nde sergilenen taş sergisi 24 Mart'tan itibaren de Kartal Tohum Kültür Merkezi'nde sergilenecek ve sergi 10 gün devam edecek.

Büyük Ozan Aşık Veysel'i 29. ölüm yılında saygıyla anıyoruz

Sınıflı toplumların oluşmasıyla birlikte sistemin baskılarına karşı baş kaldıranlar, halkı örgütleyenler her zaman olmuştur.

Halk Ozanları da yaşadıkları dönemlerin aydınları olmuşlar ve egemenlerin gerici politikalarını püskürtmekte büyük rol oynamışlardır. Aynı zamanda yaşadıkları coğrafyada o zamanın öncüleri, kahramanları olmuşlardır. Köroğlu, Karacaoğlan, Pir Sultan Abdal, Bedrettin gibi. Bazıları ise sistemle direkt karşı karşıya gelmekten çekinmişler fakat, şiirlerinde, türkülerinde, eserlerinde insan emeğinin yüceliğini, doğa sevgisini, her zaman haklıdan ezilenden yana olmanın gerekliliğini, aşkı, paylaşımı... anlatarak sistemi direkt karşısına alanlara yardımcı olmuşlardır. İşte bu ozanlardan biridir **Aşık Veysel**.

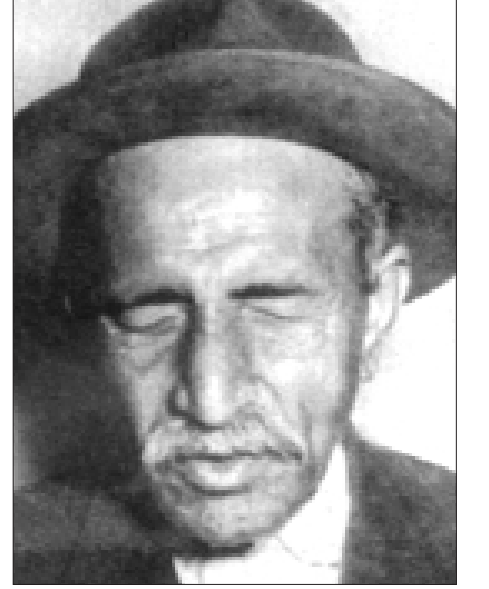
Aşık Veysel Şatıroğlu 7 yaşında gözlerini kaybetmiştir. Buna rağmen Aşık Veysel yoksul Anadolu köyünde azmin, mücadelenin ve halkına faydalı bir birey olmanın en güzel örneklerinden biridir.

Aşık Veysel bir süre eline sazı alarak Anadolu'nun köylerini dolaşmış ve gezdiği yörelere özgü eserler yapmıştır. Eserlerinin ana teması emek, aşk, doğa sevgisi ve hüznü olmuştur. Tabii büyük ozan sadece bu temalarla sınırlanmamıştır kendini. Bunların yanısıra alayla siyasete ve dine dokunmuştur. Ozan yaşadığı dönemin aydınlatıcı liderlerinden olamasa da, emeğin değerini yapıtlarında iyi bir şekilde ifade etmiştir. Çalışmadan değer yaratılamayacağını, hiçbir şeyin yoktan var olmadığını anlatmış, yaşamda en kutsal şeyin emek oldu-

ğunu dile getirmiştir. "Emek en yüce değerdir" belirlemesini hayatında anlamlandırmış, onu yaşamında içselleştirmiş ve öyle yaşamıştır. Bunu eserlerine çok açık bir şekilde aktarmayı da başarmıştır.

Evet bu yıl da 21 Mart 1973'te ölümsüzleşen Halk Ozanı Aşık Veysel'in ölümünün 29. yılında yurdun birçok yerinde etkinlikler düzenlendi. Yaşadığı tarihten günümüze bıraktığı miras ona layık bir şekilde yaşatıldı. Unutturmak isteyenlere karşı emek dolu türkülerle, şiirlerle anıldı.

O yılmadı, usanmadı, gönül gözüyle halkına hizmet etti. Halk Ozanlarının halkın sesi olması gerektiği bilinciyle üretti. Ve sadece sazıyla sözüyle değil, düşüncesi ve yaşam felsefesiyle de halk üzerinde büyük etkiler yarattı.

Aşık Veysel, "benim sadık yarım kara topraktır" derken, kara toprak da ona sırtını dönmedi. Onu bağrına bastı. Ve bugünün Aşık Veysellerini filizlendirdi.

Bilebilselerdi umudun adını koklarlar mıydı kirli çamurlu elleriyle tineri

Bol makyaj sürülmüş suratındaki alaycı gülümsemesiyle haber programına çıkan spiker "Keçiören'deki Çocuk İslahevinden firar eden F.B, N.S, M.Y, E.K, İ.Ü ve Ü.Ç'nin akşam saat 17:00 sıralarında yakalandığı ve yakalanan çocukların 'Bize kötü muamele yapıyorlardı. Bunu anlatmak için kaçtık' dedikleri haberini iki dakika içinde sunduktan sonra Hülya Avşar ile kızının Tatilya'ya (Oyun Merkezi) gittiğini gösteren haberi uzun uzun görüntü-

lerle vermeye devam etti. Hatta Hülya Avşar ve kızı haber stüdyosuna konuk edilerek "Niçin Tatilya'ya gittiniz?", "Orada ne yaptınız?", "Kızınıza ne hediye aldınız?" gibi çeşitli sorularını büyük bir keyifle sorarken spiker Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde kötü koşulları, gardiyan ve hapishane yöneticilerinin tutumlarını protesto eden çocukların maltayı işgal edip, koğuşları ateşe vermesi yani seslerinin yankısı haber (!) programının hiçbir karesine yansımada. Ama Laila'da ve Etiler'de kadehlerini tokuşturup sabaha kadar eğlenen burjuvazinin görüntüleri uzun uzadıya yer aldı haber programında.

Emeği en fazla sömürülen çocuklar yaşamın o korkunç gerçekliği altında ezilmelerinden ve hırpalanmalarından dolayı sigara, alkol, hap ve çeşitli uyuşturucu maddelerine yöneliyorlar. Dahası devletin denetiminde gazete, radyo ve televizyon tarafından çocuklar uyuşturuluyor. "Düşünüyorum o zaman varım" felsefesini yaşamın pratiğinde körleştirip; hap, esrar ve alkole küçük yaşlarda alıştırap, beyinleri uyuşturmak isteyen devlet, resmi üniformalı polisleri ya da yeni Abdullah

Çatlı, Haluk Kırcı... gibi sivil faşistleri tarafından uyuşturucuyu okullara sokuyor. Türkiye'de düşünen, araştıran, sorgulayıp eleştiren, tartışan bir nesil yerine papağan gibi her denileni onaylayan bir gençlik yaratmak isteyen devletin bu konudaki "başarılı" tablosuna bakalım.

Yeniden Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın Adana, Diyarbakır, Eskişehir, İzmir, İstanbul, Kocaeli, İçel, Sivas ve Trabzon'da 10-11 ve 15-17 yaş grubunda 24 bin 250 öğrenci arasında yaptığı araştırmada sigara ve alkolle tanışma yaşı 11, uyuşturucuyla tanışma yaşı 13. Yaşamları boyunca en az bir kez sigara içenlerin oranı, kızlarda % 10,2 iken erkeklerde % 21,5. Alkol kullanımı da erkeklerde %18,8 iken kızlarda da %11,7. Uçucu madde kullanımında % 6.3 ile tiner ilk sırayı alırken yaşamı boyunca en az bir kez uçucu madde kullanma oranı yüzde 3,1 ile 6,2 arasında değişiyor. Yaşamı boyunca en az bir kez ecstasy kullanımı % 2,5. İşin özeti eroin kullanımında % 200, estasy de yüzde 100 hapta ise % 120 artış olurken, çocukların, ilk kez deneğiği uyuşturucuların başında % 1,4'le esrar, 1,3 ile haplar geliyor. Sigara, alkol, uçucu madde ve hap en çok İzmir'de tüketiliyor.

Ne oldu da uyuşturucu, alkol ve sigara kullanma yaşı 11'e kadar düştü. İlkokul çağında beyaz tebeşir tozuna benzeyen eroini koklayarak o genç bedenini neden yok ediyor? Dün ile bugün arasında ne gibi değişiklikler var ki körebe, saklambaç gibi oyunlar oy-

naması gerekenler Ecstasy adlı hapları biliyor. Aslında çözülmesi zor bir aritmetik denklem değil. Ve bu denklemin çözüm formülü de sistemin kendisini iyi tanımaktır. Kendisine "laik" diyen bu devlet okul sıralarında faşist, yoz eğitim kültürü ve zorunlu din eğitimiyle uyuşturamadığı genç bedenleri alkol, sigara, uyuşturucuyla zehirlemeye çalışıyor.

Yapılan araştırmada "Eroini çok rahat buluyorum" diyenlerin oranı % 7'dir. Nasıl oluyor da 11 yaşındaki bir ilkokul öğrencisi esrar ve uyuşturucuyu çok rahat bir şekilde buluyor? Yoksa okul kapısı önünde bekleyen resmi üniformalı polisler mi veriyor? Yoksa okul kapılarının önünden hiç ayrılmayan sivil faşistler mi veriyor diye devlete sorarsanız; devletin vereceği cevap "onlar orada çocukların can güvenliğini sağlıyor" olacaktır. O zaman devletin denetimindeki ve can güvenliğindeki bir okuldaki öğrenciler nasıl oluyor da esrarı, uyuşturucu hapları kolayca bulabiliyor?

Televizyondaki haber spikeri için Küçükarmutlu'da panzer altında ezilen yedi yaşındaki Sevcan'ın, kirli-çamurlu elleriyle çöplükte ekmek arayan çocukları ve karnını doyurmak için cepleri yoklayan çocukların polis düdüğünde pupa yelken sokaklarda kaçırmalarının haber değeri yoktur. Çünkü o çocuklar emeği sömürülmesi gereken çocuklardı. Ve asla sınıf bilinci kuşanıp kendi saltanatlarını yıkmaya çabalayan Umudun adını öğrenmemeliydiler.

Karanlığın içinden aydınlık yayanlar;

Şeyh Bedreddin

Şeyh Bedreddin, Selçuk sultanları soyundan gelen, Osmanlı ordularıyla Rumeli savaşlarına katılan, Dimetoka Kalesi'ni alan İsrail'in öğrencisidir. İsrail, Dimetoka Kalesi beyinin kızıyla evlenmiştir. Sonradan İslam dinine girip Melek adını alan bu kadından 1359'da Bedreddin doğmuştur. (Melek bir Hıristiyan kızıydı. Eşi de Hıristiyan olan Bedreddin'in Hıristiyanlarla Müslümanlar arasında bir ayrılık görmeyişinin kaynağında eşi ve annesinden etkilendiği yorumu yapılır.) Şeyh Bedreddin Mahmut, Edirne ilinin Simavna bucağında kadı olan İsrail'in üçüncü oğludur. Abileri İshak, İsmail ve kendi ismi de Mahmut'tur. Abileri babaları gibi akıncı olmuş ve bir savaş sırasında ölmüşlerdir. 1359'da doğan, Bedreddin Mahmut'un ölümü ile ilgili kimi kaynaklarda 1414, 1417, 1418, 1420'de Serez'de asıldığı biliniyor. Bedreddin bir kadı oğlu olduğu için, o çağın eğitim, öğretim gereğince sunni inançlara uygun bilgiler edinmiş, din öğrenimi görmüştür. Şeyh Bedreddin'in yetişmesinde ve çağın bilimlerini öğrenmesinde etkin olanlardan biri Mısır'da öğrenim gördüğü dönemlerde kendisine öğretenlik eden ünlü **Şeyh Muhammed Bin Mahmut Ekmelüd**'dür. Mısır'dan Kahire'ye, Tebriz'e oradan Konya'ya gidip eğitim görmüştür. Bedreddin ismini hocası olan Buhari takmıştır. Ve demiştir ki; "Şeyhi Ekber Muhiddini Arabi efendimiz dinimizin güneşi olmuştur. Siz de Bedri olacaksınız. (Bedri dinin ayı anlamına gelir.) O yüzden bu adı size sunmak isteriz. Mahmud adınızın yanına bir de Bedrettin adını koyunuz." O günden sonra dinin ayı anlamına gelen Bedreddin Mahmut olarak çağılır. Mısır'da **Şeyh Hüseyin Ahlati** ile tanışır. O güne kadar şeyhliğe, hacılığa, hocalığa karşı olan Bedreddin Mahmut, Şeyh Hüseyin Ahlati ile yapmış olduğu uzun sohbetler sonunda kendi arzusuyla Şeyh Hüseyin Ahlati'nin müridi olur. Ve dünyaya bakış açısı değişir. O zamana kadar yaşanan bütün toplumsal olaylardan uzak, halkın acısından uzak sadece kendi dünyasında olan ve eğitimini sürekli geliştirmeye çalışan, kitap yazar ve bu yapıtlarını sadece saraylarda üst zümre ile yani bilginler ve padişahla tartışan Bedreddin Mahmut, Şeyh Hüseyin Ahlati sayesinde halkın arasına iner ve onların çekmiş olduğu acılara tanıklık eder. "Sufi Şeyhi Hüseyin Ahlati öğretmen değil, ustaydı. O'nun için önemli olan insandı.

Kendinde alem belirmiş olan, bütün'ün biricik ve tekrarlanamaz sureti insan. Tıpkı parmak izi gibi, değişmeden kalan. Bütün öğretiler, yöntemler, kuramlar onun için yalnızca bir araçtır. Bütün bu şeyler, olanakları tükendiğinde değişirler. Öğretiler değişir ama insanlar kalır."

Bedreddin Mahmut, Mısır'da Şeyh Hüseyin Ahlati'nin yanında

çıkana kadar. "Düşünebilmek, insanın öğrendiği son şeydir. Düşünme denen işin zorluğu, çetinliği de buradan gelir. Zorlu bir kol çalışmasından duyulan acılar, düşünme sırasında duyulan acıların yanında hiç kalır. Çünkü düşünme, insanda ne var ne yoksa hepsini soğurur, insanın tüm gücünü, tüm zamanını tüketir."

Bu kırk günlük aç-susuz kalma-

gördüm. Köpek, içmek için suya her hamle edişinde suda kendi suretini görüyor ve bunu başka bir köpek sanıp korkuyla geri kaçıyor. Sonunda susuzluğu, içindeki korkuya üstün geldi ve köpek suya atladı. Atlamasıyla da sudaki suret kayboldu. Gereksindiği şeyle kendisi arasındaki engel, kendisiydi. Ben de kendim sandığım şeyin aslında içimdeki en-

na bir şey öğretemez."

Hastalanan Şeyh Hüseyin Ahlati'nin yerine geçen Bedreddin böylece "Şeyh" aşamasına geçmiştir. Şeyh Hüseyin Ahlati en genç müridi olmasına rağmen Şeyhliğe ulaşan Bedreddin için şöyle der; "Siz evrim mi istemektesiniz, devrim mi? **Şeyh Bedreddin bir devrimcidir yoldaşlarım.** Ve dahi bilmekteyiz ki, devrimciye ayak uydurmak güçtür. Ve artık bundan sonra Bedreddin Mahmut, Şeyh Bedreddin olarak anılacaktır"

Şeyh Bedreddin Edirne, Konya, Mısır, Tebriz gibi birbirinden uzak yerlerde kalmış ve öğrenim görmüştür. Daha sonra Anadolu'ya dönmüş ve Edirne'de Yıldırım Beyazıt'ın oğlu Musa Çelebi'nin Kazaskeri olarak göreve başlamıştır. Yıldırım Beyazıt'ın 1402'de Moğol Kralı Sinsi Bozkır Tilkisi Timur'la (Mehmet Çelebi Timur'a böyle derdi) yapmış olduğu Ankara Savaşı sonucunda ölümü üzerine kardeşler arasında başlayan taht kavgası ile Çelebi Mehmet kardeşi Musa Çelebi'yi yenerek yönetimi ele geçirmiştir ve Şeyh Bedreddin'i öldürdüğünde halkın ayaklanmasından korktuğu için- İznik'e sürmüştür. Mehmet Çelebi ile kadaskeri arasında şu konuşmalar geçmiştir:

Mehmet Çelebi : - Devlet bizimdir, ordularımız var. Şeyh Bedreddin'i rahatlıkla halledebiliriz.

Kadaskeri : - O'nun da düşünceleri var. Kılıcın hakkından kılıçla gelinir. Düşüncenin hakkından düşünce ile. Gelgelelim kurdun önündeki köpek encikleri gibidir bizim din ulularımızın, ulemamızın Şeyh Bedreddin'in karşısındaki hali.

Mehmet Çelebi : - Desene O'nu salıvermek de bela, zorla alıkoymaktır.

İşte Şeyh Bedreddin'in ünlü dönemi böyle başlamıştır. Daha önce yaydığı inançları dolayısıyla çevresinde geniş ilgi yaratan, ilgi uyandıran, birçok yandaş toplayan Şeyh Bedreddin, bu sürgün döneminde **Börklüce Mustafa** ve **Torlak Kemallerin** çalışmalarıyla güçlendi. Dönemin kuramcısı dediğimiz ve düşünceleriyle ve yapıtlarıyla halkı bilinçlendirmeye çalışan Bedreddin'in müridleri olan Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal asıl halk kahramanı diyebileceğimiz kişilerdir. Çünkü onlar Şeyh Bedreddin'den öğrendiklerini halka ulaştırmışlar ve halkla birlikte ayaklanarak savaşın öncülüğünü yapmışlardır. Kimdir Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal?

bulunduğu süre içinde kendini iyice tasavvufa vermiş, kırk günlük sürelerle bir iki kez erbaine çıkmıştır. Erbain; Arapça "kırk" demektir. Yani kırk gün içe kapanış yaşamış ve yoğun düşüncelere dalmıştır. Bu döneme kadar Şeyh Bedreddin bir inanç adamıdır. Bir eylemle, toplum sorunlarıyla ilgisi yoktur. Ta ki erbaine

lar O'nda derin etkiler bırakmış ve halkın acılarını kendisinde duymuştur. Ve Bedreddin kendi pratiğinden yola çıkarak ileride müridlerine şu öğüdü verecektir. "Sana hakikat yolunu gösteren kim oldu? Diye sormuşlar. Derviş, 'bir köpek' demiş ve anlatmış: "Bir gün bir su kıyısında susuzluktan ölmek üzere bir köpek

gel olduğunu anladığımda engel ortadan kalktı. Ama bana yolumu ilk gösteren bu sokak köpeği oldu" **Buradan da anlaşılacağı üzere öğrenmeye hazır durumda olan kimden olsa öğrenir. Yani öğrenmek öğretmene değil, sana bağlı. Eğer sen olgunlaşmamışsan, değil herhangi bir öğretmen, peygamber olsa sa-**

BÖRKLÜCE MUSTAFA: Tülbentli bört giydiğinden Börklüce Mustafa derler. Börklüce Mustafa Şeyh Bedreddin'in Timur otağında Anadolu askerlerini azarlarken O'nu tutsak bir yeniçeri olarak dinlemiş ve çok etkilenmiştir. Bildiğiniz gibi 1402 de Yıldırım Beyazıt ve Timur arasında Ankara Savaşı olmuş ve Yıldırım Beyazıt ile birçok askeri tutsak edilmiştir. Daha sonra Börklüce Mustafa Şeyh Bedreddin'in en yakın karındaşı (yoldaşı) ve Karaburun'da ayaklanmayı başlatan kişi olacaktır. Börklüce Mustafa o dönemde bilinçsizce de olsa komünizmi -herkesin emeğinin karşılığını alması gerektiğini-savunuyordu. "Herkes çalışmasına, çıkardığı işe göre değil, gereksinimlerine göre almalı. Kaldı ki çamyarması gibi biri, sıksa birinden her zaman daha fazla yer. Böyle birine, örtünmesi için ötekinden daha çok kumaş gerekir. Herşey ona göredir. Gördüğünüz gibi, şişkonun sıksayla aynı ölçüde ekme yemesi gibi bir durum yok. Herkes kendine yetecek kadar, ihtiyacı kadar yiyecek. Hem ihtiyacından fazlasını ne yapacak şişko? İşkembesi dolmuş bir adamın salt iki kat iş çıkardı diye iki kat yemek yemesi kendine zarardır. İki çakşırı üstüste giymek, hele de sıcak havalarda akıllıca bir iş olmasa gerek. Sözüün kısası ihtiyaçtan fazlası neye yarar" der Börklüce Mustafa .

TORLAK KEMAL: Elleri tefler, dümbelekler, kemerlerinde ziller, bakır tabaklar, başında kirli sarkıklarla dolaşan ve hiçbir dinsel akı-

bağladı. Sonra yeniden yukarı tırmandı. Onlar da yeni düzenini işte bu ustalıklarla, bu sabırla kurmuşlardı. Ve bu sırada kılıç asla elden bırakılmamalıydı. Beyler, ellerinde tuttukları, kendilerinin bildikleri hiçbir şeyleri kolay kolay kaptırmazlardı.

Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal devlete karşı ayaklandılar. İlk çarpışmalarda başarı kazanmışlarsa da sonunda yenildiler. **Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal katledildi. Şeyh Bedreddin Serez'e götürülerek orada yargılandı.** Mevlana Haydar Acemi adlı bir yetkilinin verdiği bir fetva ile asılarak yaşamına son verildi.

"... Bedreddin yiğitleri kayalardan ufka baktılar
Gıtgide yaklaşıyordu bu toprağın sonu
termanlı bir ölüm kuşunun kanatlarıyla
ba kayalardan bakanlar onu oysaki onlar bu toprağı
üzümü, inciri, narı tüyleri baldan sarı
sütleri baldan koyu davarları ince belli aslan yeleli atlarıyla
duvarsız ve sınırsız bir kardeş sofrası gibi açmıştılar.

Şeyh Bedreddin'in serüveni ölümünden 550 yıl sonra da sürdü. Birinci Emperyalist savaş döneminde mezarı Türkiye'ye getirilen, II. Mahmut türbesinde ilgi çekmeyen bir yere gömülmüş, iki ucuna birer taş (başayağı) konmuştu. Bu taşlar türbesinin yerini belirtmekten öte bir anlam

rinde bulunmakta.

....

Şeyh Bedreddin'i o zamanın bilim adamlarından ayıran en önemli özelliği bugün de geçerliliğini koruyan dünyayı sadece sorgulamak ve yorumlamak değil aynı zamanda değiştirip dönüştürme amacı taşımasıydı. Yani bugünün deyimleriyle Şeyh Bedreddin o günün devrimci aydınıdır. "Şimdiye kadar hep kaçındık savaştan, ama nereye gittikse, kimi gördükse savaşmaktadır, demek ki, savaş kaçınılmaz. Salt egemenlere öğüt vermekle, haksızlıkların, yolsuzlukların hakkından gelmek mümkün değil... Öyleyse, bundan öte, öğüt, yoksulun kılıcı olmalıdır. Kavga öyle bir başlamalıdır ki, yoksul, kendi hakkı için ölsün bir kez... Şimdiye kadar hep bir egemenden ötekini egemenliğini kurtarmak için verdi canını. Anlasın ki, bundan öte ölüm, kendi egemenliğinin sancağı olmaktadır." Örneğin İbn-i Haldun'un eseri olan Mukaddime'de halkların özelliklerinin yaranın bir armağanı olarak görülmesi gerektiğini, bu özelliklerin iklim, bitki örtüsü, toprağın durumu, kullandıkları alet vb. etkenlerle belirlendiğini savunuyordu. Ama bunu sonuna kadar götürüp, halkın yanında yer almıyordu.

... Şeyh Bedreddin "amaca ulaşmak için her yol mübahtır" gibi Makyevelist bir anlayışa kendi zamanında karşı çıkmış ve mahkum etmiştir. "Biz ne yeni bir derviş topluluğuyuz, ne de gizli bir din örgütüyüz. Bizim amaçladığımız şey hakikattir. Amacımıza ulaşmak için başvurulacak araçlara çok dikkat etmeli, düşman çekemediğinden, dost için özünü anlayamadığımdan bize vaktinden önce engel çıkarmamalı. Bir şeyi hiç unutmamalı. Araçlar amaca uygun olmalıdır. Düşman bizi ayartmak için kulağımıza şunu fısıldayacaktır, "hayırlı bir amaç uğruna her araca başvurulabilir" Ne denli zor durumda kalırsak kalalım bu ayartmalara asla kanmamalıyız. **Saygı değer amaçlara ancak saygı değer araçlarla ulaşabiliriz**" der. Bugün yaşadığımız yüzyılda bile hala eşitliği, adalet ve demokrasiyi sistemden bekleyenlere Şeyh Bedreddin, kendi yaşadığı XV. Yüzyılda kendi yaşadığı gerçeklerle cevap vermekte "-Bakınız insanlar! Yasaklardan Bahsediyoruz. Hukukun ana kuralı budur. İnsanoğlunun zorbası, hayımı vardır. Tarihin çok eski dönemlerinde, bir açık göz çıkıp öteki insanların emeklerini sömürerek kendisinin onlardan daha az çalışıp daha iyi yaşayacağını düşünmüştür. Düşündükten sonra bunu uygulama alanına koymuştur. Onlardan önce silah yapmış, onlardan daha güçlü duruma gelmiştir. Gelende sömürü başlamıştır... Ne ki, sömürünün bir sınırı olması gerek. Bilmem bilir misiniz? Akşehir'in Sivrihisarlı olduğu söylenen bir Nasreddin Hocası vardır. Bu adam, birgün kafasına koymuştur. Merkebinin, ağır ağır açığa alıştırarak hiç arpa vermeden yük taşıyacaktı. Yani sömürüyü son kertesine götürecekti. Bir gün bakar ki

merkep ölmüş, işte o zorba insanlar üzerinde egemenlik kurduğu anda, hukuk doğmuştur. Neden mi? Haksızlığın olmadığı yerde, haklılar da olamaz. O zaman hukukun bir gereği yoktur. Öyleyse, ilk hukukun başlangıcı, ilk sömürgecin ortaya çıkmasıdır. Nice mi? Şöyle anlatalım... Hocanın eşeğini ele alalım. Eğer arpayı tümünden kesmeseydi Hoca, merkep bir süre daha yaşar, sömürü bir süre daha sürerdi... işte hukuk da, bu akıl ödevini yürütmektedir... Sömürünün, egemen adına işleme ve mümkün olduğunca çoğalmasını sağlayan bir kurallar toplamıdır... Açıkça belli ki, ilk hukuk, sömürgecin, sömürüsünü daha sağlam sürdürmesini, sağlama almak için konulmuştur. Daha açık söylemek gerekirse, hukuk egemenin haksızlıklarını haklı göstermek aracıdır."

...

Şeyh Bedreddin kendi çağının ilericisi ve emekçinin dostudur. Emekten ve emekçiden yana düşünceleri hayat bulmuş Marksist bilimin şekillenmesinde tarihsel bir görev ve katkıda bulunmuştur. Burada Börklüce Mustafa ve Şeyh Bedreddin'in bir konuşmasını aktaralım.

Börklüce Mustafa Şeyh Bedreddin'in yanına başına çöreklenmiş.

-Bağışlayınız Şeyhim... adada son gün dediniz ki, yasalar önünde eşit olan kişiler, özel yaşamlarında da eşit değillerse, anlamı yoktur eşitliğin. Nice bir iştir bu?

-İki adam ele alalım. Ve diyelim ki ikisi de günde on saat toprakta ça-

lışmaktalar. Ama birisi toprağın sahibidir öteki de ırgatı. Eşitlik var mıdır aralarında?

-Ola mı bilir?

-İşte o zaman, yasanın annacına geçip, bu insanlar eşittir demek, kamuoyuyla eğlenmek değil midir düpedüz? Demek ki, aslında, insan eşitliği yasa önündeki eşitlik değil... çalıştığının karşılığını almadaki eşitlik... Herkes ne ki üretmektedir, karşılığını bir tamam alır. O zaman emek eşitse, pay da eşittir. Ve gerçek eşitlik budur işte.

-Ya toprak, tezgah kimin olacaktır?

-Tüm çalışanların... başka türlü süsü olabilemez Börklüce Mustafam mümkün değildir...

"Hep bir ağızdan türkü söyleyip
Hep beraber sulardan çekmek ağı,
Demiri oya gibi işleyip
hep beraber,
hep beraber sürebilmek toprağı,
ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
yarın yanağından gayri herşeyde heryerde
hep beraber diyebilmek için
...Ve teker teker
biran içinde omuzlarında dilim dilim kırbaç izleri,
yüzleri kan içinde geçer çıplak ayaklarıyla
yüreğine basarak geçer Aydın ellerinden
Karaburun mağlupları..."

ma yanaşmayan, coşkulu, delifışek dervişlerdir Torlaklar. Kışın kentlerde çoğunluk Ermeni, Rum, Yahudi gibi müslüman olmayan zanaatkarların yanında iş tutarlar, boyacılık, demircilik, dericilik yaparlardı. Yazınsa o yayla senin, bu yayla benim dolaşırlar, esrar, şarap içerlerdi. İşte Kemal Torlak bu dervişlerin başıydı. Şeyh Bedreddin'in Börklüce Mustafa'dan sonra gelen müridiydi. Ve O da Manisa dolaylarında isyan çıkarttı. Parayı ortadan kaldırmaya çalıştı. Ve sabrı öğrendi bir örümceğin evini yapmasını seyrettiği sırada. Ve bunu siyasete döktü... Ağacın dalından bir örümcek sarkıyordu. Örümcek bir süre sonra yukarı tırmandı, derken yeni bir iplikçikle aşağıya inmeye başladı. İndi, indi. İkinci ipliği ilkine

taşıymıyordu. Oysa buna bile katlanamayanlar, Şeyhülislam Ebu Suud efendinin "...dinsiz, arabozucu, şeytanlaşmış, aşağılık bir kimse" diye nitelediği İmam Gazali'yi "Büyük islam önderi" sayanlar o taşları da söktüp atmışlar, üstünü düzlemişler, ortadan kaldırmışlardır. Bu olay Şeyh Bedreddin'in ölümünden 550 yıl sonra etkinliğini koruduğunu, kimilerine korku saldığını gösteriyor. Günümüzde ise tekrar tazeliğini koruması ünlü şair Nazım Hikmet sayesinde oldu. Nazım Hikmet, Şeyh Bedreddin destanını yazarak Şeyh Bedreddin gerçeğini bir kez daha ortaya çıkarttı. Ve o zamanın aydınları da Şeyh Bedreddin'i tekrar sahiplenmeye başladılar. Şu anda mezarı ikinci Mahmut türbesinin biryerle-

İşçi-köylüden

**Kriz bitti diyenler yalan söylüyor
Yerli ve yabancı gericiliği alt etmek için devrimci direniş
saflarına katıl**

İthal Bakan Kemal Derviş; efendilerinin evinde yaptığı bir konuşmada, “Türkiye’de krizin bittiğini” müjdeledi. Bu “müjdeyi” duyunca insan duraksamadan edemiyor. Halkın koşullarında ne değişti de, ya da ekonomide ne gibi iyileşmeler oldu da bu yönlü propaganda yapma gereği duyuyorlar.

Öyle ya faşist Türk devletinin **topyekün saldırısı**, emperyalist güçlerin ortaklığı ile oluşturulan ve ulusal ekonomiyi tamamen çöktürten “yeni” saldırılarla sürmektedir. Bu saldırının en önemli amacı, kuşkusuz ki emperyalizmin talan, sömürü, kar hırsı olmakla birlikte; Türkiye’nin bulunduğu bölgede vurucu bir güç olarak da konumlandırılmasını, “**Ne kadar asker, o kadar yatırım**” anlayışı doğrultusunda “**şekillendirilmesi**”ni hedefliyor. Bu saldırı süreci Uluslararası Para Fonu (IMF)’nin yoğun denetimi altında yönetilip, yönlendiriliyor.

Üretici kesimlerin tasfiye olması, işsizliğin çığ gibi büyümesi, yoksulluğun derinleşmesi, ülkenin ekonomik açıdan çökmeye yüz yüze kalması, yolsuzlukların devlet bünyesini bütün olarak sarması, ulusal kaynakların yabancı şirketlere yok pahasına satılması vs. geniş bir kesimin hoşnutsuzluğunu çeşitli vesilelerle ortaya koymasına neden oluyor. **Yaşanan ve halen devam etmekte olan kriz Türkiye halkının en önemli sorunlarından biridir.** Egemenlerin **bittiğini** ilan ettikleri bu kriz kaçınılmaz bir olgudur. Çünkü devlet, tercihini uşağı olduğu emperyalist güçlerin çıkarlarını korumaktan yana kullanmıştır/kullanmaktadır. Zaten **kuruluş özelliği** bu olan devletin bu tercihi halkın yoksullaşması, işsizliğin gelişmesi, ulusal üretimin engellenmesi, güçlü ve bağımsız bir Türkiye isteminin ve yöneliminin ezilmesi içindir. **Halka bu krizin bittiğini söyleyenler veya bu krizi görmezden gelip sessizce geçişirenler halka en büyük ihaneti yapmaktadırlar.**

Bunlar yalancı ya da akıllanmaz aptallardır. Yoksullaşan, işsiz kalan, ürünü elinde kalıp açlığa mahkum olan, işyerini iflas bayrağı ile kapatan, bankalarda parasının yok oluşunu gören ve halen görmeye devam eden halka nasıl bu durumun ortadan kalktığı söylenebilir ki? Halka bu masallara inanması salık veriliyor. Üstelik bütün yaşadıklarına katlanmak zorunda olduğu söyleniyor! Neden? **Çökmeye yüz tutmuş asalak ve çürümüş saltanat ayakta durabilsin diye!** Emperyalist hegemonya sürüp gitsin diye! **Dünyayı sarmalamış sömürü ve talan ağı daha da gergin bir şekilde dünya halklarının boğazını sarsın diye!** Bu masalı ileriye süren ve iyimser bir hava estirmeye çalışarak, bunlara katlanmak zorunda olduğunu söyleyenler gerçek olarak bu amaçları güdüyorlar. Yalanlarla, aldatmacalarla bu gerçekleri örtüyorlar.

Ne diyor ABD Savunma Bakan Yardımcısı **Paul Wolfowitz**? “Türkiye’nin ekonomik krizden ancak ticari ilişkilerini artırarak çıkabileceğini... Amerika’nın da Türkiye’nin içinde bulunduğu krizden çıkması için her türlü desteği sağlamaya kararlı” olduğunu söylüyor.

ABD’nin IMF aracılığıyla sunduğu bu destek; Türkiye ekonomisinin halkın çıkarlarına uygun büyütülmesini, geliştirilmesini içermiyor. Bu destek yalanlarıyla parasal zenginlik yaratacağı, emperyalist kurumların alkışlarını alacak denli geleceği söylemleri ile büyük oyunlar tezgahlanıyor. Bu gün bu tezgahın en somut verisi Irak’a yönelebilecek bir

askeri harekattır. Bu tezgahın somut ifadesi “**ABD, İsrail ve Türkiye ekseninde oluşturulan şer cephesidir**”

Şu bir gerçeklik olarak ifade edilebilir. Tüm dünyada egemenlik kurmuş mali sermaye “**yükselmekte olan**” piyasalara akın edebilir, IMF’nin tüm dediklerini yerine getiren “**yükselmekte olan**” piyasalara para girişi gerçekleşebilir. Ancak, **üretimde dönük olmayan** bu paranın halkın geçim sıkıntılarına çare olacağı, kalkınma sorunlarını çözeceği, kaynak dağılımını dengeleyeceği, gelir dağılımındaki dengesizliği gidereceği vs. aldatmacadır. Emperyalist tekellerin elindeki, onların kontrolündeki para nereye, hangi amaçla gider? Bunun bilinen, yıllardır yaşanan tek yanıtı vardır: **Daha fazla kar elde etmek için, sömürünün daha yoğun gerçekleştirilebileceği yere gider.** Geçmiş dönemde bu oyunlar birçok ülkede ve hatta Türkiye’de oynandı. Büyük borç yükümlülüğü getiren krediler alındı, borsayı yükselten para girişleri sağlandı. **Sonuçta kim kazandı?** Özelleştirmeye hız vermek gerektiğini açıklayan, devlet harcamalarının azalması yönünde baskı uygulayan, vergilerin sürekli artırılması ve yaygınlaştırılmasını ısrarla öne süren IMF’nin önünü açtığı, koruduğu, ayakta kalması için canını dişine taktığı **kapitalist-emperyalist sistemin tanrıları kazandı.** Zenginleşme ve büyüme tamamen sömürücü Türk egemenlerinin ve emperyalist tekellerin güçlenmesi, gelişmesi lehine oldu. Bugüne kadar her “**büyüme**” Türkiye ve benzeri ülkelerde böyle gerçekleşti. Ülke sanayinde, tarımında, eğitiminde, teknolojisinde, imarında **gelişme olmuyor.** Bugüne kadar bu alanlarda **gelişme değil gerilemeler yaşandı.**

Bugün bittiği söylenen ama halkın halen yaşadığı krizle bu gelişmeler devam ediyor. Amaç, bu alanlarda büyümek değil. Amaç daha fazla yabancı paranın, daha fazla yabancı yatırımının ülkeye gelmesi. Bahsi geçen alanlarda gelişmeyi bu yabancılardan parası ve yatırımları sağlayacak! Ne zaman ve nerede bu olmuş! **Emperyalizm hangi ülkeye refah getirebildi?** Hangi ülke emperyalistlerin yardımıyla güçlü bir ekonomiye sahip olabildi? **Böyle bir örnek yok.** Bir zamanlar **Arjantin** vardı. IMF’nin ve dünya piyasalarının gözde ülkesiydi. “**Yükselmekte olan**” piyasaydı. Emperyalistler ve onların istemlerini halka benimsetmekle görevli gazeteci, “aydın”, ekonomist vs. bu ülkeyi **örnek** gösteriyor ve benzer yolu yürütmek zorunluluğunu halka propaganda ediyordu. Türkiye’de de hakim sınıflar ve onların ayak takımları da aynı teraneleri estirdiler. Arjantindeki gelişmeler ve halk hareketi yaşanınca hayaller yıkıldı, hayal peşinde koşanlar diz çöktü, bu hayali propagandada edenler halka yüzlerini döndüler, yine yalanlarla süreci geçiştirdiler. Büyük bir tezgah açığa çıkmıştı, çünkü: “**Yükselmekte olan**” Arjantin büyük borçlar altına girdi, iftihar edilen, geçmiş ve saygınlığı olan birçok şirket çöktü. Arjantin halkı derin bunalımlı günlere mahkum oldu. Örnek gösterilen ülkenin kalkınması, küreselleşen ekonomiyi uyum gösterilmesi için az para ya çok iş, kemer sıkamada dirençlilik, zor koşullarda yaşama fedakarlığı bir anda ekonomideki çöküşle silindi. Korkunç bir sefaletle dönüş başladı. Kurtulduk diyecekleri yerde daha büyük bir esaretin altına girdiler.

Ancak onlar halen yalan söylemeye devam ettiler. “**Türkiye Arjantin olmaz**” dediler. Bundan kastettikleri her iki ülke halkının yoksullaşması, aç kalması değildi elbette. Kastettikleri, Türkiye halkının Arjantin halkı gibi ayaklanmayacağıydı: **En azından şimdilik.** Ancak korku-

ları onları bu yalanları sıklıkla ifade etmekten alıkoyamadı.

Evet bugün Türkiye’de yaşananlar Arjantin’de uygulanan politikalarla içerik olarak aynıdır. **Emperyalistler her yerde aynı amacı güdüyorlar.** Ülkeleri ağır borç batağına sürükleyip her dediğini uygulamak yükümlülüğü ile karşı karşıya getirmek. **Devletin dış ve iç borçları hiçbir dönem azalma göstermiyor.** Her dönemin, daha doğrusu programın sonucunda daha da büyük borçlar ödemek yükümlülüğü oluşuyor. Bunun istenmeden, mecburen oluştuğu yalandır. **Bu bilinçli bir politikanın ürünüdür.** Bu sayede Türkiye’nin ekonomik yönetimini tamamen eline geçiren IMF şahsındaki büyük dev şirketler böylesi gelişmeleri neden reddetsinler? Bu sayede daha yoğun sömürcekleri bir piyasanın oluşmasını neden istemesinler. Yönetim ellerindeyken bu oyunu neden tezgahlamasınlar?

Memnun olmayan, hoşnutsuzluğu derinleşen, krizi halen yaşayan halk sessizdir. Neden? Bunun en önemli nedeni halkın, yıllardır çok ağır ekonomik ve sosyal şartlar altında, her türlü devrim düşmanı güçlerce kimi zaman baskıyla, kimi zaman aldatmacalarla devletin tüm yaptıklarının karşı konulamaz olduğuna ve bu düzene mahkum olduğunu **kabullenmekten başka yolu olmadığına inandırılmasıdır.** Özellikle PKK ile savaş koşullarının halka zulmün ve baskının sebebi olarak sunulması, devlet destekli mafya ve çetelerin Türkiye gündemine devlet güdümülü sokularak, ideolojik olarak halkın resmi ideolojiye sığınmasının sağlanması, irticai faaliyetlerin devlet tarafından birincil tehlike gösterilip yine bilinç bulanıklığının, gerçek dışı bilginin beyinlere empoze edilmesi, “küreselleşme”nin kaçınılmazlık biçiminde tüm devlet aygıtlarınca halkın önüne gelişmenin, modernleşmenin, meşhur deyimiyile “**muasır medeniyetler**” seviyesine gelmenin tek süreci olarak dayatılması, devrimci-demokratik tüm güçlerin kendilerini ifade etmelerinin cinayetlere varacak ölçüde pervasızca önlenmesi, her devrimci-demokratik çıkışın kanla, işkenceyle, hapisle cezalandırılarak yoğun bir korkunun geliştirilmesi bu sessizliğin oluşumunun parçalarıdır. Halkımız uzun yıllardır bunlarla yaşadı. Halkımız bölünmüş, parçalanmış, örgütsüz kalmış bir halde çok ciddi siyasal ve ideolojik saldırılar altında yaşadı. O nedenle sessizliğin nedenini halkın memnuniyeti, koşullarını benimsemesi olarak yorumlamak en hafif deyimiyile aptallıktır.

Bu yoğun saldırı süreci ile beraber bu öfkeli sessizlik ne doğuracak? **Sürecin gelişimi neleri yaratabilir?** Her şeyden önce yoğun saldırı ve öfkeli sessizlik uzlaşmaz karşıtlar olarak aynı birliğin içinde yer almaktadır. Bunun nasıl mümkün olduğunu yukarıda kabaca aktardığımız şartlarla anlayabiliriz. **Aynı birin içindeki bu karşıtlık devrimci gelişimin de dinamiğidir.** Bu öfkeli sessizliğin çözümlenmesi ve bir güç haline gelmesi durumunda **süreç devrimci yönde gelişim gösterecektir.**

Onların bitti dediği ama halkın kendi yaşamında bizzat gördüğü ve halen yaşamakta olan kriz türlü aldatmacalarla oluşturulan ve hayal olmaktan öteye geçmeyecek özlemlere balyoz gibi indirilmiş büyük bir darbe olarak karşımızda durmaktadır. **Türkiye’nin faşist iktidarı mevcut esareten kurtulmanın tek yolunun emperyalistlerin önüne bir yem olarak atılmak olduğunu yalanlarla halka anlatmaya, ezilenleri buna inandırmaya çalışıyor. “Irak’a yakın gelecekte hareket yok”** diyor. Ama yakın gelecek geçtikten sonra yaşanacakları ifade etmekten kaçınıyor ya da yakın görünürün kimin görüşüne göre belirlendiği açıklanmıyor. Harekat yapılacaksa turizm sezonu dışında yapılınsın diyor. **Irak ve Türkiye halkının kanıyla pazarlık yapıyor.** Emperyalistlerin kurumları IMF ve Dünya Bankasıyla uygulamaya çalıştığı ve gerici faşist güçler aracılığıyla uygulattığı programlarla yıkılmış, tüm silahları düşmüş, bir yem olarak yutulmaya hazır bir Türkiye istiyor. Yıllardır gerçekleştirdikleri talan yet-

miyor. Doymak bilmez canavar, yüreğimizi ve aklımızı istiyor. **Türkiye halkının yaşadığı krizin arkasında bu gerçekler var.** Ve verilecek yeni niyet mektubu da, IMF ile yapılan gözden geçirme toplantıları da bu krizin açıkça devam edeceğini gösteriyor. Daha yeni yapılan görüşmelerde; IMF Haziran ayı sonuna kadar gönüllü emeklilik ve benzeri yöntemlerle 61 bin 566 işçinin kamuyla ilişkisinin kesilmesinde ısrar ediyor. Önümüzdeki süreçte 40 bin işçinin işten atılmasında ısrar ediliyor. **Çünkü IMF programı bundan başka bir şey yaratamaz.** Yaratacağı halk için sefalet, dev tekeller için el konulmaya hazır bir ülkedir. Cumhurbaşkanı da, faşist hükümet de, bürokratlar da, devletin çirkin sesli tavuk korosu (medya) da bunun için çalışıyor. **Halk bir tarafın sesi yapılmaya çalışılırken gerçekleri göremez hale getiriliyor.** Halka dün şeriatçı mısın, laik misin ikilemi dayatılırken, bugün AB’ci misin, değil misin ikilemi dayatılıyor. Halk kendi gerçekliğine bakmalı. Sessizce bekleyecek miyiz? Geleceğimizi esaret altına alanlara gücümüzü göstermeyecek miyiz? Bu emperyalist haydutlardan, dünyanın dört bir tarafında istenmeyen, lanetlenen, dünya halklarının öfkelerini kazanmış bu kan emicilerden bize yardım etmelerini mi bekleyeceğiz? Bugüne kadar yaşadıklarımızın daha korkuncunu, daha büyük bir sefaleti, daha yoğun baskıları yaşamaya razı mı olacağız?

Hiçbir devrimci, demokrat, yurtsever, ulusal değerlerini koruyan insan bekleyemez, bunlara razı olamaz.

Bu krize, IMF’ye, Dünya Bankası’na, ABD’ye, AB’ye, faşist devlete, küreselleşmeye, Türkiye ve halkını emperyalist emeller uğruna savaştırılmasına mecbur değiliz. Mecbur olduğumuz şey bunlardan kurtulmaktır.

Güçsüz, çaresiz olduğunu düşünenler! Biliniz ki, tüm dünyada var olan sömürücü, talancı ekonomiye, halkı kul-yerine koyan gerici siyasal egemenliğe, büyütülmek devam ettirilen yoksulluğa, açlığa, doğanın hızla tahrip edilmesine neden olan, salt kar zihniyetli dev şirketlere büyük bir öfke var. Yer yer büyük eylemlerle kapitalist-emperyalist sistemin tanrılarının karşısına çıkanlar var. **Elindeki her olanağı tüm dünyadaki halkların benzer koşullara sahip olduğunu anlatmak ve ortak kurtuluş yolunun ne olduğunu çözmek uğraşını verenler var.** Her küreselleşme karşıtı eyleme katılarak yarı-sömürgelerin içine sürüklendikleri borç batağından çıkarılmasını talep edenler var.

Ve yine biliniz ki! Her türlü zorbalığa, işkenceye, katliama, örgütsüzleştirilmeye karşı; halkın yoksullaşması, ülkenin haraç-mezat satılması, büyük tekellerin tam hükmünde bir ekonomi yaratılması demek olan topyekün saldırı sürecinin **önüne çıkanlar var.** Hiçbir şeyden korkmadan, büyük bir cesaretle **faşizmin üzerine yürüyenler var.** Zindanlarda hücre saldırısına direnenlerin esas amacı bu topyekün saldırıya karşı bir duvar örmektir.

Hiç umudunu yitirmeden, ve hatta daha da umutlanarak **savaşanlar var.** Bu sistem; uşak, faşist, şovenist, talancı sistem alt olana dek, halk iktidarı; ezilenlerin ekonomiyi belirlediği, devletin halka ait ve onların hizmetinde olduğu, tarımın ve sanayinin birbirini desteklediği ve geliştirdiği, emperyalistlere karşı bağımsızlığı ilke edinmiş bir iktidar için elinde silah, tüm zorluklara rağmen savaşanlar var.

Ve en önemlisi de yoksul, sefaletle sürüklenmiş, **tarihin yaratıcısı ezilenler var.** Birleşebileceğimiz büyük değerler var. Eğer boyun eğmenin zorunluluk değil bir tercih olduğunu görürsek, dünyanın birçok yerinde gelişen devrimci muhalefete güven duyarsak, sınıf savaşının tarihin ilerlemesini sağlayan **motor olduğunu** kavrarsak önümüzde hiçbir güç duramayacaktır. Yoksulluğumuz, tahrip edilmeye çalışılan, amansızca saldırılan değerlerimiz üzerinde **birleşelim.** Birleştiğimizde en azgın zorbalara dahi boyun eğmekten başka yol bulamayacaklar. **Önümüzde diz çöceklerin bizi sömürmesine izin vermeyelim.**

Baş tarafı sayfa 32'de DEH'i (Devrimci Enternasyonal Hareket) nasıl değerlendirdiğiniz? Oradaki son süreçteki gelişmeler, Filipinler'e nasıl yanıyor? Ve LİG bu noktada hangi rolü oynuyor? Çünkü LİG içinde çok sayıda örgüt yer alıyor. Yani Maoistler bu noktada hangi rolü oynuyorlar?

Crispin Beltran: Marksist-Leninist-Maoist partiler çok güçlüdür, bunu görmek gerekiyor. Bu nedenle bu güçler LİG'de en geniş ve güçlü ayağı oluşturuyor. Biz inanıyoruz ki; LİG'deki kurumlar ve örgütler Maoist olmayabilir. LİG için anti-emperyalist ve demokratik kit- le mücadele içinde olması yeterlidir, bunlar Maoist olmadıkları hal- de LİG'e üye olabilirler. Filipinler de, Nepal de bunun farkındayız, di- ğer ülkelerdeki Maoist güçler de böyle düşünmek zorunda. Önemli olan hangi ayağın güçlü olduğudur ve bu LİG'in hem üyeleri için hem de önderliği için geçerlidir. Bunu görmek gerekiyor ki, gerek DEH'de gerekse LİG içinde Maoist partiler revizyonizmden kaçmazlar. Bu anlayış çerçevesinde mesela DEH'de yer alıyorlar. Bu aynı za- manda LİG için de geçerlidir Bu aynı zamanda anti-emperyalist mü- cadeleyi sağlamlaştırıyor.

Maoist partiler aynı zamanda ayrıntılar ve bölünmeler yaşadılar. Çünkü bunları artık ne ideolojik

olarak ne de siyasal olarak birlikte tutacak bir şey kalmadı. Başkan Jose Maria Sison onlara grupçular di- yor. Bunlar doğru MLM partiler de- ğiller. LİG Mao'dan bir sözün ta- kipçisidir; o bize şunu öğretti: Bi- zim için mücadelenin üç tane ayağı vardır: 1. Parti, 2. Ordu, 3. Birleşik Cephe. Demek ki LİG enternasyo- nal partinin birleşik cephesidir.

Siz, bir konuşmanızda "terö- rizme karşı savaşmak emperyalizme karşı savaşmak demektir" dediniz. Buna katılmamak müm- küün değil. Çünkü gerçekten en bü- yük düşman emperyalizmdir. Or- tadoğu şu an gündemde, ABD em- peryalizmi "Sınırsız savaş" adı al- tında Irak'a yönelik saldırıya ha- zırlanıyor, bu konuda Türkiye için ve özellikle Maoistler için ne tür mesaj verebilirsiniz?

Crispin Beltran: İlk önce şunu belirtmek gerekiyor; devrimciler te- rorist değildir, onlar terörizme karşı mücadele ediyorlar. Çünkü emper- yalizm, tüm dünyadan insanlığı sil- mek istiyor. ABD emperyalizmi bi- zim için bir numaralı düşmanı ifade ediyor.

Bu yüzden onu yıkmak gereki- yor. Hükümetlerimiz ABD'nin birer kuklası gibi. Onlar ipleri çekince ona göre davranıyorlar. Bir yandan askeri olarak, diğer yandan ekono- mik olarak tam hakimiyetleri var. Ve ülkelerin kanunu emiyor. ABD'nin terörist olmak için çok ne-

denleri var. Türkiye'ye yönelik özellikle insan hakları ihlallerini vs vs araç olarak kullanıyor. Memik Horoz'un tutuklanması gibi, onu "illegal bir örgütün üyesi olmak"la itham ediyor, çünkü komünist parti denilince titremeye başlıyorlar. Sonra belli şahıslar "üyesi" diye ilan ediliyor.

TC, Türkiye Komünist Parti- si/Marksist Leninist'i terörist olarak gösteriyor, ama bu ABD emperyalizminin ve onların haydutlarının gerçek terörist olduğunu gösteriyor. Emperyalizm sadece MLM'ye kar- şı değil bütün insanlığa karşı te- roristtir. **ABD emperyalizmi, beyaz terör demektir ve ancak Maoistlerin kızıl vuruşlarıyla yok edilecek.**

Emperyalist çağ aynı zamanda sosyalist devrimler çağını ifade edi- yor. Demek emperyalizmi öldürü- yorsak sosyalizm doğacak. Demek devrimcinin görevi haydutu yok et- mektir. Ancak bu bizi terörizmden kurtaracaktır.

Bildiğiniz gibi şu an Türki- ye'de Ölüm Orucu sürdürülüyor, bakış açınız nedir bu konuda? Nasıl bir mesaj vermek istiyorsunuz özellikle tutsaklar için?

Crispin Beltran: Hapishaneler- de yaşamak başlı başına bir müca- deledir. Bu aynı zamanda çok ağır bir direniştir. Çünkü bir devrimcinin yeri dışarıda olmalı, içeride de- ğil. Şimdi Türkiye'ye gelince eğer hapishanede bir tutsağın başka bir

yolu kalmıyorsa, direnmek için onurlu bir yol seçer, bedenini silah gibi kullanacaktır. Bunun intiharla alakası yoktur. Sen o noktada dev- rimci duruşun ne olduğunu gösteri- yorsun. Ben eski bir politik tutsa- ğım ve ben Markos'un diktatörlü- ğünün altında çok yoğun işkence gördüm. On kere hapse girdim. Ben de 1982'de açlık grevi yaptım ve sonrasında eylemi ölüm orucuna çevirdik. Dışarıdaki kitleye ülkenin gerçeğini göstermek gerekiyor.

Dört duvar arasında seçilen en onurlu yoldur. Bu insanlar hırsız veya terörist değildir onlar kahra- manlardır.

Halkların Uluslararası Müca- dele Ligi başkanı olarak Türkiye' de yaşayan halka, devrimci de- mokrat kurumlara söyleyecek bir şeyiniz var mı?

Crispin Beltran: Şu an LİG'in ayaklarından birisi de Türkiye'dir. LİG'de özellikle sendikalar önem- lidir. Çünkü LİG'in temellerinden bir tanesidir sendikalar. Ve dünya çapında enternasyonal işçi komis- yonu oluşturmak gerekiyor. Aynı zamanda politik eğitimi geliştirmek zorundadır. Elbette sadece sendika- ları değil bir başka önemli olan ko- lu kadın sorunu oluşuyor, gençlik ve çeşitli milliyetler ve ezilen ulus- lar, Kürtler gibi bunların hepsini ör- gütmek zorundayız, bu bir görev- dir.

Son olarak eklemek istediğiniz

Bunu görmek gerekiyor ki, gerek DEH'de gerekse LİG içinde Maoist partiler revizyonizmden kaçmazlar. Bu anlayış çerçevesinde mesela DEH'de yer alıyorlar.

bir şey var mı?

Crispin Beltran: Emperyaliz- me karşı mücadele işçi sınıf hareke- ti için çok önemlidir, bütün dünya- nın işçi sınıfı mücadelesi emperya- lizmin sonunu getirecektir. Bu ke- sin, garantidir.

Bu işçi sınıfının yüklendiği misyondur. Bu, bütün dünyadaki sefaleti, vahşeti ve insan haklarının ihlallerini sona erdirecek. Çünkü dünyadaki tüm kötülüklerin sebebi emperyalizmdir.

Yeni bir dünya doğacak ve za- fer elimizde olacak. Mücadele edi- yorsak eğer.

Teşekkürler ederim.

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nden bir heyet ülkemizi ziyaret etti

Emperyalist kriz nedeniyle tüm dünyada işsizlik, sosyal hakların gaspı, özelleştirme, ta- şeronlaştırma vs. yaşanmaktadır. Gerek kendi ülkelerinde emekçiler gerekse sömürge veya yarı sömürge ülkelerde bunu yaşamaktayız. Aynı zamanda emperyalistler her demokrat veya devrimci hareketi bastırmak istiyor. Ama onların hesabı tutmuyor; dünya halkları isyan ediyor. Bunun son örneklerini Barcelo- na'da, Filipinler'de ve son günlerde Meksika'da görüyoruz. Halkların Uluslararası Mü- cadele Ligi de anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için 40 ülkede bu bayrağı yükselt- mek için birleşti.

16 Mart 2002 tarihinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden ve Filipinler'den Türkiye'deki insan hakları ihlalleri ve "Memik Horuz'a öz- gürlük kampanyası" ile ilgili LİG'den bir he- yet geldi. Gelenler; Belçika'dan **Dündar Gürses** (avukat), **Anne van Mackelenbergh** (doktor), **Ann Rosiers** (avukat), **Sanne No- oteboom** (doktor), **Fatiha Dahmani** (avukat), **Ünsal Demiral** (avukat) Belçika'dan gelen heyet üyeleri aynı zamanda insan hakları izle- me örgütünden aktivistler. Londra'dan **Paul Richmond** (avukat) ve Marcia Y. Sharpe (avukat). Ve Filipinler'den Parlamento üyesi vekili, "Kilusang Mayo uno" Sendikası Yöne- timinden ve LİG'in genel başkanı Crispin Beltran.

Heyet ilk olarak 17 Mart 2002 Pazar günü İHD İstanbul Şubesi'ni ziyaret etti. Burada Ölüm Orucu ile ilgili tahliye edilen politik tut- saklarla sohbet edildi. Seza Mis Horuz da Me- mik Horuz'un üzerinde yürütülen komployu anlattı.

Sonraki ziyaret Belediye-İş 2 No'lu Şu-

be'ye yapıldı. Ziyarete Limter- İş, Genel-İş ve Deri-İş gibi sendikalar da yer aldı. 2 No'lu Şu- be Başkanı Hasan Gülüm ve Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi birer konuşma yap- tıktan sonra sözü Crispin Beltran'a bıraktı. Beltran, sendika örgütlenmesinin önemi ve iş- çii sınıfı mücadelesi konusunda konuşarak Fi- lipinler'in durumu hakkında da bilgi verdi.

18 Mart 2002 günü Lig heyeti Memik Ho- ruz'un mahkemesine katıldı. DGM Horuz'a yönelik komployu sürdürerek tutukluluk hali- nin devamına ve duruşmanın 15 Nisan'a erte- lenmesine karar verdi. Mahkeme sonrasında Crispin Beltran, "**Memik Horuz bizi güçlen- dirdi ve çok iradeli gözüküyordu, bu bir politik tutsağın duruşunu ifade ediyor**" de- di.

Mahkemeden sonra Mehmet Bekaroğlu ile görüşme oldu. Onunla özellikle "Pişmanlık Yasası" ve tecrit üzerinde konuşuldu. Bekar- oğlu, bu yasa ile insanların ajanlaştırılmaya çalışıldığını söyleyerek, yasanın doğru olma- dığını belirtti. Son olarak Türkiye'de sadece hapishanelerde değil aynı zamanda okullarda da kız öğrencilerin baş örtüsü yasağıyla gözal- tına alındığını, baskı gördüğünü belirtti.

Sonraki görüşme Ankara Tabip Odası'nda oldu, burada özel olarak hapishaneler, 19 Ara- lık öncesi ve sonrası anlatıldı ve aynı zaman- da ölüm oruçları ile ilgili pratikler açıklandı.

Akşam üstü Ankara'da son olarak avukat- lar Filiz Kalaycı, Zeki Rüzgar ve Selçuk Ko- zağaç ile görüşüldü. Görüşmede 27 avukat hakkında açılan dava, Türkiye'de avukatlara karşı uygulamalar yer aldı.

19 Mart Salı günü sabah erken saatlerde İstanbul havalimanından Tuzla'ya gidilerek

Limter-İş ve Deri-İş direnişçileri ziyaret edil- di. Heyet burada direnişçilerin sıcak ilgisi ve alkışlarıyla karşılandı. Crispin Beltran sendi-

oldu. Fincancı ile işkenceye rapor verdiği için hakkında açılan davalar konuşuldu.

Son olarak akşam da İstanbul Barosu'na

kalar ve anti-emperyalist mücadele üzerine bir konuşma yaptı. İşçi ve sendikacılarla yapılan bilgi alış-verişinden sonra heyet Tuzla'dan ayrıldı.

Heyetkiler Tuzla dönüşünde Süleyman Yeter'in katillerinin yargılandığı mahkemeye katıldı. Duruşma bitiminde "Süleyman Ye- ter'in ölümüyle ilgili bilgi alındı.

Hemen ardından heyetin yeni durağı Çapa Hastanesi'nde Dr. Şebnem Korur Fincancı ile

gidilerek avukatlarla genelde anayasa ve avu- katlarının ziyaret hakları üzerine bilgi alış ve- rişinde bulunuldu.

Heyet programından sonra Türkiye'den LİG içinde yer alan örgütler ve kurumlarla kısa bir toplantı aldı.

Bu yoğun programın ardından LİG heyeti enternasyonal yüreklerle ve bir daha görüş- mek üzere ülkemizden ayrıldı.

“ABD emperyalizmi beyaz terör demektir”

Ve ancak Maoistlerin kırmızı vuruşlarıyla alt edilecektir

Crispin Beltran, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin başkanı. Beltran aynı zamanda Filipinler'deki en güçlü ulusal sendika Kilusang Mayo Uno (1 Mayıs Sendikası)'nın yönetiminde ve Ulusal Demokrat Cephe Üyesi Bayan Muna Partisi milletvekili. Crispin Beltran ile Filipinler'deki ve dünyadaki Maoist hareket LİG ve emperyalizmin saldırganlığı üzerine yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Marksist-Leninist-Maoist partiler çok güçlüdür, bunu görmek gerekiyor. Bu nedenle bu güçler LİG'de en geniş ve güçlü ayağı oluşturuyor.

Filipinler'deki işçi sınıfı hareketinin çok köklü bir tarihi sahip olduğunu biliyoruz. Bu hareketten kısaca bahsedersiniz? Ve özellikle Maoist hareketin sınıf içindeki çalışmasını ve önemini yine kısaca anlatabilir misiniz?

Crispin Beltran: Evet, ülkemizde mücadele objektif olarak her zaman bir numara oldu, sınıf mücadelesinin ana kolu işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı hareketinin 100 yıllık bir geçmişi var. Filipinler'in ilk işçi federasyonu Union Obrera Democratica (UOD) 1902 yılında kurulmuştur. UOD, ABD emperyalizminin baskısına rağmen iki yıldan daha az bir zamanda sendikalarının sayısını 33'ten 150'ye çıkarmıştır. 1 Mayıs 1903'te ABD'nin baskısıyla hükümetin gösterilere izin vermemesine rağmen Federasyon 100 bin işçiyle Filipin tarihinde ilk kez İşçi Bayramını kutladı. Bugün KMU, UOD'nin bıraktığı boşluğu doldurmaktadır.

Biz sendikalar içinde işçi sınıfı örgütlenmesine başladık, bunun üzerinde örgütlenmeye ve faaliyetlere başladık. Bu sendikalar içinde aynı zamanda siyasallaştırmayı amaçlıyoruz. Önce ulusal-demokrat cepheye sonradan devrimci sendikaya çeviriyor-

ruz. Genel çizgimiz budur. Ama aynı zamanda insanları partileştirmek gerektiğini düşünüyoruz. Sınıf mücadelesini temsil etmek için. Burada YHO (New Peoples Army) (Yeni Halk Ordusu) önemli bir rol oynuyor. Bu, silahlı mücadeleyi ve partinin en militan kolunu oluşturuyor. Bunun içinde Maoistler militan insan yetiştirmek istiyor. Çünkü bizim sendikamız en militan sendika olarak sayılmaktadır.

Bize Filipinler'deki durumu anlatır mısınız? Özellikle 11 Eylül'den sonrasını, ABD'nin operasyonunu. ABD, Filipinler'deki islami bir örgütü gerekçe göstererek asker gönderdi. Yeni Halk Ordusu'nun planları nedir bu konuda?

Crispin Beltran: ABD “askeri eğitim” adı altında 160 Özel Hareket Güçlerini de içeren 660 taburla ve 3800 Filipin askeriyle bir operasyon başlattı. Bu operasyonun Abu Sayyaf örgütüne ve “belki de” MORO İslami Kurtuluş Cephesi'ne ve Yeni Halk Ordusu'na yöneleceğini açıkladılar. Arroya hükümeti yeni bir Vietnam sahneye koymaktadır. Operasyonun nedeni ABD güçlerinin Filipinler'de, özellikle Mindano'da yerleşerek Malezya, Endonezya ve Batı Asya Bölgesine serbestçe girebilme isteğidir.

Bizim ülkemizde birleşik cephenin altında yeni bir cephe yer alıyor. Biz yeni cepheyi şöyle ifade ediyoruz; anti emperyalist bir mücadele yürütüyoruz ve bu halkların birleşik cephesi altında oluyor. Ülkemizde YHO ve MORO, İslami Kurtuluş Cephesi (Islamic Liberation Front) arasında bir diyalog var, elbette onların kendi tüzüğü ve hedefleri var ama FKP'nin karşısında büyük bir saygıları var ve aynı zamanda hiçbir zaman kendi bölgelerinin dışına çıkmadılar. Küçük bir bölgede sınırlı kaldılar. Yani MORO ve YHO bazı noktalarda beraber demokratik ve emperyalizme karşı mücadele veriyorlar. Anti-demokratik ve emperyalizme bağımlı bir ülkede yaşadığımız için halkımızın büyük kısmı ya MORO'ya ya da YHO'na katılıyorlar.

Örneğin, Yeni Halk Ordu-

su'nun 11 Eylül öncesinde 12.000 olan gerilla sayısı 11 Eylül sonrasında 18.000'e yükseldi. Özellikle 11 Eylül'den sonra YHO'nun gerilla sayısı büyük oranda yükseldi.

Bundan hariç 10.000 köylü birliğimiz var ve onun içinde 5 milyon üyemiz var, evet halk ordusu bu noktada güçlüdür. Ve biz objektif olarak MORO'dan daha güçlüyüz çünkü MORO ideolojik olarak bahsettiğimiz militan karakteri taşıyor, bu aynı zamanda bir siyasal mücadeledir. Bunun için de dolayısıyla güçlü bir duruş gerekiyor. İslami Kurtuluş Cephesi öyle bir kitle hareketine sahip olsaydı durumu

farklı olurdu. Şu an biz ülkenin tamamı 172 olan bölgesinden 69 tanesinde kurtarılmış bölgelere sahibiz.

MORO ve YHO'nun yaşadığı en büyük sorunlardan birisi ABD emperyalizminin işgalci kuvvetleridir. Bu noktada ikisi de emperyalizme karşı savaşıyorlar.

Güney Asya, Afganistan ve özellikle Nepal'in durumu ve oradaki yürütülen Halk Savaşı'na nasıl bakıyorsunuz? Dünyanın herhangi bir yerinde Maoist hareketlenme bize büyük coşku vermekte. Sizin bu ülkelerdeki hareketlerle ilişkileriniz nasıl?

Crispin Beltran: Filipinler'de 30 yıl boyunca bir ulusal demokratik mücadele yürütülmektedir. Ve son yıllarda daha da gelişti, bu noktada Pasifik bölgelerinin desteği büyük ve çok önemlidir, bizim için. Bunlardan birisi Nepal'dir. Sosyo-ekonomik konjonktür olarak Nepal ve Filipinler hemen hemen aynıdır. Asya'da bazı yerlerde kitle hareketleri çok kuvvetlidir, ama elbette buralarda demokratik cepheyi ve silahlı mücadeleyi geliştirmek gerekiyor.

Afganistan'da ilişkimiz hiç yok sayılır, çünkü Afganistan Komünist Partisi çok zayıf, bu tabii ki El Kaide ve Muhidin için

lay değildir ama gerekli bir harekettir. Biz bunlara MLM temel ilkelerini öğretmek zorundayız, bu bir görevdir, bu aynı zamanda ulusal demokrat hareketin tespiti. Hem Malezya ve hem Endonezya uzun yıllar bir diktatörlüğün altında kaldı ve bu diktatörlükler oradaki kitle hareketini olumsuz etkiledi. Orada ileri bir sendika bile bulamazsınız.

Ben emperyalizmin özellikle ekonomik ayağının çok etkili olduğunu söylemiştim, bütün güney-Asya bölgelerinde emperyalizm özellikle ABD emperyalizmi orada kendisini güçlü ekonomik bir ayağa oturttu.

Bu bir gerçektir ki; emperya-

lizm Asya-Pasifik bölgesinde yerleşmeye çalışıyor, diğer tarafta ve bu çok net görülmektedir, kitle hareketleri çoğalıyor. Çünkü artık oradaki halklar emperyalizmin hegemonyasının farkındadır. Bugün Filipinler'deki her şeyi istiyorlar, orada hem petrol depoları çok büyük, deniz çok yakın, hava durumu uygun, bu nedenlerden ABD emperyalizmi kendi askeri kuvvetlerini ülkemize gönderiyor çünkü o bu bölgeden gitmeyi istemiyor. Bu Filipin Komünist Partisi'nin en önemli savaş temeli oldu, ABD'ye karşı savaşmak.

Malezya ve Endonezya Komünist Partileriyle aramızda bir diyalog gelişmektedir, Endonezya Komünist Partisi aynı zamanda Moskova'yı savunmaktadır, şimdi bunları kazanmak ve Maoist bir örgüte çevirmek çok ko-